

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

Lời

THUYẾT ĐẠO
CỦA ĐỨC HỘ PHÁP

QUYỂN SÁU
PHẦN I: NĂM QUÝ TỶ (1953)

HỘI THÁNH GIỮ BẢN QUYỀN

Ebook được làm theo ẤN-BẢN phổ biến trên Website của DAOCAODAL.INFO. Mọi góp ý, đề nghị thay đổi, sửa chữa những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi email vào địa chỉ: tamnguyen351@live.com

Thành thật tri ơn BAN TỐC-KÝ TÒA-THÁNH TÂY-NINH, BAN PHỤ TRÁCH KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAL.INFO đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn ngõ hầu GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 25/11/2011

Tâm Nguyên

LỜI THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP

QUYỂN SÁU
PHẦN 1: Năm Quý Tỵ (1953)

NỘI DUNG

• CĂN TỪ CỦA THÁNH THẤT NSW - AUSTRALIA.....	7
• MỤC LỤC	9
• Lời Trần Thuyết của Ban Túc Ký.....	13
01—Trong dịp chúc xuân tại Giáo Tông Đường	17
02—Lễ xuất quân	23
03—Đức Hộ Pháp phủ dụ Chiến sĩ Cao Đài	26
04—Thể Pháp của Đạo	30
05—Vía Đức Cao Thượng Phẩm – Đức Chí Tôn tạo nghiệp cho con cái của Ngài (*1).....	34
06—Vía Đức Cao Thượng Phẩm.....	39
07—Vấn đề lập Tịnh Thất.....	42
08—Chơn Truyền Bí Yếu	47
09—Vía Đức Phật Tổ và Bà Nữ Đầu Sư	51
10—Nguyên do tánh đức và nguyên trí thức.....	55
11—Hưng Quốc Khánh Niệm.....	59
12—Đức Hộ Pháp nói về sinh nhật của Ngài.....	62
13—Đáp từ các Cơ quan chúc thọ.....	66
14—Đức Hộ Pháp phủ dụ khách phạm được ân xá.....	71
15—Đức Hộ Pháp giảng về Ngọc Xá Lợi.....	72
16—Lễ phát phần thưởng tại Đạo Đức Học Đường.....	78
17—Lễ phát phần thưởng tại trường Lê Văn Trung.....	83
18—Lễ dâng điện Xá Lợi Phật tại Đền Thánh.....	87
19—Tánh khiêm nhường.....	93
20—Năng lực tinh thần đối với hình thể.....	98
21—Lễ khai trường Huấn Luyện tại Giang Tân.....	102
22—Luận về Chơn Giả.....	105

23—Luật thương yêu	109
24—Khánh thành Văn phòng Ban Quản Trị chợ Long Hoa	112
25—Phù dụ trong Lễ Khánh Thành Văn phòng Ban Quản Trị Long Hoa Thị	113
26—Bổ Chức Sắc Bộ Nhạc đi Hành Đạo	118
27—Thuyết về Đại Đoàn Kết	121
28—Vía Đức Lý Giáo Tông	125
29—Đức Hộ Pháp thuyết đạo sau khi ở Saigon về	128
30—Hạ Ngươn	133
31—Thánh Thể Đức Chí Tôn là gì?	135
32—Trong cuộc Lễ Thăng quyền TTL/QĐCĐ cho Thiếu Tướng Nguyễn Thành Phương	138

CĂN TỪ CỦA THÁNH THẤT NSW - AUSTRALIA

TRONG BẢN chánh do Ban Tốc Ký Tòa Thánh Tây Ninh Sưu Khảo, toàn bộ Thuyết Đạo Đức Hộ Pháp quyển 6 gồm có 3 phần theo thứ tự của 3 năm là: Quý Tỵ (1953), Giáp Ngọ (1954) và Ất Mùi (1955).

Trong 2 năm đầu là: Quý Tỵ (1953) và Giáp Ngọ (1954) Ban Tốc Ký đều có Đề Tựa và Mục Lục cho mỗi bài, riêng năm cuối Quý Mùi (1955) thì không có.

Khi chọn đăng tài liệu này để phổ biến trên mạng lưới toàn cầu và phát hành CD-ROM dưới dạng E-Book, chúng tôi cũng chưa tiếp xúc được Ban Tốc Ký để thỉnh ý về việc chọn Đề Tựa cho năm cuối Quý Mùi (1955).

Trong khi chờ liên lạc với Ban Tốc Ký, Thánh Thất NSW mạo muội xin tạm đặt Đề Tựa mỗi bài và Mục Lục cho năm cuối Quý Mùi (1955) để tiện việc trình bày cũng như cho đọc giả dễ dàng tra cứu.

Ngoài ra có những phần khác biệt sau đây so với bản chánh như sau:

1./ Sửa một số lỗi chánh tả thông thường (khi gặp phải) căn cứ vào quyển Việt Nam Tân Tự Điển của Thanh Nghị do nhà sách Khai Trí xuất bản tháng 12 năm 1967 & Việt Nam Tự Điển của Lê Văn Đức, Lê Ngọc Trụ do nhà sách Khai Trí xuất bản tháng 4 năm 1970.

2./ Phụ ghi vào cuối một số bài khi gặp một vài nghi vấn (có thể) được Ban Đạo Sử duyệt xét lại sau này.

3./ Phụ ghi ngày và tháng dương lịch (cho những bài không ghi rõ ngày & tháng) căn cứ theo Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996.

Trong việc đánh máy và sao chép lại, nếu có điều chi sơ sót, xin quý Đạo huynh vui lòng chỉ giáo, để trong những lần tái bản sau này được hoàn hảo hơn.

*Tháng Hai năm Giáp Thân (2004),
Thánh Thất New South Wales thành thật kính cáo*

MỤC LỤC

Quyển 6: Năm Quý Tỵ - Giáp Ngọ - Ất Mùi (1953-1954-1955)

- Lời Trần Thuyết của Ban Túc Ký.

MỤC LỤC năm Quý Tỵ

1. 01-01-Quý Tỵ
Trong dịp chúc xuân tại Giáo Tông Đường.
2. 09-01-Quý Tỵ
Lễ xuất quân.
3. 16-01-Quý Tỵ
Đức Hộ Pháp phủ dụ Chiến sĩ Cao Đài.
4. 29-01-Quý Tỵ
Thẻ Pháp của Đạo.
5. 30-02-Quý Tỵ
6. Vía Đức Cao Thượng Phẩm - Đức Chí Tôn tạo nghiệp cho con cái của Ngài (1).
7. 01-03-Quý Tỵ
Vía Đức Cao Thượng Phẩm.
8. 01-04-Quý Tỵ
Vấn đề lập Tỉnh Thất.
9. 15-04-Quý Tỵ
Chơn Truyền Bí Yếu.
10. 08-04-Quý Tỵ
Vía Đức Phật Tổ và Bà Nữ Đầu Sư.
11. 01-05-Quý Tỵ

- Nguyên do tánh đức và nguyên trí thức.
12. 02-05-Quý Tỵ
Hưng Quốc Khánh Niệm.
13. 04-05-Quý Tỵ
Đức Hộ Pháp nói về sinh nhật của Ngài.
14. 05-05-Quý Tỵ
Đáp từ các Cơ quan chúc thọ.
15. 05-05-Quý Tỵ
Đức Hộ Pháp phủ dụ khách phạm được ân xá.
16. 15-05-Quý Tỵ
Đức Hộ Pháp giảng về Ngọc Xá Lợi.
17. 17-05-Quý Tỵ
18. Lễ phát phần thưởng tại Đạo Đức Học Đường.
19. 18-05-Quý Tỵ
20. Lễ phát phần thưởng tại trường Lê Văn Trung.
21. 18-05-Quý Tỵ
Lễ dâng điện Xá Lợi Phật tại Đền Thánh.
22. 30-05-Quý Tỵ
Tánh khiêm nhường.
23. 14-06-Quý Tỵ
Năng lực tinh thần đối với hình thể.
24. 24-06-Quý Tỵ
Lễ khai trường Huấn Luyện tại Giang Tân.
25. 29-06-Quý Tỵ
Luận về Chơn Giá.
26. 14-07-Quý Tỵ
Luật thương yêu.
27. 15-07-Quý Tỵ
Khánh thành Văn phòng Ban Quản Trị chợ Long Hoa.

28. 16-07-Quý Tỵ
Phủ dụ trong Lễ Khánh Thành Văn phòng Ban Quản Trị Long Hoa Thị.
29. 18-07-Quý Tỵ
Bổ Chức Sắc Bộ Nhạc đi Hành Đạo.
30. 30-07-Quý Tỵ
Thuyết về Đại Đoàn Kết.
31. 17-08-Quý Tỵ
Vía Đức Lý Giáo Tông.
32. 14-09-Quý Tỵ
Đức Hộ Pháp thuyết đạo sau khi ở Saigon về.
33. 14-10-Quý Tỵ
Hạ Ngươn.
34. 29-10-Quý Tỵ
Thánh Thể Đức Chí Tôn là gì?
35. 01-11-Quý Tỵ
Trong cuộc Lễ Thăng quyền TTL/QĐCĐ cho Thiếu Tướng Nguyễn Thành Phương.

CHÚ THÍCH:

- (1) Vì có 2 đề tựa Vía Đức Cao Thượng Phẩm, nên chúng tôi mạo muội thêm vào phần Đức Chí Tôn tạo nghiệp cho con cái của Ngài - để tiện cho đọc giả dễ phân biệt. TT/NSW kính cáo.

XEM TIẾP:

- ▶ NĂM GIÁP NGỌ (1954)
- ▶ ẤT MÙI (1955)

LỜI TRẦN THUYẾT CỦA BAN TỐC KỶ

MỖI LẦN ly loạn là mỗi lần thư tịch bị làm
mối cho binh lửa.

Nhìn vào lịch sử, những vụ “Phân Thư”, những vụ chiếm đoạt thư tịch đã xảy ra như một hệ luận trước những biến cố. Tình trạng này đã kéo dài qua các thời đại ấy là biện pháp của những kẻ mạnh nhắm vào mục đích thực hiện chính sách ngu dân và đồng hóa triệt để.

Những kinh nghiệm đau thương ấy là nguyên nhân thúc đẩy chúng tôi cố gắng thực hiện công việc sưu tập những tài liệu này.

Chúng tôi nghĩ: Nếu tài liệu kinh sách chỉ được tập trung tàng trữ vào một chỗ tránh sao cho khỏi bị hủy diệt khi kẻ cường quyền cướp đến phá. Do đó chúng tôi quyết định quây ra làm nhiều bản để gửi đến và ký thác vào những tâm hồn trung kiên với Đạo, những người dám chết để bảo tồn những tiếng nói của Đấng thay Trời dạy Đạo.

Nếu một mai thời cuộc lại biến thiên, có thể các cuộc “Phân Thư” lại diễn thì thiết tưởng trong số tài liệu này vẫn còn có nhiều người nhiệt tâm gìn giữ được vẹn toàn.

Đây không phải là việc làm của cá nhân hay một đoàn thể nhưng là một sự đóng góp chung của những người vô danh, nguyện đem hết năng lực của mình để phụng sự cho lý tưởng bảo tồn truyền thống giáo lý của

Đạo. Trong khi quyển tài liệu này đến tay quý vị thì cũng đã có người vì quá hăng say trong công việc thực hiện lý tưởng mà phải lao tâm kiệt sức hóa ra người thiên cổ.

Việc làm của chúng tôi không phải là một ý nghĩ nông nổi của một sớm một chiều, nhưng là một hoài bão trong suốt thời gian ly loạn. Chúng tôi hằng cầu nguyện Đức Chí Tôn và Phật Mẫu ban bố phước lành sớm gặp dịp may để thực hiện hoài bão ấy.

Ngày nay chân trời đã rạng tỏ, ý nguyện đã đắc thành.

Chúng tôi xin hiến dâng trọn vẹn cho Hội Thánh tất cả những tài liệu mà chúng tôi đã ghi chép, góp nhặt sau bao nhiêu năm theo đuổi mục đích bảo tồn những lời vàng tiếng ngọc của Đức Hộ Pháp.

Từ đây bản quyển này sẽ tùy thuộc hoàn toàn của Hội Thánh. Kính xin Hội Thánh kiểm duyệt và ấn hành, để cho mọi người đều được nghe lời dạy dỗ đầy yêu ái của Đức Hộ Pháp, đã dành cho chúng ta trong thời gian Đức Ngài còn tại thế.

Tòa Thánh, ngày Rằm tháng 6 năm Bính Ngọ (1966)

Ban Túc Ký

Mến tặng hương hồn Sĩ Tãi

HUỲNH VĂN TÂN

Người đã có hoài bão thực hiện việc sưu tập những bài Thuyết Đạo của Đức Hộ Pháp, song chưa được thỏa nguyện mà đã ngã gục vì kiệt sức trước khi tập tài liệu này được hoàn tất.

01—TRONG DỊP CHÚC XUÂN TẠI GIÁO TÔNG ĐƯỜNG

Lời đáp từ của ĐỨC HỘ PHÁP tại Giáo Tông Đường trong dịp lễ các Cơ quan chúc xuân Đức Ngài. (Ngày 1-1 Quý Tỵ)

BẢN ĐẠO lấy làm cảm kích được nghe mấy lời tâm huyết của toàn các cơ quan Chánh Trị Đạo đã chúc thọ cho Bản Đạo.

Hồi tưởng lại khi Bản Đạo để bước trở về cố quốc sau 5 năm bị đày lưu nơi Hải Ngoại, thì cũng tưởng rồi cái vận mạng của nước Việt Nam, có lẽ chờ đến ngày về của Bản Đạo nó sẽ dựng hoàn tất, và đem sở năng hạnh phúc dựng thành tựu, thì cả tinh thần anh dũng của toàn quốc dân đứng dậy phá hủy xiềng xích lệ thuộc, điều ấy Bản Đạo đã nghe ra từ khi còn ở nơi Hải Đảo.

Ôi thôi! Trái lại khi Bản Đạo bước chân trở về thì đã ngó thấy cái chí quật cường và lòng phục quốc chẳng có năng lực nào khác hơn là năng lực của Quân Đội Cao Đài.

Thưa cùng các Cơ Quan Chính Trị Đạo, Hành Chánh, Hiệp Thiên Đài, Phước Thiện, Quân Đội, Bản Đạo xin cả toàn thể đứng yên lặng trong 5 phút đồng hồ để tưởng niệm đến các Thánh Tử Đạo, vì vận mạng của nước nhà, vì chánh thể của nền chơn giáo đã hy sinh dựng làm sứ mạng Thiêng Liêng của mình bằng xương máu.

Bản Đạo xin cả thầy đều tịnh tâm cầu nguyện.

Các bạn Hiệp Thiên Đài, nhưt là Cao Tiếp Đạo những lời châu ngọc của Hiền Hữu nó đã ăn sâu trong tâm hồn của Bản Đạo thật vậy, nếu kiếp sanh này may duyên nó có thể nói rằng: Kiếp sanh tại thế này nó là con vật, mà con vật ấy có thể hữu dụng được cũng là hạnh phúc cho kiếp sanh của Bản Đạo đó vậy.

Trên nhờ ơn Đức Chí Tôn, Đức Phật Mẫu thương tưởng, dưới nhờ toàn thể con cái của Ngài nam cũng vậy, nữ cũng vậy. Bản Đạo nghĩ lại chẳng còn phần thưởng Thiêng Liêng nào hơn, cả bao nhiêu lời cầu chúc của toàn thể con cái Đức Chí Tôn đã trả công nghiệp cho Bản Đạo với một giá rất mắc mà không hay đó vậy.

Các bạn Hiệp Thiên Đài, các người cầm cân công bình Thiêng Liêng của Đạo mà Đức Chí Tôn đã để tại nơi mặt thế này, hạnh phúc hay đau khổ của toàn thể nhưn loại một ngày kia đều mơ vọng trên mặt cân của Chư Hiền Hữu. Bản Đạo xin nhắc lại lời yếu thiết của Đức Chí Tôn đã hòa ước với chúng ta là: “Công bình” mà công bình ấy Bản Đạo đã gửi nơi Hiệp Thiên Đài đó vậy.

Hành Chánh Bản Đạo để lời cảm ơn từ khi Bản Đạo để bước về cố quốc tới giờ thì năng lực của toàn Thánh Thể Đức Chí Tôn nam nữ lưỡng phái, nên giờ phút này Bản Đạo đủ năng lực, đủ quyền hành đăng làm trách vụ Thiêng Liêng của mình một cách mạnh mẽ oai quyền, Bản Đạo để lời cảm ơn và cầu chúc cho Đức Chí Tôn ban khiếu huệ quang cho toàn thể nam nữ thấu đáo cho đăng Thánh ý của Đức Chí Tôn thêm nữa đăng tạo

thành cơ quan cứu khổ thiên hạ và tạo hạnh phúc cho đồng bào quốc dân Việt Nam tức nhiên là đồng bào của Thánh Thể buổi này vậy.

Hội Thánh Đường Nhơn giờ phút này trong giai đoạn ngắn ngủi đây Hội Thánh Đường Nhơn sẽ có một trách vụ yếu trọng, Bản Đạo nói tiên tri cho biết đăng sửa soạn lấy mình định phận trước.

Hội Thánh Phước Thiện. Ôi! Nếu Bản Đạo dòm trước mắt thấy một điều đau khổ của chúng sanh chừng nào thì Bản Đạo để hy vọng trong cơ quan ấy hơn hết.

Trải qua một thời gian định quốc đây rồi cái sự thống khổ của toàn Quốc Dân Việt Nam nó sẽ định quyền lực lại nhưt là các chiến sĩ đã hy sinh vì nước họ đã bị bệnh hoạn tật nguyên, đau khổ, nghèo nàn, muốn cứu vãn tương lai ấy đăng đem mây may hạnh phúc lại cho họ, Bản Đạo chỉ trông mong nơi Phước Thiện mà thôi đó nghe.

Các con chiến sĩ anh dũng Cao Đài, một lần nữa Thầy để lời cảm ơn các con.

Trong sáu, bảy năm Thầy đã dìu dẫn các con đi trên đường hy sinh vô bờ bến, hồi tưởng lại nếu các con để tâm bình tĩnh lấy cả đạo đức tranh đấu vì non sông vì Đạo, thì Thầy chắc các con chiến thắng đó vậy, và Bản Đạo dám nói rằng: Lời ấy không phải là lời quá đáng, các con đã đi đủ hai giai đoạn.

Giai đoạn đầu, các con đã tạo thành năng lực cách mạng đã đảo chánh quyền đem cả năng lực chiến đấu của nòi giống Việt Nam, lộn lại mới có một tấn tuồng mạnh mẽ như thế hiện trước mặt Bản Đạo đã ngó thấy cái ngày

đã đảo chánh quyền quật cường của nòi giống các con.

Ngày nay nó đã tới giai đoạn phục quốc thì cũng nhờ cuộc đảo chánh quá cường liệt ấy cho nên phục quốc của các con mới liên tiếp mãi, vì có nên đoàn anh của các con họ mơ vọng ngày định vận mạng của Tổ Quốc chỉ ở sớm tối đặng thành tựu mà thôi, nhưng tội nghiệp thay! Các đoàn anh mơ vọng ấy họ phải ân hận trong giờ chót của họ.

Vậy Thầy cho các con biết giai đoạn phục quốc đã qua, giai đoạn định quốc đã đến, tức nhiên giai đoạn lập chánh thể nước nhà các con. Nếu nền độc lập nước Việt Nam bền vững hay chẳng, Bản Đạo không ngại ngần không thẹn thường nói: Năng lực bảo vệ nền độc lập nước nhà các con được vinh hiển bền bỉ hay không là do nơi năng lực quốc tế mà thôi.

Hạnh phúc thay! Mới đầu hoạch lại nền độc lập đã mất hơn 80 năm mà hôm nay được hơn 40 nước liệt cường nhìn nhận, dầu muốn, dầu không, không có quyền lực nào đầu nên độc lập ấy lại đặng, không có quyền lực nào dang tay phá hủy nó cho đặng, chánh thể lập quốc của các con sẽ tới trong giai đoạn ngắn ngủi đây.

Hôm nay Thầy nói rõ, chắc các con lấy làm lạ, sao đương lúc bình tịnh này mà xảy ra một đại cuộc làm đau đớn cả cơ thể các con, các con cứ yên tâm, Thầy giải nghĩa cho các con biết, giai đoạn tới trước rồi Thầy dìu dẫn các con để bước lần đến địa vị cho đúng, đó là phận sự các con phải làm bất quá cả cơ thể Thầy xô các con bước tới một bước mà thôi. Các con đừng tưởng phận sự phục quốc

các con là vậy đâu, còn nữa. Thầy sẽ xô các con đi đến mức chánh thể nước nhà và lập phương pháp để bảo vệ nền độc lập của các con được bền vững chớ không có chi khác.

Khi thầy ở Hải Ngoại về, Thầy có giao một tờ hòa ước với kẻ cầm quyền nước Pháp, ở trong đó Thầy nhứt định phải trả từ mũi Cà Mau dĩ chí đến ải Nam Quan lại, tức nhiên Hoàng Đò đất Việt Nam phải giao dưới quyền lãnh đạo của nhà Vua Bảo Đại là người kế tự cho các Đế Vương ta. Dòng nhà Nguyễn duy có người đó mới có đủ quyền lực ăn nói cùng với Quốc Tế. Vì có cho nên ngày về Thầy qua bên Hồng Kông Hương Cảng Thầy đã nói với Ngài, theo mặt luật Quốc Tế thì Hoàng Thượng vẫn còn Hoàng Đế, còn nói với toàn thể Quốc Dân Việt Nam khi Hoàng Thượng thoái vị có nói rằng: Hoàng Thượng để hạnh phúc Quốc Dân trên ngôi báu của Hoàng Thượng “Thiên Tử vô hí ngôn” đối với Quốc Dân Hoàng Thượng còn làm Quốc Trưởng. Tôi xin hứa với Hoàng Thượng cái giai đoạn này nó sẽ tới giai đoạn “Quân chủ lập hiến” mà thôi, chớ chưa hề nước của mình đi đến Dân Quốc được.

Đức Quốc Trưởng đã chịu và hứa như vậy, nên ngày nay Ngài đã thi hành mấy lời hứa với Bản Đạo thì ngày Lập Quốc Dân Quyền giờ phút tới đây Bản Đạo giữ lời hứa với Ngài, Bản Đạo sẽ sắp đặt Quân Chủ Lập Hiến ra thiết hiện.

Bản Đạo nói quả quyết, các con trụ cả khối tin trung lộn lại đối với toàn thể nước nhà chủng tộc của các con, thì trên Đức Quốc Trưởng không thay lời hứa, dưới Thầy không lỗi hẹn, thành thử Thầy xin lại cho dân tộc

của các con độc lập thiết hiện đặng.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 1-01-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 14-02-1953)*

02—LỄ XUẤT QUÂN

Lời diễn thuyết của ĐỨC HỘ PHÁP trong dịp Lễ Xuất Quân của Quân Đội Cao Đài ngày 9-1 Quý Tỵ

THƯA CÙNG Chư Quý Quan, thưa cùng toàn thể các vị Sứ Thần nước ngoài, thưa cùng Ngài Thủ Tướng Chánh Phủ của chúng tôi, thưa cùng Quan Trung Tướng BONDIS và Quý Ngài có mặt nơi đây.

Hôm nay là ngày Lễ Xuất Quân của Quân Đội Cao Đài, Bản Đạo lấy làm cảm kích vô cùng.

Thưa Quý Ngài xin cho phép Bản Đạo để lời căn dặn cả chiến sĩ của Bản Đạo đôi điều trọng hệ hơn hết là về mặt Đạo. Bản Đạo đã nói cho các con Thượng Hạ Sĩ Quan Chiến Sĩ Quân Đội Cao Đài hiểu rõ.

Từ ngày Thầy bị đồ lưu nơi Hải Ngoại, khi trở về cố quốc, Thầy đã đem cho các con một phận sự mới mẻ yếu trọng tưởng cả thầy đều biết là phận sự cứu quốc, cái hy sinh vô tận của các con từ 10 năm nay Thầy không có phần thưởng nào cho xứng đáng, duy có hai cây Đạo Kỳ này mà Thầy để cả tâm hồn vào đó và Thầy đã ban cho các con, hễ đến ngày kỷ niệm Lễ Xuất Quân thì Thầy đây là Ông Cha Thiêng Liêng của mấy con, vậy các con nên tưởng niệm các Thánh Tử Đạo, các chiến sĩ hy sinh vì Tổ Quốc, việc ấy Thầy không cần miêu tả các con cũng đã

hiểu biết cái thâm tình ấy.

Hôm nay đến giai đoạn định quốc Thầy sẽ ban cho các con một phận sự yếu trọng mới mẻ, phận sự này khó khăn nguy hiểm hơn trước kia nhiều nữa.

Muốn cho cả tinh thần của Chiến Sĩ Cao Đài thống hợp lại làm một khối, tinh trung cứng rắn mạnh mẽ để cứu vãn tương lai của nước, tạo thành hạnh phúc cho chủng tộc của các con, nên Thầy làm một vị Giáo Chủ đây tức là một vị Giáo Sư để Giáo Đạo cho nòi giống Việt Nam mà thôi, nhưng vì huyết quản của Thầy đã xuất hiện trong nòi giống các con, nên phải làm cho xứng phận công dân ấy, thì Thầy làm phận sự Thiêng Liêng mới đáng giá của nó.

Thầy đã ban cho lá Quân Kỳ có bốn chữ “Tận Trung Báo Quốc” có lẽ miệng đời dị nghị cho rằng bốn chữ đó làm không đúng gì hết, chỉ có hình thể mà thôi.

Những tiếng dị nghị ấy Thầy nói cho các con nhớ, duy có Bà Mẹ của Nhạc Phi Bàn Cử đề bốn chữ “Tận Trung Báo Quốc” mà Nhạc Phi đã cứu nước Tống khỏi thất quốc.

Người của nước ta duy có hai tướng:

- Võ Tánh
- Ngô Tùng Châu.

Hai vị ấy đã hy sinh tánh mạng khôi phục Hoàng Đò cho Tổ Quốc. Thầy nói quả quyết rằng: Các con coi bốn chữ ấy nó sẽ thay đổi tinh thần nòi giống dân tộc, nó sẽ giúp các con đắc lực và oai quyền hơn nữa.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thứ biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 1. 09-01-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 22-02-1953).*

03—ĐỨC HỘ PHÁP PHỦ DỤ CHIẾN SĨ CAO ĐÀI

ĐỨC HỘ PHÁP để lời cảm ơn *Quan Khách* và để lời phủ dụ *Chiến Sĩ Cao Đài* ngày 16-1 *Quý Tỵ*

THƯA CÙNG Chư Viên Quan, Chức Sắc Đời và Đạo.

Trước khi Bản Đạo để lời, Bản Đạo xin nghiêng mình cảm tạ cả thầy đồng bào đời bên niệm tình của Quân đội và của Đạo đến dự lễ đồng đảo và long trọng làm cho rõ ràng thêm về Đạo. Bản Đạo xin cúi mình cảm ơn toàn thể.

Thưa cùng toàn thể đồng bào,

Bản Đạo xin để lời cùng các Ngài, trước vận mạng đương nhiên của Tổ Quốc, nòi giống tới một giai đoạn rất nên yếu trọng, nếu không nói nó đã đến giai đoạn khó khăn đặng định vận mạng tương lai của nó. Nhứt là Bản Đạo xin để lời riêng biệt cùng các nhà văn sĩ và các sứ giả. Trên (chín) 9 năm tranh đấu, hôm nay cái phận sự ấy, yếu trọng cho các Ngài hơn hết, bởi nó đến giai đoạn chúng ta phải tranh đấu về trí thức tinh thần, nếu không nói rõ ràng: Ta vẫn tiếp tục đương tranh đấu về tâm lý. Tưởng khi trên chín năm quật cường thâm hồi độc lập cho Tổ quốc giang sơn, các Ngài đã có sẵn trong tay một sử liệu, có thể một ngày kia ngòi bút quý báu của các Ngài lưu lại

cho hậu tấn một kiểu vở một khuôn mẫu y theo tinh thần cố hữu của Tổ phụ để lại.

Cái chí quật cường sau 80 (tám mươi) năm đô hộ khiến cho đồng bào chúng ta muốn giải thoát thâm hồi độc lập và Hoàng Đò của Tổ Phụ lại. Một giang sơn gấm vóc như thế nên buộc chúng ta phải hy sinh xương máu, từ cổ chí kim vẫn vậy. Luật thiên nhiên dưới thế này, chẳng có điều chi mà ta đã xin đặng, ta chỉ phải mua phải chuộc với một giá cho đồng giá trị với vật mà ta muốn thâm hoạch. Nhưng ôi thôi! Vật của toàn quốc dân đồng bào muốn thâm hoạch ấy, vật đó nó quá giá tương tượng, cho nên phải trả với một giá rất mắc, là cái giá xương máu trên 9 (chín) năm tranh đấu.

Thưa cùng đồng bào các nhà văn sĩ các vị cầm bút đang dìu dẫn cả tinh thần trí não của chủng tộc ta buổi hôm nay. Có lẽ khi trong lúc rối rãnh các Ngài có thể để một dấu hỏi? Cái đường lối của Đạo Cao Đài đã tự xưng là Quốc Đạo, hỏi lấy cả tánh chất của nó, nó đã hiển nhiên trở nên một nền Đại Đạo cho Quốc Tế, mà cái nạn nước của họ như thế này thì phương pháp giải quyết của họ như thế nào mà chớ? Có lẽ trong khi rãnh ấy các Ngài cũng để câu hỏi? Trường hợp đó thử nghĩ cả thầy những kẻ trí thức tinh thần phải đi đường lối nào? Phải dùng giải pháp nào? Nhứt là tình trạng của Bản Đạo sau 5 năm đô lưu trở về nước. Năm 1946 cả cái tình trạng của nước nhà, các Ngài cũng hiểu thấu. Bản Đạo xin thú thật buổi nọ Bản Đạo đã bí lối, không ngộ thoát. Một đảng thì Việt Minh lợi dụng tinh thần ái quốc của toàn thể quốc

dân đồng bào, chí hướng có một điều là lập trường cứu quốc. Nhờ cái năng lực mạnh mẽ và quyền năng ấy, họ đã nắm trọn cả số mạng của nòi giống và tổ quốc trong tay từ Nam chí Bắc. Nếu như cơ cấu tranh đấu của họ quả là một cơ cấu quốc gia chân chính, thì sự thâm hoạch và thống nhất hoàng đồ đã làm rồi, đã thành tựu rồi. Hại nỗi họ phải xu hướng theo hai chí hướng của hai khối, nhất là họ vẫn thấy khối Cộng sản đương mạnh. Lầm lạc của họ là nương nơi khối ấy mà họ định vận mạng tương lai nước nhà chủng tộc là cái lầm nhất hết. Nếu quả nhiên cái định hướng của họ thật đem lại thắng lợi cho nước nhà, cho chủng tộc thì Bản Đạo tưởng không nói rõ ra cả thầy đồng bào đều biết, cũng như kẻ tôi đòi đối chủ mà thôi chớ không chi khác. Ngó ngọn cờ độc lập mà cũng lệ thuộc vẫn như xưa, thì làm thế nào mà tạo hành phúc cho tổ quốc nòi giống đặng. Hại nỗi, khi về nước, bên này giành giựt cả quần chúng, thì bên kia cũng giành giựt cả quần chúng, bên này Việt Minh bên kia Pháp, khối Quốc Gia ở giữa hai tình thế rất nguy hiểm là hai lần tên mũi đạn.

Thưa cùng cả thầy đồng bào, thử như thế đồng bào mới chỉ con đường nào cho Bản Đạo đi mà chớ. Có một con đường duy nhất là con đường sản có của chúng ta mà Tổ Phụ ta đã để lại. Con đường đã có trên 4.000 năm lập quốc và 4.000 năm văn hiến là con đường duy nhất Bản Đạo phải đi. Mà con đường ấy, ôi! Không biết bao nhiêu đau đớn. Đã hy sinh cái khối xương máu của Chiến Sĩ Cao Đài, làm thành, làm lũy đặng bảo vệ sống còn của nòi giống dưới ngọn cờ Bảo Sanh Nhơn Nghĩa Đại Đồng. Nếu toàn thể đồng bào hiểu cái thâm ý của nó

sẽ ưa lụy cùng Bản Đạo mà chớ.

Có một phen mà Bản Đạo đã tuyên bố “Quân Đội Cao Đài xuất hiện ra đặng làm tấm bình phong chịu chết cho giống nòi khỏi chết, bảo vệ cho giống nòi còn sống, bảo thủ cái Nhơn Nghĩa của Tổ Phụ để lại”. Có nhiều khi Bản Đạo cũng lấy làm đau đớn lắm vậy, nhưng nghĩ đến cái sứ mạng Thiên Liêng cao cả ấy, có chút an ủi mấy may trong tâm nào.

Các con Chiến Sĩ Cao Đài, từ Thượng Hạ Sĩ Quan dĩ chí đến binh sĩ một phen nữa Thầy xô các con ra hy sinh cứu nòi giống và Tổ Quốc các con, tương lai vận mạng nhất định thế nào các con vẫn tiếp tục tranh đấu cho kỳ đặng thâu độc lập cho nòi giống và Tổ Quốc các con.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 16-01-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 01-03-1953)*.

04—THỂ PHÁP CỦA ĐẠO

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo đêm 29 tháng 1 Quí Tỵ

MẤY KỲ đàn rối bị lập thệ cho Quân Đội thành thử không thuyết Đạo được, có lẽ cả thầy hôm nay muốn nghe lắm, Bản Đạo có bệnh mệt một chút nên tiếng nói có hơi ồ ề, thuyết Đạo cả con cái Đức Chí Tôn nên để tai nghe.

Hôm nay tình trạng biến thiên các thanh niên của Đạo đã bị trào lưu loạn lạc lối cuốn tâm đức của họ điên đảo Bản Đạo có thể nói tinh thần của họ hoang mang mà chớ; nên bữa nay Bản Đạo thuyết về Thể Pháp của Đạo nghĩa là: Khuôn luật của Đạo Cao Đài chúng ta đó vậy, Bản Đạo đã thuyết minh về Thể Đạo của Đạo Cao Đài là Nho Tông chuyển thế, mà Nho Tông tức nhiên Đạo của Tổ Phụ của chúng ta từ ngàn xưa để lại.

Ấy vậy những yếu lý của Nho Tông mới có thể làm mực thước mà định chuẩn thẳng trong khuôn khổ cái sống đương nhiên của mình đặng, chúng ta đã ngó thấy Nho Tông của chúng ta là một nền Tôn Giáo xã hội, cái đặc điểm của nó là Đức Chí Tôn đến lập trường Nho Tông trị thế.

Ấy vậy tinh ba của Nho Tông là gì? Phải chăng cái chiến thuật của nó là “Tu thân tề gia trị quốc bình thiên

hạ” tức nhiên cái tôn chỉ cao thượng của Đức Mạnh Tử là “Đại học chi Đạo, tại minh minh đức, tại tân dân, tại chí ư chí thiện”.

Bây giờ xin cả toàn thể con cái của Đức Chí Tôn từ từ nghe Bản Đạo thuyết chữ “Tu thân” trước: Từ Thượng Cổ tới giờ Đức Thánh Nhơn lấy hai chữ tu thân làm căn bản, hai chữ tu thân đã có từ lâu, nếu chúng ta xem lịch sử của Nho Tông thấy nó đã xuất hiện từ Đức Huỳnh Đế có trên không biết mấy ngàn thế kỷ, trước Chúa Giáng Sanh.

Ấy vậy nó là tối cổ, cái phương pháp tu thân đầu thời đại nào cũng có, cái chí hướng của các Tôn Giáo là phải tu thân lấy mình đầu cá nhân, đầu xã hội hay toàn thể nhưn loại cũng vậy, cái tâm đức của con người bao giờ cũng có hễ họ nghe thấy điều nào hay, điều nào thiện đặng họ biết nhìn một cách chơn thật, nhưng mà họ không có làm còn biết chê cái dở cái ác mà họ lại làm, hai cái đó nghịch cảnh với cái tâm, không có một vị Thánh nào ở thế gian nầy tìm nguyên lý nó cho đặng.

Bởi vậy cái tâm lý của con người họ hay xu ác mà xa thiện, vì có cho nên các vị Giáo Chủ lập nền Tôn Giáo dạy phải làm thế nào gọi là tu thân, đầu cá nhân hai toàn thể nhưn loại cũng phải lấy hai chữ tu thân làm gốc, Bản Đạo đã nói, nó khởi đường lập tức là tại minh minh đức.

Hại thay, nơi thế gian họ đã hiểu như thế mà họ không kể đức, họ không lập đức, hỏi vậy thành Đạo làm sao đặng? Cái đức ấy thiên hạ chỉ ngó mịt mịt mờ mờ, nhưng họ đâu có biết rằng nó vô hình, vô ảnh mà quyền năng của nó không ai đảm đương đặng, đã tạo lập cái đức

ấy phải trọn tâm, làm một mới có thể thiên hạ kính trọng, nhờ tâm đức ấy chúng ta mới có thể coi cả huyện vi của họ được, họ tạo đức ra là chỉ đặt cái sở hành đề hèn mà thôi, họ muốn thế cho nên họ chỉ kiếm cái người không biết lập đức mà họ làm màu cho ra vẻ người có đức, bởi không có đức thì không hề lập nên thân danh dạng.

Bây giờ chúng ta đã ngó thấy từ Thượng Cổ đến giờ dầu cho từ hàng lê thứ dĩ chí đến bực Đế Vương muốn lập vị mình cũng phải nương theo cái đức ấy, nếu chúng ta thấy họ còn dùng cái đức ở chỗ hèn hạ bao nhiêu thì không bao giờ giữ cái đức ấy còn tồn tại dạng, rồi đến cái ngày bỏ đức của họ, trở lại dùng bạo tàn như Sở Bá Vương, như Tần Thủy Hoàng thì dầu cho cơ nghiệp họ có bền chắc bao nhiêu cũng phải tiêu đổ.

Còn kẻ không màng thân danh Bản Đạo chỉ cái bằng cơ hiển nhiên như Hứa Do là một vị Hiền Tài mà thôi, chỉ có biết đức mà Vua Nghiêu đi tìm Ngài để rước về dạng truyền ngôi cho Ngài, nhưng Ngài chỉ coi công danh như phù hoa, như mây gió, nên Ngài có kể gì đâu. Cái giá trị của Vua Nghiêu đối với Hứa Do không có gì hết, mới có câu: “Tiêu liêu sào lâm bất quá nhứt chi, yến thử ẩm hà bất quá măn phúc”. Nghĩa là con chim tiêu liêu làm ổ trên rừng chẳng qua một nhánh, con chuột uống nước sông chẳng qua đầy bụng, vì thần đã quen cái thú an nhàn của thần rồi, dầu bệ hạ có truyền ngôi cho thần đi nữa thần cũng không làm, thần chỉ biết lập đức mà thôi, dầu cho cả công danh phú quý ở mặt thế gian này đối với cái đức không có giá trị gì hết.

Bởi cái thuyết lập đức người ta đã ham làm mà làm không được, nên cái giá trị của Hứa Do đối với Đức Nhan Hồi cũng tương đương với nhau, khi Đức Nhan Hồi đai cơm bầu nước đi giáo đạo đến nước Tề. Tề vương biểu ở lại thì bực công khanh của Ngài không mất, nhưng Ngài trả lời rằng: Thần đã quen cái thú an nhàn của thần rồi. Thú an nhàn không có thể gì mà đem đổi cái giá trị công danh quyền tước dạng, nếu bệ hạ muốn đổi dạng nên biết cái giá trị lập đức nó trọng hệ là thế nào?

Hại thay! Ở giữa thế gian này không biết mấy vị Hiền Nhân chí sĩ đã hiểu được cái giá trị lập đức chưa đến, nên mới xa sự tôi mọi hạ tiện, làm hư danh thể của mình, nếu để cái giá trị ấy lại thì không đáng giá gì hết mà phải hạ mình làm chi? Hai ngôi vị ấy đối chọi với nhau như một trời một vực.

Ở nơi cửa Đạo Bản Đạo đã đem con cái Đức Chí Tôn và thanh niên của Đạo dạng làm Thánh Thể tương lai của Ngài, nếu cả thầy đều biết nỗi khổ để làm phương tu thân lập đức thì cái giá trị của thiên hạ làm để như ăn ớt chớ không có chi khó.

Vậy toàn thể con cái Đức Chí Tôn và Thánh Thể của Ngài, phải đem cái đức Thiêng Liêng ấy rải khắp cả thiên hạ thì chúng ta mới có thể cứu khổ được.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thúc biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 14-03-1953*.

**05—VÍA ĐỨC CAO THƯỢNG PHẨM
– ĐỨC CHÍ TÔN TẠO NGHIỆP
CHO CON CÁI CỦA NGÀI (*1)**

*ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh, đêm 30 tháng 2 năm Quý Tỵ
VÍA ĐỨC CAO THƯỢNG PHẨM*

TỪ HÔM Bần Đạo bình tới nay không có giảng Đạo đặng; vậy đêm nay dâng số cầu nguyện cho Đức Cao Thượng Phẩm đặng cao thăng Thiêng Liêng chi vị. Bần Đạo mong chí thượng đạt của Ngài cũng như lúc sanh tiền đã đối với Bần Đạo và toàn thể con cái Đức Chí Tôn.

Bần Đạo đêm nay lấy cái đề trọng yếu mà giảng.

Hôm nay cái lễ trọng yếu này là cả sự nghiệp Thiêng Liêng Đức Chí Tôn đem đến tạo dựng nơi mặt thế này. Và hiện giờ có 3 sắc dân được hưởng hồng ân đặc biệt của Đức Chí Tôn đến tạo nghiệp cho họ.

Sắc dân thứ nhất là sắc dân Ấn Độ Brahmane (kêu là Bà La Môn) Đức Chí Tôn đến tạo Đạo cho họ và tạo đại nghiệp Thiêng Liêng cho sắc dân ấy trước nhất.

Sắc dân thứ nhì: Chính Ngài đến là Chúa Jésus Christ đặng tạo nghiệp cho sắc dân Do Thái mà ngày nay vẫn còn tồn tại.

Sắc dân thứ ba: Thời kỳ này sắc dân Việt Nam

hưởng được đặc ân ấy là lần thứ ba, cái lý do Đức Chí Tôn đến cùng con cái của Ngài là vì trong thời kỳ Hạ Nguơn tam chuyển, đang bắt đầu Thượng Nguơn tứ chuyển, Ngài đến đặng Ngài thống hợp toàn thể con cái của Ngài lại làm một. Ngài đến đặng lập một nền Chơn Giáo, lựa chọn con cái của Ngài, tạo Thánh Thể của Ngài làm một cơ quan cứu khổ và tạo đại nghiệp cho con cái của Ngài là mấy em Thanh niên Nam, Nữ của Đạo đó vậy. Nhứt là bên phái Nữ phải chịu thiệt thòi, phải chịu nghèo khổ hơn hết và có lúc lại bần hàn hơn nữa, mà đến nay dường như thời gian nó gởi lại trong tâm não của mấy em. Nhưng nghèo hèn rồi cũng có sung sướng là lúc này mấy em sắp hưởng một đại nghiệp mà Đức Chí Tôn đã dành sẵn cho mấy em. Cái đại nghiệp ấy là của mấy em, mấy em phải rán gìn giữ, nếu muốn gìn giữ cái đại nghiệp ấy cho tồn tại thì mấy em phải thương yêu nhau, nâng đỡ cho nhau dìu dắt nhau, chịu khổ với nhau thì mới là bền bỉ được.

Giờ phút này Qua đứng trên Tòa giảng này Qua nói: Cái tương lai của con cái Đức Chí Tôn nó sẽ giàu có không thể tả được, từ năm 1926 cho tới ngày nay mới có hai mươi mấy năm thôi, mấy em ngó thấy cái đại nghiệp vĩ đại như thế này là do nơi đâu không? Phải chăng là do nơi huyền diệu vô biên của Đức Chí Tôn đã ban cho mới tạo dựng được như thế này và Ngài trụ cả con cái của Ngài làm Thánh Thể mà lập nên đó thôi. Nhưng có một điều rất ngộ nghĩnh là đứa ngu sẽ được khôn ngoan, đứa giỏi lại giỏi hơn, có tài hoạt bát trọn tâm lo Đạo. Vì cơ cho nên Ngài mới đem cái đại nghiệp mà giao cho con cái của Ngài đặng đem cả năng lực Thiêng Liêng thẳng sự khổ não đặng

làm cơ quan cứu khổ, nên Đức Cao Thượng Phẩm và Đức Quyền Giáo Tông vì lẽ ấy mới hy sinh cho Đạo. Chính Bản Đạo đây cũng vậy nếu mấy em biết trọng dụng chơn lý nền Chơn Giáo của Đức Chí Tôn thì mấy em phải nuôi nấng cứu khổ, dung dưỡng các em của mấy em, thì ít nữa mấy em phải có đủ phương thế bảo vệ sanh mạng của nó mới được. Qua nói như vậy có lẽ mấy em cũng đủ hiểu, cái làm ăn, cái làm giàu, chưa hề tạo được cái đại nghiệp như thế này và không thể gì bảo trọng cả sanh mạng con cái của Ngài đặng. Nếu muốn bảo trọng các em của mấy em thì đừng dùng quyền hành sửa trị, phải dùng đạo đức răn họ, thì mới mong thực hiện một nền chơn giáo đại đồng, vì Đức Chí Tôn đến lập Hội Thánh là cốt yếu Ngài định vận mạng cho nước nhà đó vậy.

Qua nói thiệt, nếu không phải Thánh Thể của Đức Chí Tôn cậy mượn thì chưa hề ai làm được điều ấy. Bản Đạo chỉ nói đến tương lai của mấy em mà thôi. Khi mấy em đã hưởng được quyền năng Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn rồi, thì Qua cậy mấy em hy sinh cái tự do của mấy em đặng làm cái đại nghiệp cho nó thật nên hình nên tướng, vì đại nghiệp này không biết bao nhiêu giọt mồ hôi của mấy em trong đó.

Khi Qua bị đồ lưu nơi Hải Ngoại đến lúc về cả cơ nghiệp làm trước kia đều bị tiêu phá hết, duy còn Tòa Thánh, Báo Ân Từ, Khách Đình cũ, Hộ Pháp Đường, Giáo Tông Đường còn sót lại, còn bao nhiêu đều tiêu hủy hết.

Từ năm 1946 -1947 vừa bắt đầu tạo dựng đại nghiệp ấy lại nên mấy em bắt tay làm lại, cả các con Nam

cũng vậy, Nữ cũng vậy biết bao nhiêu sự khổ não, biết bao nhiêu sự hy sinh mà tạo dựng có mấy năm thôi, nay đã nên hình tượng, cái của này là của mấy em nghèo khổ đã tận tâm tạo dựng, nếu mấy em cực khổ bao nhiêu thì cơ nghiệp Thiêng Liêng của mấy em càng ngày càng lớn, mấy em càng ngày càng giàu, cái giàu của mấy em không phải giàu như các nền Tôn Giáo nơi mặt địa cầu này. Cái giàu của mấy em cốt yếu bảo vệ sanh mạng khổ não cho mấy em của mấy em, không ai có quyền năng gì làm chủ đại nghiệp Thiêng Liêng này đặng, mấy em hiểu chưa?

Ngộ nghĩnh thay! Một nền Tôn Giáo lấy hai chữ Bác Ái Công Bình làm căn bản mà cái tương lai nó rục rở làm sao mấy em ôi! Còn quyền Thiêng Liêng của Đạo mấy em đã biết nó cũng như các nền Tôn Giáo khác, chớ có lạ gì đâu. Trái ngược lộn lại nếu Thánh Thể Chí Tôn cầm quyền mà còn ý lại thì thiên hạ trông vào họ tránh hết. Qua nói thiệt, nếu mấy em thật hành đúng theo chơn giáo của Chí Tôn thì không có quyền lực nào đàn áp nó đặng.

Nếu muốn thi ân bố đức, thì phải cần làm cho đáng giá Thánh Thể của Ngài, là công các con cái khổ não của Ngài đem vào chia cơm, chia muối, chia khổ não của họ, thì mới là xứng đáng Thánh Thể, mới xứng đáng là cơ quan cứu khổ của Ngài.

Mấy em khá nhớ mấy em là người phụng sự cho Đạo mà thôi, không phải như các nền Tôn Giáo khác là muốn làm Chúa thiên hạ, nếu muốn làm Chúa thiên hạ thì tốt hơn là làm tôi cho con cái Đức Chí Tôn là phải hơn.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 11-30-02-Quý Tý nhằm ngày (dl. 13-04-1953)*.

(*1) Vì có 2 đề tựa Vía Đức Cao Thượng Phẩm, nên chúng tôi mạo muội thêm vào phần Đức Chí Tôn tạo nghiệp cho con cái của Ngài - để tiện cho đọc giả dễ phân biệt. TT/NSW kính cáo.

06—VÍA ĐỨC CAO THƯỢNG PHẨM

ĐỨC HỘ PHÁP *Thuyết Đạo trong ngày Vía ĐỨC CAO THƯỢNG PHẨM (1-3 Quý Tý)*

THƯA CÙNG Chư Chức Sắc Thiên Phong Hội Thánh Hiệp Thiên Đài, Cửu Trùng Đài, các Cơ Quan Chánh Trị Đạo, Phước Thiện và Quân Đội cùng toàn thể con cái Chí Tôn Nam, Nữ.

Hôm nay là một ngày kỷ niệm Vía của Đức Cao Thượng Phẩm mỗi năm Bản Đạo đã nói, đã thuyết, đã tâm tình của Bản Đạo đối với ngày này rồi, nếu lập lại một phen nữa cũng không ích. Vậy yếu điểm hôm nay Bản Đạo lên đứng đây chỉ nhắc Đức Cao Thượng Phẩm một điều mà thôi, lúc Ngài mới qui liễu, Ngài cũng vậy mà Đức Quyên Giáo Tông cũng vậy. Hồi Đạo mới phối thai thiên hạ khinh khi chế nhạo hết sức, nên Bản Đạo nói rằng: Họ đã dùng cường quyền họ làm cho hai người ấy phải chịu thống khổ một cách không thể tả.

Đôi phen mỗi ngày Vía như vậy, nó khêu gợi một cảm tình của toàn thể con cái Đức Chí Tôn và Bản Đạo, nhưng Bản Đạo đè nén nó lại.

Đã hai mươi mấy năm Bản Đạo còn nhớ cái ngày di Liên Đài của Đức Cao Thượng Phẩm ra Tháp, Bản Đạo còn hứa với Ngài một điều rất trọng hệ; Bản Đạo nói Bản

Đạo sẽ báo thù cho Ngài báo thù ắt tưởng lại cả thiên hạ cho rằng cái tình thế thường tình kia như gươm, đao, mưu kế tàn ác cái gì cũng không làm được. Trái lại Bản Đạo lấy cả tinh thần hai khối của hai Ngài, đặng Bản Đạo tạo ra một khối thương yêu vô đối để làm chuẩn thẳng tâm lý cho quốc dân Việt Nam, và làm một khối năng lực tranh đấu, cái khối ấy đã thành ra bửu bối đặng Bản Đạo trả thù, mà hôm nay đã giải đặng ách nô lệ cho dân tộc nữa. Những lúc đó môn đệ của Đức Chí Tôn tức nhiên các bạn của chúng ta có một thiếu số, trong thiếu số ấy tánh tình họ hèn tiện, biểu sao thiên hạ không khi rẻ.

Nói về võ thì năng lực không có một miếng sắt trong tay, còn về văn thì chưa có cầm được cả vận mạng tương lai nòi giống của Tổ Quốc mưu sĩ chưa có ai đảm nhiệm và quyết định cái hưng vong của Tổ Quốc, biểu sao thiên hạ không chia rẻ.

Bản Đạo dám quả quyết và đại ngôn nói rằng: Bản Đạo sẽ trả thù vì hôm nay ngó thấy Bản Đạo không phải yếu ớt, bạc nhược, cô quả, hèn tiện như buổi nọ đâu.

Mỗi năm không có cái gì làm cho thiên hạ ngó thấy cái năng lực tinh thần, tức nhiên năng lực quốc hồn của nòi giống. Bản Đạo dám quả quyết rằng: những điều Bản Đạo làm không đặng, con cháu của Bản Đạo sẽ làm, Môn đệ của Bản Đạo sẽ làm, hôm nay hiện tượng ra quả quyết, lời đoán trước của Bản Đạo nó đã thiệt hiện, nó đã thành hình, còn gì vui sướng hơn, còn gì hạnh phúc hơn.

Nếu Đức Cao Thượng Phẩm giờ phút này Chơn Linh của Ngài còn ngự nơi đây. Bản Đạo sẽ nói chưa ngó

thấy một lời nói nào của Bản Đạo đoán trước trật một điều gì.

Phải chăng lời tiên tri ấy rất nên hiệu quả, vì tinh thần của Bản Đạo đoán thế nào nó cũng thế ấy. Rồi một ngày kia về nơi cõi Thiêng Liêng vừa gặp mặt nhau thì sẽ có một trận cười của Ngài cùng Bản Đạo. Trận cười ấy chắc chắn ở thế gian này chưa có ai hưởng được.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 01-03-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 14-04-1953).*

07—VẤN ĐỀ LẬP TỊNH THẤT

Lời Giảng Đạo của ĐỨC HỘ PHÁP Đêm 1 tháng 4 năm Quý Tỵ

BẢN ĐẠO mới về hội đàm với Đức Cao Thượng Phẩm bàn luận cùng nhau về vấn đề Tịnh Thất, nhưng Ngài không nói rõ, đại ý nói: Chờ ngày Lễ Vía Đức Phật Mẫu tức nhiên Lễ Trung Thu tới đây Đức Phật Mẫu sẽ giảng dạy bảo cái thắc mắc cho Bản Đạo về việc lập Tịnh Thất cho Phái Nữ mới xong là “Trí Huệ Cung” còn “Vạn Pháp Cung” là Tịnh Thất của Phái Nam chưa làm xong, vì làm ở trên núi, mà trên núi buổi này không thể nào tạo dựng, theo ý Ngài đã định và Ngài nói: Hiện giờ đã có tạo xong “Trí Giác Cung” rồi có thể mượn “Trí Giác Cung” để cho Phái Nữ tới đó cho Đức Phật Mẫu đến giảng dạy và luận về vấn đề Tịnh Thất.

Hôm nay Bản Đạo thuyết minh cái Bí Pháp, tức nhiên cái Bí Pháp Tịnh Luyện và khuôn luật tấn hóa Tạo Đoan của con cái Chí Tôn, đối với cơ huyền bí ấy Đức Chí Tôn đã đem đến cho chúng ta dựng cho chúng ta đoạt cơ tấn hóa. Nhưng luật tấn hóa ấy Bản Đạo đã có thuyết minh rồi, thì các con cái Chí Tôn có thể hiểu từ trong vạn vật cho đến phẩm vị loài người là các chơn linh phải tiến tới mãi tức nhiên luật tấn hóa ấy nó buộc các linh hồn là từ vật chất đi cho đến địa vị loài người.

Chúng ta đã ngộ thấy cái luật ấy mặc dầu có trong tay vạn vật nhưng chúng ta có thể lấy cái thuyết Kim Thạch kia là từ đá sỏi có thể nó đi đến một viên ngọc vô giá, chúng ta ngộ thấy cái phẩm vị của nó trong vật chất từ từ tấn hóa là trọng yếu dường nào.

Bây giờ nói đến Kim Thử vô giá kia nó sẽ đi đến bạch kim, cái giá trị đổi dạng cùng không là đều do nơi luật tấn hóa cả.

Giờ đây nói đến thảo mộc là cây, cỏ mà cỏ lan nó khác hơn cỏ chạ, như cây dầu khác hơn cây vên vên, mà cây vên vên không thể gì so sánh với cây tùng được.

Nói tới con người trong hạng Tiểu Nhơn chưa hề khi nào đương đầu kịp với bậc Trượng Phu được. Cái tinh thần của kẻ Tiểu Nhơn không bằng tinh thần của một vị siêu thoát. Nếu luận đến trong Tứ Hồn kia thì một vị Thần chưa có thể gì so với một vị Phật được. Chúng ta đã ngộ thấy cái luật tấn hóa nó đứng trước cái khuôn khổ ấy là nó từ từ nhi tiến mà thôi, không có phương nào làm cho nó đứng lại một chỗ được.

Nói đến kiếp sanh của ta, ta chớ lầm cái chết là một cái lớp, cái chết ấy là chúng ta bước lên con đường tiến triển đó vậy. Nếu một kiếp sống mà chưa trọn thì sẽ thấy và biết lý do cái chết của anh ta như thế nào? Cái sống ấy không khác nào một anh trò đứng giữa lớp kia để cho thiên hạ khảo dượt, cũng như cái xác thân chúng ta hiện giờ đang bị khảo dượt trong khuôn khổ, đến lúc chết mới biết chúng ta đậu hay rớt, có đậu hay rớt là trong buổi này.

Ấy vậy luật tấn hóa không có một linh hồn nào,

không một chơn linh nào mà qua khỏi trong cơ quan huyền bí đó.

Bây giờ nói đến cơ huyền bí của Chí Tôn, Ngài đã đem đến trong buổi Khai Nguơn Chuyển Thế này, Ngài để hiệu là “Tam Kỳ Phổ Độ”. Chúng ta biết Ngài đến đặng đại ân xá cho con cái của Ngài, Bản Đạo nói: Nếu như Ngài không có lãnh trọn quyền hành nơi Bạch Ngọc Kinh là Đức Chí Tôn tức nhiên Đại Từ Phụ, Ngài không nắm trọn quyền vô đối ấy thì cơ quan huyền bí chưa chắc Ngài trọn quyền ân xá cho con cái của Ngài được.

Vì cơ cho nên Kinh Phật có nói: “Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ” chúng ta mới ngộ Đạo mà gặp Đức Chí Tôn đem hồng ân Thiêng Liêng của Ngài đại ân xá cho toàn con cái của Ngài. Chúng ta được hưởng hồng ân ấy chúng ta không thể nào luận cho cùng tốt được. Cái huyền bí siêu thoát của Đức Chí Tôn là Ngài đến đặng lập Đạo độ tận con cái của Ngài với khối quyền năng vô đối, cái quyền năng vô biên của Ngài làm cho các con cái của Ngài không một người nào mà không có Đạo, Ngài làm cho con cái của Ngài nghe và thấy nếu con cái của Ngài nương theo phương pháp ấy thì chính Ngài phải làm sao? Vì đó Ngài mới nói mà thôi. Nếu con cái của Ngài biết cái bí ẩn đó đối với cơ quan huyền bí siêu thoát thế nào thì sẽ biết đặng chơn tánh của chúng ta, Bản Đạo dám chắc không có một chơn linh nào, hay một vị Phật nào làm đặng.

Nói về mặt luận tiến triển của các chơn linh, các đấng chơn hồn khác, nó đoạt được kiếp siêu thoát lại khác, tức nhiên chúng ta muốn đoạt cơ siêu thoát đặng

làm một vị Phật, nhưng không dễ gì ta đoạt được cơ siêu thoát huyền bí ấy, phải hiểu điều ấy cho lắm.

Bởi cơ cho nên Bản Đạo thuyết minh cái Bí Pháp tịnh luyện là cốt yếu làm phương pháp mở huệ khiếu cho chúng ta, thật ra Đức Phật Tổ chỉ đoạt được có một kiếp siêu thoát của Ngài mà thôi, mấy người đã đoạt được vị Phật đều là ở trong cái huyền bí tịnh luyện để làm cho chúng ta sống đời, sống lụng lại ba kiếp trước, rồi nhờ kiếp trước ta có thể biết Luật Nhơn Quả của ta, rồi nhờ kiếp này có thể đem tương lai cho ta đoạt Phật vị ba kiếp trước được. Đoạt Bí Pháp ấy chúng ta mới có thể biết ta là ai, ta biết đường lối chúng ta đi thế nào, ta có thể nói ta đoạt đặng cơ siêu thoát chớ không phải làm cơ siêu thoát đặng. Đoạt cơ siêu thoát là một bằng cơ mở khiếu thông minh cho chúng ta đó vậy.

Chúng ta đã ngộ thấy biết bao nhiêu vị Đại Tiên còn lẫn lộn dưới hồng trần, biết bao nhiêu vị Phật còn mang thân phàm xác tục của họ trước khi đoạt đặng huyền bí vô biên trong chốn tịnh luyện của họ, rồi bây giờ họ dùng khiếu thông minh ấy họ tìm nào nguyên tử lực, nào phép thăng thiên, rồi cuộc họ qua đời mà họ không đoạt được cơ siêu thoát của Chí Tôn đem đến cho họ, tội nghiệp thay! Nếu quả nhiên cái cơ huyền bí của cơ tịnh luyện đó tức nhiên bí pháp ấy giúp họ siêu thoát đặng thì tội nghiệp cho Đạo Lão Tử ra đời chỉ độ có hai ức nguyên nhân mà thôi, Đức Phật Tổ cũng giáng sanh vì lẽ ấy mà chỉ độ có sáu ức, còn chín mươi hai ức hiện nay họ còn ngồi yên tịnh tạo thêm những món độc ác giết người. Hối

trước kia họ đã làm gì? Mà cho họ đoạt được cơ siêu thoát ấy? Nếu họ đoạt được thì tội nghiệp cho Đức Chí Tôn phải chịu khó nhọc nhọc nhã trong buổi Hạ Nguơn nầy, Ngài đến cũng vì con cái của Ngài, cũng vì quả kiếp của họ nên Ngài mới đến chỉ đường cho họ đoạt được cơ siêu thoát, chớ đừng tưởng nói tu cho chính là phải để râu ria xôm xàm mà đạo đức huyền bí thì không có, họ cứ muốn thành Tiên hóa Phật nhưng họ không biết cơ siêu thoát là gì? Để đến một ngày kia vào Tịnh Thất rồi Bản Đạo sẽ cho họ ngộ thấy cái sự thật của cơ siêu thoát.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 01-04-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 13-05-1953).*

08—CHƠN TRUYỀN BÍ YẾU

Lời Giảng Đạo của ĐỨC HỘ PHÁP tại ĐỀN THÁNH đêm 15 tháng 4 năm Quý Tỵ

ĐÊM NAY Bản Đạo giảng Đạo hơi lâu một chút, cả toàn thể con cái Đức Chí Tôn có hơi mệt một chút, dầu có mỗi cũng đừng phiền vì lâu lâu mới có một lần giảng Đạo.

Bản Đạo đêm nay giảng Đạo có Chơn truyền Bí yếu trong đó cả con cái Đức Chí Tôn nên để ý cho lắm, nghe và nhớ những ai đã để tâm tìm Đạo họ sẽ để một dấu hỏi (?) họ nói vì lẽ gì? Cái lý do gì mà Đức Chí Tôn đến lập Giáo?

Đêm nay Bản Đạo giảng về cái đại nghiệp Thiêng Liêng của Đạo đối với con cái khổ não của Ngài, họ đã để dấu hỏi (?) Đức Chí Tôn đến dựng chi? Dựng làm gì? Khi mà các vị Giáo Chủ đã đến lập các nền Tôn Giáo rồi. Thử hỏi trong cái phương diện của Ngài đến với phương diện cũ kỹ của các vị Giáo Chủ thế nào? Để dấu hỏi chúng ta tìm hiểu.

Phải chăng Ngài đến dựng Ngài chia khổ não cùng con cái của Ngài. Phải chăng Ngài đến cùng chúng ta với sự từ bi bác ái của Ngài dựng Ngài cứu khổ cho toàn con cái của Ngài đó vậy. Phải chăng ngoài ra mục đích ấy thì

chúng ta không thể lấy lý do gì mà giải nghĩa cho hết được.

Ngộ nghĩnh thay! Ngài đến lập Giáo mà Ngài không có giảng trần, Ngài không có xác thịt, trái lại Ngài chia khổ não cùng con cái của Ngài bằng một cái quyền năng Thiêng Liêng vô đối đó vậy. Ngài có đủ phương thế làm một cách ngộ nghĩnh là Ngài dùng quyền năng Thiêng Liêng kia Ngài đã tạo thành nền Tôn Giáo Cao Đài hôm nay chẳng phải là điều dễ.

Bản Đạo nói rằng: Ngài đến đặng Ngài tạo đại nghiệp cho chúng ta, thì chúng ta mới có phương thế quan sát tận tường được. Ngài đến đặng Ngài trụ cả lương sanh lại. Ngài lấy xác phàm của họ đặng làm Thánh Thể của Ngài là Hội Thánh, Thánh Thể của Ngài cốt yếu là thay thế hình ảnh hữu hình của Ngài, hình ảnh phàm tục của Ngài, với bằng cơ hiển nhiên trước mắt là Ngài dùng quyền năng vô đối để chia khổ cùng con cái của Ngài, sự thật là đó vậy, khéo léo hay chẳng là trong các lương sanh của Ngài thống hợp lại làm Thánh Thể của Ngài, Ngài chỉ cho họ cái quyền trước hết là quyền làm Thầy để giáo hóa chúng sanh, nếu đáng phạm làm Thầy ấy thì mới vào hàng phẩm làm Cha, làm Anh Cả con cái của Ngài.

Bằng cơ hiển nhiên là trong Thánh Thể của Ngài từ Giáo Hữu, Giáo Sư, Phối Sư, Đầu Sư, Chưởng Pháp rồi lên tới Giáo Tông mới được quyền kêu Anh Cả mà thôi.

Ngài lấy cái quyền anh cả đặng chi? Có phải quyền huynh thế ngôn chẳng? Quả nhiên vậy. Tỷ thí như một ông Cha trong con cái của Ngài muốn cho có mực thước chuẩn thẳng để thay thế Ngài thì Ngài phải lựa chọn ai

trước hết, có lẽ Ngài lựa người con trưởng nam, tức nhiên người Anh Cả có đủ quyền giáo hóa đoàn em đi cho có mực thước lẽ tự nhiên đó vậy. Làm cha ấy đặng chi? Phải chẳng làm cha ấy đặng điều đình trong gia đình, nuôi nấng đoàn con của họ, bằng cơ hiển nhiên vẫn vậy.

Nếu ông cha đã chọn người con trưởng nam thay thế quyền cha để nuôi nấng, dạy dỗ, dìu dắt đoàn em thì tức nhiên người ấy phải đủ đầy đức hạnh thì ông cha mới giao trọng trách ấy. Một điều trọng yếu hơn hết là làm sao cho cả con cái của Ngài không có chịu nghèo đói, khổ não, truân chuyên, thúc phược nô lệ của đời như trước kia thì mới đáng người Anh Cả đó vậy.

Đức Chí Tôn đến lập giáo Ngài có nói: Thầy đến đặng Thầy chia khổ não cùng con cái của Thầy. Ngài lập Hội Thánh là cốt yếu làm cho nên hình, nên tướng cho nó biến ra thành đại nghiệp Thiêng Liêng của Đạo.

Hôm nay chúng ta có thể nói rằng: Cái quyền năng đại nghiệp Thiêng Liêng của Đạo nó sẽ giàu có mà chớ, giàu của cái ấy để làm gì? Chúng ta thấy trước mắt các nền Tôn Giáo từ trước giàu có sang trọng của họ biết bao nhiêu mà họ đã chia khổ cùng con cái của Ngài chưa? Chưa có chia. Nếu có chẳng là quyền Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn tức nhiên là Ông Trời mà thôi.

Phải chẳng cả nhơn sanh thống khổ chừng nào thì họ cứ ngược mặt lên kêu Trời, còn than thì chẳng biết than với ai, chỉ có than với Trời mà thôi. Biết bao nhiêu tâm hồn thống khổ đã kêu Ngài biết mấy lượt, kêu gào cảnh khổ não đường đời của cái sống khổ biết bao nhiêu.

Ta thử nghĩ, đoàn anh kia thấy đoàn em khổ não, chịu đói khát, chịu rách rưới, chịu truân chuyển, chịu lệ thuộc, chịu đủ thứ cái khổ trên đời về phần xác của họ, trong khi con cái của Ngài đã lâm vào cảnh khổ não ấy, thì đoàn anh lại không biết điu đỡ, nuôi nấng con cái của Ngài, một mảy may gì hết. Trái lại nó lợi dụng cái khổ não con cái của Ngài dựng làm sang trọng, vinh hiển của nó. Khi Ông Cha nghe đoàn con khổ não kêu nài đường đó, thử hỏi tâm hồn của Ông Cha như thế nào? Nếu trong gia đình phận sự Ông Cha như thế đó, thì có lẽ Đức Chí Tôn cũng thế ấy và phải hơn nữa.

Bần Đạo đã giải nghĩa như thế và Bần Đạo nói quả quyết, cái đại nghiệp Thiêng Liêng của Đạo nếu không bảo vệ được kẻ ăn mày còn đang vắn vợ ngoài chợ, họ không được hưởng sự giàu có của Đạo, thì cả đại nghiệp này là đối và là đổ bỏ.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 15-04-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 27-05-1953).*

09—VÍA ĐỨC PHẬT TỔ VÀ BÀ NỮ ĐẦU SƯ

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo Lễ kỷ niệm Bà Nữ Đầu Sư LÂM HƯƠNG THANH, ngày 8 tháng 4 năm Quý Tỵ (1953)

MẤY EM Nam, Nữ Lương Phái, Thừa cùng Chư Chức Sắc Nữ Phái Đại Diện các Cơ Quan Chánh Trị Đạo.

Hôm nay, ngày Vía của Bà Nữ Đầu Sư Lâm Hương Thanh, tức nhiên là Chị Cả của Nữ Phái đó vậy.

Bần Đạo hồi tưởng lại lúc ban sơ, mới Khai Đạo năm Bình Dân cho đến ngày hôm nay, tuy thời gian hai mươi mấy năm, xem lại nó ngắn ngủi chẳng khác nào giấc chiêm bao kia vậy. Một người Chị hồi đó đã chịu cả khó nhọc cùng toàn thể Thánh Thể Đức Chí Tôn tạo cho nên nghiệp Đạo, ngày giờ qui liễu của Chị, Chị chưa ngó thấy cái tương diện cơ nghiệp của Đạo sẽ thành hình như thế nào. Bần Đạo tưởng, nếu giờ phút chót của Chị, Chị còn có một điều ân hận, khi xuất hồn ra khỏi xác, có thể Chị để dấu hỏi (?) chẳng biết tương lai của Đạo nó sẽ ra thế nào? Chẳng biết mấy em của tôi có đủ cương quyết, đủ nghị lực, đủ tài đức dựng tạo cho thành tương hay chẳng? Đó là một điều Chị lo ngại hơn hết. Bần Đạo nhớ lại lời của Đức Chí Tôn đã có nói trước rằng: “Nếu Đạo không thành thì chính mình Thầy sẽ đến”. Tôi tưởng

chẳng phải một mình Chị mà thôi, mà cả mấy Anh đã qua đời, dĩ vãng rồi, giờ chót họ còn một điều ái ngại trọng hệ hơn hết là đây.

Thưa cùng mấy chị toàn thể Nữ Phái, mấy em Thánh Thể Đức Chí Tôn Nam Phái, chúng ta nên tưởng tượng điều này. Chúng ta sẽ biết chúng ta thật là hạnh phúc, hạnh phúc đặc biệt ấy Đức Chí Tôn đã ban cho ta, vì thấy chúng ta đã chịu cả sự nhọc nhằn khổ cực, khổ hạnh nhiều điều, nên ngày nay Ngài cho chúng ta được thỏa mãn, chúng ta đã thấy cơ quan cứu khổ của Đạo đã thành tướng, nên chơn truyền của Đạo đã để khắp nơi mặt địa cầu này. Vui hứng cho chúng ta hơn hết là trong Thánh Thể Chí Tôn chưa có một người nào bước ra khỏi nước Việt Nam đặng truyền giáo mà cả Vạn Quốc đều hưởng ứng, đều ngưỡng mộ. Nếu chúng ta đã tưởng tới điều đó chúng ta thấy rằng: Thánh Thể Đức Chí Tôn chưa hề làm được, duy có quyền năng vô đối của Đức Chí Tôn mới có thể làm được mà thôi.

Ấy vậy, nếu ta xét công nghiệp thì ta đặng lời, chớ không phải chịu lỗ, làm ít hưởng nhiều, chúng ta phải nhìn điều đó là sự thật.

Hại thay! Chỉ có một điều đáng buồn là cơ nghiệp của Chị giàu có vinh hiển, sung sướng hơn ai hết, cái nghiệp của Chị để lại theo tánh chất thường tình của chúng ta tưởng nó sẽ được vĩnh cửu. Đau đớn cho Bản Đạo hơn hết là hôm nay Bản Đạo thấy cái cơ nghiệp ấy đã tiêu tan không còn tồn tại, hể nghĩ tới điều đó thì Bản Đạo có một điều ân hận lớn hơn hết là buổi làm Đền Thánh trong cơn

túng thiếu Bản Đạo đi đến Chị đặng hỏi mượn tiền, hồi đó toàn cầu bị khản bách tiền tài. Trọng hệ hơn hết là nền móng đã làm đặng nhưng không có tiền để xây dựng lên, Bản Đạo phải chạy xuống nhà Chị đặng mượn tiền, gặp Chị trong buổi mắc nợ nần, lúa gạo mất giá, một giạ lúa có 2 cắc (\$0.20) lúa chất đầy kho dầu có bán cũng không bao nhiêu tiền, cái nghèo của Chị nghèo chướng hơn ai hết, nghèo lạ lùng không ai tưởng tượng được, Chị không tiền, chị mới đem ra cái rương sắt (5 tấc tây) chứa đầy vàng với hột xoàn đem ra nói trong buổi khó khăn này không thể nào kiếm tiền đặng, vậy Em đem đồ này về Sài Gòn cầm không dưới tám chín chục ngàn đồng.

Bản Đạo chỉ mượn được rồi trả làm sao chớ, lấy đem về được nhưng đến khi trả lấy ai? Ngán quá chừng quá đối. Bản Đạo nói: Thôi Chị ôi! Đồ này đã lưu truyền 3 đời rồi, hôm nay Chị đưa Tôi đem về cầm, nếu không chuộc được mới tính sao? Chị lại quả quyết nói: Qua không nghèo hoài đâu em, em nên nghe lời Qua đem về cầm đi, rồi Qua sẽ kiếm phương chuộc lại, Bản Đạo nhứt định không mà thôi, rồi đi về với hai bàn tay trắng mà lập nên Đền Thánh.

Nếu buổi đó, lấy của ấy làm Đền Thánh, thì hôm nay giúp cho Chị một công đức biết bao nhiêu lớn, rồi trí rồi tính sợ trả nợ nên không làm được một công nghiệp vĩ đại.

Thưa cùng mấy chị, kiếp sống của chúng ta ở thế gian này đã đứng trong Thánh Thể của Ngài, mấy em dong ruổi trên con đường Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn đã

sắp sẵn, mấy em đừng sợ nghèo, đừng sợ khổ, không phải vậy, nơi cửa Thiêng Liêng không phải giàu mà lập nghiệp được, còn nghèo mà không đầu, nhớ điều ấy chớ đừng quên. Biết bao nhiêu người mấy em thấy trước mắt, tưởng họ công nghiệp vĩ đại có phương thể hành Đạo một cách oai quyền, hành Đạo với phương pháp đặc lực tưởng họ hơn mấy em ở cõi Thiêng Liêng, không phải cân về mặt cân này, nhớ điều đó. Qua căn dặn một điều, hạng nhứt là Phái Nữ coi bước đường trước kia, quan sát lại hồi Chị Cả thế nào, bây giờ thế nào? Mấy em coi cái hay, định cái dở, định phận sự Thiêng Liêng của mình mà hãnh diện. Rán coi bước đường trước kia làm sao, sau chúng ta làm vậy.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 01-08-04-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 27-05-1953).*

10—NGUYÊN DO TÁNH ĐỨC VÀ NGUYÊN TRÍ THỨC

LỜI GIẢNG ĐẠO của ĐỨC HỘ PHÁP tại Đền Thánh đêm 1 tháng 5 năm Quý Tỵ

BẢN ĐẠO thấy dường như con cái Đức Chí Tôn càng ngày càng lu mờ, đêm nay đi cúng coi lơ thơ có bấy nhiêu đây thôi. Đáng lẽ hôm nay không giảng Đạo, nhưng đâu có một người Bản Đạo cũng vẫn thuyết.

Đêm nay Bản Đạo giảng về nguyên do của tánh đức và nguyên do của trí thức.

Tánh đức của con người bao giờ cũng có vẻ thiên nhiên của nó, chúng ta không cần phải quan sát, chúng ta thấy hiển hiện nguyên căn tức nhiên nó do nơi tiền kiếp tâm hồn của ta xuất hiện. Trí thức nó thuộc về mạng, tức nhiên nó do một hiện tượng kiếp sanh của chúng ta. Chúng ta đoạt được địa vị tối cao là do nơi chúng ta chịu khổ tu hành. Khi trí của chúng ta nó biểu lộ thì chúng ta gọi rằng có thể tưởng mình đã đoạt Pháp đặng.

Từ Thượng Cổ các nhà triết học Á Đông đã quan sát tận tường cái hình trạng của trí thức tinh thần rồi. Các bậc Thánh Nhơn ngày xưa cũng thế, nên mỗi ngày hằng buổi họ tự hỏi mình cái tánh đức của tôi nó có phương thể điều hòa với trí thức tinh thần của tôi không? Nếu không thì làm thế nào cái trí thức nó điều hòa với tánh

đức đặng. Nhưng tới ngày giờ nào chúng ta ngó thấy cái tánh đức nó phải lụng lại với trí thức của mình, thì chúng ta có thể nói chúng ta chưa đoạt vị đặng.

Từ Thượng Cổ chúng ta ngó thấy không biết bao nhiêu giả thuyết họ học họ biết, nhưng họ không biết nguyên căn là đâu, nên các bậc Hiền Nhân cho rằng: Phải đoạt Thân mới đoạt vị đặng việc ấy không sai không chạy được.

Trước kia vì cái huyền bí của Đạo chưa định quyết được, nên các nhà triết học như Ông Tô Đông Pha có để trong sách ba hạng người.

Thượng Phẩm chi hơn bất giáo nhi thiện.

Trung Phẩm chi hơn giáo nhi hậu thiện.

Hạ Phẩm chi hơn giáo diệt bất thiện.

Nghĩa là bậc Thượng Phẩm chẳng dạy mà hay. Bậc Trung Phẩm dạy mà sau hay. Còn bậc Hạ Phẩm dạy cũng không lành là tại sao? Là tại họ chưa biết. Cái nguyên căn của các bậc Thượng Phẩm họ đã tạo thành là do nơi căn tu của họ đoạt đến địa điểm. Trên có thể thông suốt cả Thiên cơ, dưới có thể đoạt được Địa lý, việc ấy chẳng phải trong một kiếp sanh mà đoạt được, nó phải nhiều kiếp sanh mới đoạt được.

Trước kia theo Đạo Giáo người ta có giả thuyết nói rằng: Con người trước khi đi đầu kiếp thì bị mù bà cho ăn cháo lú, tức nhiên cho ăn cháo ấy đặng ta quên hết tiền kiếp của ta, cái đó có thể có, và đó là theo về tín ngưỡng. Còn về mặt triết học chúng ta có thể nói: Nếu chúng ta tin có quả kiếp của chúng ta thì chúng ta biết kiếp trước

là gì? Kiếp này là gì? Nếu kiếp trước thâm khổ thì giờ buổi này phải gánh một gánh đau thâm chổng chất gớm ghê, rồi trong kiếp sanh này chịu đau khổ không kham không nổi. Nếu kiếp trước chúng ta vinh diệu thì kiếp này chúng ta được an ủi sự vinh diệu ấy có thể tồn tại nơi mặt thế gian này được. Nếu rủi kiếp trước chúng phải bị thâm khổ, rồi kiếp này chúng ta chịu thâm khổ nữa, thì chẳng hề khi nào chịu nổi và nó không có tồn tại nơi mặt thế gian này nữa đâu.

Vì cơ cho nên quyền lực Thiêng Liêng buộc họ phải quên cái tánh đức cái trí thức kia đi, nên khi đầu kiếp làm một đứa bé thơ sanh, phải học, phải tìm, phải hiểu, tới chừng tìm hiểu được là nhờ cái ấy nó mở khiếu ta, ta mới định cái nguyên căn của ta được, một bằng cứ hiển nhiên là một vị Phật Vương tức nhiên Đức Đạt Ma (Dalayama) Đấng ấy tái sanh được làm Vua mà trong triều chánh lúc trước có một vị Đạo Quang giữ gìn cả chơn truyền pháp luật và truyền kế nhau mãi mãi, khi Ngài đầu kiếp làm một đứa bé thơ sanh kia ở trong gia đình ông Đạo Quang đó, nhưng khi ấy vị quan kia biết vị Phật đầu kiếp là đứa con nít đó, nhưng Ngài cũng phải dạy dỗ và giáo huấn nó.

Ấy vậy cái căn của nó không đồng với mạng, cái mạng chẳng hề khi nào trái ngược lại được, bởi vì trong Truyện Kiều ông Nguyễn Du có để chữ tài chữ mạng không có đồng nhau nên căn kia với cái tài nọ không có gì hết, bất quá đầu ấy là một đầu dư thừa thôi. Mạng kia có tài mà không có thiện căn thì không làm gì được, nếu không có thiện căn tức nhiên không có thiên mạng, mà

nếu không thiện căn thì chẳng hề khi nào thắng được kiếp quả của mình được.

Ấy vậy thuyết đêm nay là Bản Đạo chỉ cho toàn thể con cái Đức Chí Tôn biết rằng: Chúng ta tu là nhờ nguyên căn của tiền kiếp nên giờ phút này chúng ta mới gặp Đạo gặp Đức Chí Tôn đến với chúng ta. Tánh đức của chúng ta nó điều hòa với trí thức là do nơi sự tu của chúng ta đó.

Ông Tô Đông Pha đã nói: Ngày giờ nào mà tự mình biết là đi đến Thượng Phẩm chi hơn, và tới chừng đó có thể nói kiếp tu của chúng ta có thể đoạt vị và đắc quả đặng.

Vậy toàn con cái Đức Chí Tôn rán cố gắng, một ngày kia vào Tịnh Thất chúng ta phải chuyên chú đặng đeo đuổi theo chữ mạng.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 01-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 11-06-1953).*

11—HÙNG QUỐC KHÁNH NIỆM

ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO tại Tổng Hành Dinh ngày 2-5 Quý Tỵ (1953) Lê Hùng Quốc Khánh

HÔM NAY ngày Lễ Quốc Khánh, tức nhiên ngày Lễ Trưng Hưng của nước Việt Nam thống nhất Hoàng Triều của Đức Cao Hoàng Gia Long.

Theo lịch sử, thời kỳ Lễ Trưng Hưng từ 1502 tới 1789 đã biến sanh ra nạn nước Nam, Bắc phân tranh, Hoàng Đổ chia rẽ Đế vị nhà Vua Lê cầm vận mạng nước nhà, còn Hoàng Đổ chia phân ra từ Miền Trung, tức nhiên từ Miền Nam nầy từ Núi Hoành Sơn đổ vô thuộc Chúa Nguyễn, từ Hoành Sơn đổ ra thuộc về Chúa Trịnh. Nước đã ly loạn, trong Nam có đảng tranh vì Chúa Tây Sơn Nguyễn Nhạc, Nguyễn Huệ đã dấy loạn, theo lịch sử thì cả toàn quốc không có một người nào là không hiểu, Bản Đạo chẳng cần nhắc lại đây mà làm gì.

Đến năm 1778, Nguyễn Nhạc đã xưng Vương tức vị và định chiếm đoạt luôn Bắc Việt, tức nhiên tạo loạn cả toàn quốc. Trong thời kỳ ấy đất Tây Sơn có người đã làm cho nước nhà nổi danh đối với Trung Hoa, tức nhiên đối với nước Tàu, là Nguyễn Huệ, khi đặng lĩnh của Nguyễn Nhạc ra trận, Ngài phân binh đuổi quân Tàu ra khỏi Bắc tức nhiên ra khỏi Thăng Long Thành của mình, Nguyễn

Nhạc tạm phong cho Nguyễn Huệ Bắc Bình Vương. Tuy vậy Tây Sơn lấy thuyết hồi Lê diệt Trịnh, gọi là phò Lê diệt Trịnh, song kỳ trung, Tây Sơn đã mong chiếm đoạt Hoàng Đổ, thì trong khi ấy từ Nam chí Bắc đều thuộc về Tây Sơn.

Vận nhà Nguyễn đã đến, nên sản xuất ra một vị anh hùng là Nguyễn Ánh, đã phiêu lưu vô ngần, khi ở Nam, khi ở Xiêm, khi về nước, Ngài không biết bao gian khổ, may thay, cái nạn Đế Vương hay là cái nạn nước, nó đã qua, thành thử Ngài xuất hiện nơi Nam Kỳ, tức nhiên trong Nam chúng ta đây, nhờ vị anh hùng cứu quốc, trải biết bao nhiêu đau khổ, đã đem lại một giai đoạn lịch sử vinh diệu, không biết sao mà nói đặng, không thể tả. Ngài đã làm cho nước Việt Nam thống nhất từ Nam chí Bắc.

Còn trong công cuộc định quốc, Bản Đạo nói có hai vị trung thần mà Hoàng Triều đã đặt họ là “Trung quân” tức là Võ Tánh và Ngô Tùng Châu, Tây Sơn đem cả lực lượng mình đặng lấy thành Bình Định, Võ Tánh với Cao Hoàng Gia Long chẳng cần gì phải giải vây cho thành Bình Định tức nhiên là Quy Nhơn, nên thừa cơ hội binh lực của Tây Sơn không có đề phòng mà đánh lấy luôn thành Phú Xuân, nhờ thế Gia Long tức nhiên Đức Cao Hoàng đã lấy Phú Xuân đặng hai người Ngô Tùng Châu và Võ Tánh tử tiết, thật sự ra Hoàng Đổ nước Việt Nam ta đặng thống nhất từ Mũi Cà Mau đến Ái Nam Quan ngày nay là nhờ lực lượng Cao Hoàng đã cầm vận mạng, và nhờ hai vị “tinh trung” Ngô Tùng Châu và Võ Tánh mà ta có thể hãnh diện nói rằng: Hai người ấy là

người đồng bào trong Nam ta đó vậy.

Ngoài ra cái công nghiệp, Ngài chẳng phải khôi phục Hoàng Đổ mà thôi, Đức Cao Hoàng Gia Long tức nhiên là Nguyễn Ánh, đã đem lại hai Tỉnh của Lào thêm vào bản đồ Việt Nam, một là Sơn La hai là Lai Châu, nếu chúng ta coi lịch sử thì người trước nhất nước Pháp đã nói: Le Grand Législateur du Việt Nam, tặng một người đã cầm vận mạng nước Việt Nam về luật vĩ đại hơn hết. Cao trọng hơn hết là ngày (1802) Ngài đã chinh đồn từ nội bộ tới ngoại thuộc, Ngài lấy cả các Cựu Luật của Ngài, số của Ngài vĩ đại không thể tả đặng, chinh đồn duy tân, Ngài đã đem lại cho chúng ta một địa dư mới, Quan chức mới, Luật binh mới, Quân dụng mới, hình thức Chính trị mới, Bình dân mới, cả thầy đều được Ngài chinh đồn, nếu chúng ta không có bị bảo hộ, từ thử thì Bản Đạo dám chắc rằng: Cái công nghiệp vĩ đại của Đức Gia Long Cao Hoàng đã trở thành đại công cùng Tổ Quốc, chúng ta hôm nay đến đây là cốt yếu để cả tâm đức của mình, trong tinh thần của Ngài.

Bản Đạo mong ước con cái của Đức Chí Tôn cả thầy quân sĩ anh dũng Cao Đài, ngó cái chí hùng của Ngài làm mục đích đặng thi thố thực hiện, cho nước Việt Nam được độc lập.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 02-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 12-06-1953).*

12—ĐỨC HỘ PHÁP NÓI VỀ SINH NHẬT CỦA NGÀI

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh đêm 4 tháng 5 năm Quý Tỵ

BẢN ĐẠO xin để lời cảm ơn toàn thể, Thánh Thể Đức Chí Tôn, các nhà cầm quyền và các cơ quan Chánh trị Đạo, mấy em nam nữ lưỡng phái, mấy con Đồng Nhi nam, nữ.

Hôm nay cả thầy con cái Đức Chí Tôn đến tại Đền Thánh cầu thọ cho Bản Đạo, tưởng cái phúc hạnh Đức Chí Tôn đã ban cho Bản Đạo hưởng tại thế đã nhiều lắm, đã quý báu lắm rồi, Bản Đạo tưởng dầu cho một ngày kia về nơi cảnh Thiêng Liêng Hằng Sống ơn nghĩa này cũng chẳng quên dạng nhau.

Bản Đạo xin thuật lại một chuyện. Ngày mai này lối 9 giờ gần tan chợ. Bà Mẹ của Bản Đạo nói: Không biết mấy giờ ngày mồng 5 tức nhiên là ngày sinh của Bản Đạo, và ngày mai đây Bản Đạo đã đúng 64 tuổi chẵn, không dư một ngày không thiếu một ngày.

64 năm qua, thật ra Bản Đạo tưởng tượng chẳng khác gì một giấc chiêm bao. Đã 64 năm Bản Đạo chẳng hề buổi nào hưởng dạng hạnh phúc vui vẻ, vì tánh đa sầu đa cảm nên chỉ biết nhiều sầu nhiều tư lự, hơn vui hứng, bởi quả số cho nên tấm thân phải chịu đau khổ.

Bản Đạo xin nói sơ lược Tiểu Sử của Bản Đạo,

Bản Đạo sanh ra trong một gia đình đông con, Bản Đạo là con dòng thứ hai, gia đình hiệp lại với nhau để sống, Bản Đạo là con thứ tám, gốc gác Ông thân của Bản Đạo ở An Hòa (Trảng Bàng) tùng theo Khổng Giáo, gia đình nhà khá giả, nhưng Ông thân của Bản Đạo là con thứ sáu của Ông Nội Bản Đạo, Ông thân của Bản Đạo bị tai họa liên can một vụ ở Cần Đước nên Pháp kiếm bắt, vì cảnh tượng nghèo của gia đình buổi nọ, nên Ông thân của Bản Đạo phải buộc mình ra đầu quân cho Pháp để cứu vãn tình thế, vì cái lẽ đó Bản Đạo tưởng lại người đã chịu một tấn tuồng khổ não về tinh thần lắm. Người muốn chết cho rồi, nhưng dòm lại đám con nên Ông tự an ủi dạng sống. Khi Ông đã lên tới chức Đội của Quân Đội Pháp, Ông đi chiêu an nên bị binh cụ bắt ông đem về đánh hơn 10 roi, trong 10 roi đau lắm Ông ân hận cho đến chết không quên được, sau ngày ra đầu thú thì mấy anh của Bản Đạo đều theo cha làm sĩ quan hết, duy còn Bản Đạo và người anh thứ bảy không biết một tiếng Pháp, mà bây giờ cũng vẫn còn đó.

Hỏi còn thơ ấu, Bản Đạo nói thiệt, đường liêm khiết cả một đời làm việc chưa biết hà lạm ăn của ai một đồng xu nhỏ, dầu cho nghèo cũng vậy.

Nhắc lại khi Bản Đạo lúc còn thiếu sinh đi học tại Trường Tây Ninh, buổi đi về đang ngồi ăn cơm Bà Mẹ mới hỏi Ông thân của Bản Đạo, Ông cho cả con cái theo bên võ, không cho đứa nào theo bên văn sao? Ông thân trả lời: Võ nó không biết kiếm thế hà lạm, bên văn nó hay hà lạm tôi không chịu, Bà già chỉ Bản Đạo và nói,

còn thằng nhỏ này yếu ớt bạc nhược, thôi cho nó theo văn đi, Ông thân của Bản Đạo nói: Được nếu nó theo bên văn mà tham quan ô lại thì tôi vắn họng nó. Vì lời nói đó mà cả một đời nghèo khổ thật, nhưng Bản Đạo chưa biết hà lạm chưa dám ăn đồng xu nhỏ nào cho tới ngày phết quan về hành Đạo, lạ một điều, mấy anh mấy chị của Bản Đạo nói lại, hồi nhỏ Bản Đạo khó nuôi lắm, hễ mỗi khi nóng lạnh là chết, chết miết vậy thôi, tới 10 tuổi mà còn chết, chết sống không biết mấy lần, hễ mỗi khi nóng lạnh thì cả nhà phải thức ngồi một bên đó vậy mãi, chỉ vì sợ Bản Đạo chết mà thôi.

Ông già, Bà già là người có Đạo, mà buộc mình phải vào Đạo đặng đem Bản Đạo đi rửa tội theo Thiên Chúa Giáo, tình trạng lúc đó trong nhà sợ sệt biết bao nhiêu, cho tới năm 7 tuổi Bản Đạo còn chết một lần nữa, chùng sống lại được rồi thân thể không còn gì hết, vì lúc chết người ta gõ đầu, gõ cổ, cắn tay, cắn chơn không còn hết, chịu đau đớn biết mấy.

Cái chướng ngại của Bản Đạo chết hoài, chết sống đến đổi trong nhà cha mẹ anh em của Bản Đạo toàn thể trong nhà phải vào Thiên Chúa Giáo, đặng cầu cho Bản Đạo sống, vì cơ mới có Đạo Thiên Chúa.

Cái đa sầu đa cảm của Bản Đạo hồi 17 tuổi nếu không may phải giết Bà Mẹ một cách gián tiếp. Bà Mẹ cứng quá đổi nên khiến trác trở không xuất dương du học được, chớ phải chi quyền Thiêng Liêng quyết định thì Bản Đạo đã lưu vong nơi hải ngoại rồi, dám chắc Bản Đạo đi khỏi thì Bà Mẹ sẽ chết. Lúc đó nhờ Ông Lưu Khắc Ninh

đốt hết giấy tờ, thành thử đi du học không được, tới khi ra làm quan với nhà nước chỉ ngồi đó đặng xem cái đau khổ của gia đình, cho đến ngày Ông già hồi lưu một gia đình Ông nghèo khổ không có đủ chỗ sống, mấy anh em phải tạm nhờ trong gia đình này Bản Đạo nhận thấy sự thương đau ngoài trường thế kia đồng bào đang đau khổ lệ thuộc, vì có không có buổi nào an vui được.

Kể từ 17 tuổi dĩ chí buổi này, không buổi nào không tranh đấu, không buổi nào an nghỉ được chớ tới cái năm chót của Bản Đạo bị đồ lưu hải ngoại, khi trở về được may duyên cho Bản Đạo, hạnh phúc là còn xác thật này được làm tôi cho con cái Đức Chí Tôn, còn xác thật này thì còn mong mỗi tạo hạnh phúc cho Đạo đặng, dầu bền vững hay không, Bản Đạo cũng vẫn lui cui làm mãi, vì thấy trước mắt con cái Đức Chí Tôn đau khổ thì không buổi nào an vui được, không buổi nào ngồi nghỉ được. Ngó lụng lại dám hậu tấn sau kia họ dầu có biết lệ thuộc buổi nọ thế nào, đau khổ tâm hồn thế nào, xác thật thế nào, Bản Đạo muốn làm phương nào để giải thoát lệ thuộc dám hậu sinh đó cho đặng là hạnh phúc trong kiếp sống của Bản Đạo đó vậy.

Giờ phút này tuy nó khó nhọc thật, nhưng Bản Đạo được hưởng đặc ân của Đức Chí Tôn ban cho, và đã làm tôi cho Ngài và làm tôi cho con cái của Ngài.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung, Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 04-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 14-06-1953).*

13—ĐÁP TỪ CÁC CƠ QUAN CHỨC THỌ

ĐỨC HỘ PHÁP *đáp từ sau khi các cơ quan Chánh Trị Đạo chúc thọ.*

THƯA CHƯ Chức Sắc Thiên Phong Nam, Nữ Lương Phái, cùng Chư Vị cầm quyền các Cơ Quan Chánh Trị Đạo, mấy em nam, nữ, mấy con Thiếu Sinh nam, nữ.

Bản Đạo để lời cảm ơn mấy em một cách nồng nàn, và lời cảm ơn ấy nó chẳng phải ở ngoài môi, mà nó ở trong tâm não của Bản Đạo đem ra đó vậy.

Thưa cùng toàn thể Đạo, và các nhơn sĩ, chư vị đồng chí đã có lịch trình tranh đấu cho quốc dân cho Tổ Quốc. Bản Đạo thú thật, cái kiếp sanh hữu dụng này, nếu không có nhờ oai quyền và ân Thiêng Liêng đặc biệt của Đức Chí Tôn đã ban cho thì kiếp sống này cũng như các kiếp sống khác kia vậy. Có, không, không, có, luật tạo đơan đã tạo ra các sanh vật ở thế gian này thế nào mạng sanh ta cũng thế ấy có chi đặc biệt. Nếu luận cho chánh lý mình có đầu óc, tay chơn, thì cả toàn thể ai kia cũng vậy, chẳng có hơn ai, cũng chẳng kém ai, chỉ là một phần tử trong vạn linh đó vậy mà thôi, nếu không có ân Thiêng Liêng dành để đặc biệt thì Bản Đạo bất quá cũng như một người đó vậy thôi, nó có khác chăng là cái tình ái nồng nàn. Tình ái ấy làm cho Đức Chí Tôn biết dạng,

hiểu dạng, mà Ngài tuyển chọn làm một phần tử trọng yếu của Ngài mà thôi.

Thưa cùng các bạn, chư Chức Sắc Thiên Phong Hiệp Thiên Đài, Tiếp Đạo khi nầy nói rằng: Chúng ta chỉ chủ hướng có tinh thần đạo đức mà thôi, thật quả vậy, nếu như lấy tâm phàm mà luận bao giờ thấy trước mắt một trường tranh đấu, quyền lợi công danh của thường tình thế sự là một điều thiên hạ đã ham chuộng mê luyện mà Bản Đạo tránh khỏi ra vòng ấy, danh không ham, lợi không mê, là vì biết khối tinh thần vô đối của một nòi giống Việt Nam nay đã 4.000 năm lập nghiệp, nó có một tinh thần mạnh mẽ, uy quyền cao thượng thế nào, đã hiểu rằng: Nó có năng lực, cái năng lực ấy nó có thể đổi mãi, đổi biến dạng, vì có đức tin ấy. Bản Đạo chỉ lấy nó làm môi giới, làm phương pháp đặng cứu vãn cái tình trạng nguy nan của nước, của chủng tộc Việt Nam. Bất quá cũng như một anh bán ngọc kia, mua đặng về bán lại mà thôi, chớ không có cái giá trị về tinh thần khác, chỉ đặc biệt biết ngọc, mua ngọc, lời về ngọc, không có chi khác hết. Nếu có định được tương lai hạnh phúc của nòi giống thì bất quá khác cái tinh thần anh dũng của quốc dân vô đối đặng họ định vận mạng lấy họ mà thôi, chớ Bản Đạo không có công cán chi trong đó hết. Vì cơ cho nên Bản Đạo chỉ quyết đánh về mặt tinh thần mà thôi, ngoài ra nữa Bản Đạo không muốn ngó đến, có phải chăng mệnh của Đạo Cao Đài vì lẽ đó, ta cũng nên tưởng tượng suy nghĩ.

Thưa cùng chư Chức Sắc Cửu Trung Đài, các Ngài đã vận mạng lệnh của Đức Chí Tôn cả nam nữ lương

phái, thay hình ảnh cho Ngài, ở cùng con cái khổ não của Ngài, một thời giáo hóa, hai là an ủi, ba là nuôi nấng, cái trách vụ trọng yếu đó giờ phút nào Bản Đạo cũng tưởng trong óc, nếu một ngày kia hình trạng Thiêng Liêng ấy nó kết liễu được, thiết hiện được, cái danh dự dành để cho phận sự tối cao trọng của quý Ngài, nó sẽ quý quá thế nào? Không, thừa không phải kiếp sanh này mà đủ, còn sau lưng các em ta sẽ nổi chí, ngày giờ nào có thể tượng trưng rằng Thánh Thể của Đức Chí Tôn chẳng hề chết thì cả Cửu Trùng Đài không thể diệt, sự quả nhiên nó vậy.

Các em Phước Thiện, Qua chỉ có một thân, một đầu, một óc, một hình ảnh cũng như mấy em thôi, nghĩ lụng lại khổ não của chúng sanh các em đã hiểu, Đức Chí Tôn đến Ngài có mục đích chia khổ và cứu khổ cho con cái của Ngài. Qua đã giao cho mấy em một sứ mạng đặc biệt là hai chữ “Phước Thiện” Qua cầu mong cho có một điều chúng ta ngó thấy trước mắt một khổ não của Đời, mấy em giăng tay ra nâng đỡ an ủi, bình vực được, ấy là sở vọng của Qua để nơi mấy em. Mỗi phen Qua tưởng đến công nghiệp và phận sự Thiêng Liêng của mấy em nó, khó khăn nặng nề chừng nào thì Qua xúc động chừng nấy. Vì cố cho nên Qua ở chung cùng mấy em hai mươi mấy năm trường thầy trò chung sống, chung khổ cùng nhau là cũng vì lẽ ấy.

Qua để lời cảm ơn mấy em.

Mấy con, các chiến sĩ anh dũng Cao Đài, mỗi lần mà Thầy thấy các con dưới mắt Thầy, thì nó có tinh thần làm cho Thầy an ủi được thế nào, Thầy thường nói với

mấy con Thầy có Ông Cha, Ông Cha ấy giao cho Thầy hai món: Một là cái Thuyền Bát Nhã, hai là cái Xa Thơ của Tổ Quốc. Cái Thuyền Bát Nhã Thầy có thể cạy Thánh Thể Đức Chí Tôn diu đỡ được, còn cái Xa Thơ của Tổ Quốc đi trên đường nguy hiểm khó khăn nó tiến được bước nào là nhờ năng lực của mấy con đẩy tới bước nấy. Cái mục đích của Thầy các con đã giúp được hai phần, còn một phần nữa Thầy cạy các con đưa nó tới chút nữa. Thầy chỉ nói: Có một bọn người ngồi trên Xa Thơ ấy các con xúm nhau đẩy mà bọn ấy ngồi làm cho nặng thêm nữa, các con phải làm sao mời họ, thỉnh cầu họ, lay lục họ xuống, đừng cho bớt nặng đẩy cho tiến tới.

Phục Quốc Hội định vận mạng tương lai chánh sách an dân một cái chánh thể tương lai ở trong đây, có thể Thầy mong ước rằng: Cả đầu óc Phục Quốc Hội giúp cho nên hình tướng chương trình của chúng ta có thể kết thúc thật hiện được, thì cái tương lai của nước Việt Nam mới sẽ mỹ mãn đẹp đẽ. Bản Đạo chưa gì đã mừng trước và đã khoái lạc trước. Cả toàn thể Phục Quốc Hội cho Bản Đạo hưởng khoái lạc ấy, thiết hiện ra đùng để thất chí Bản Đạo tội nghiệp, Bản Đạo để hết tín nhiệm trong đây, biết rằng một bước tiến tới là một bước thay đổi cho Tổ Quốc giang san phải cố gắng.

Trước khi dứt lời Bản Đạo để lời cảm ơn toàn thể Đời và Đạo.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly

Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung.
Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày ál. 05-05-Quý Tỵ
nhằm ngày (dl. 15-06-1953).*

14—ĐỨC HỘ PHÁP PHỦ DỤ
KHÁCH PHẠM ĐƯỢC ÂN XÁ

*Nhân ngày sinh nhật mồng 5-5 Quý-Tỵ (15-6-53)
ĐỨC HỘ PHÁP phủ dụ khách phạm được ân xá
(trên 20 nạn nhân)*

H ÒM NAY là ngày được tự do của các anh em để về với gia đình, các anh em phải hiểu biết bốn phận công dân của mình đối với xứ sở. Về đến gia đình, các anh em nên lo làm ăn hằng ngày để nuôi lấy vợ con các anh em được ấm no. Các anh em không nên làm việc gì có di hại cho xứ sở, các anh em phải làm sao cho xứng đáng mình trong công cuộc xây dựng Tổ Quốc.

Người ở thế gian này không ai được trọn lành cả, việc làm bất hợp pháp của các anh em tức nhiên là cái bịnh, các anh em nên diệt bỏ, để làm việc hữu ích cho đại cuộc Quốc Gia ngày nay.

Các anh em nên nhớ lấy.

15—ĐỨC HỘ PHÁP GIẢNG VỀ NGỌC XÁ LỢI

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh đêm 15-5 Quý Tỵ

BẢN ĐẠO xin cho toàn thể con cái Đức Chí Tôn hay, ngài mai này là ngày chúng ta sẽ làm lễ rước Ngọc Xá Lợi của Đức Phật Thích Ca. Rất may duyên của Tòa Thánh là được cái báu ấy, vì vật báu đó từ trước đến giờ chỉ có trong hàng Phật Tử của nước Ấn Độ được hưởng mà thôi.

Sau khi Đức Thích Ca tịch diệt thì mấy vị Đại Đức theo Đạo của Ngài, họ mới đem cái thi hài của Ngài tức nhiên là cái cốt của Ngài mà hỏa táng xong còn sót lại chút ít xương Môn Đệ của Ngài lấy cái đó làm báu vật dâng thờ Đức Ngài tức nhiên là thờ Bốn Sư của họ.

Tòa Thánh đây cũng là nơi của Ngài ngự, lại hữu hạnh được vị Đại Đức trong hàng Phật Tử nước Ấn Độ đem dâng cho Tòa Thánh một cái Ngọc Xá Lợi.

Bản Đạo xin toàn thể con cái Đức Chí Tôn nam, nữ ngày mai này nghinh tiếp cho đông đảo, tưởng khi Đạo hạnh của chúng ta đối lụng lại với Đức Phật Thích Ca sẽ làm cho đẹp lòng Đức Chí Tôn đó vậy.

Đêm nay Bản Đạo thuyết cái Luật Thương Yêu và Quyền Công Chánh của Đức Chí Tôn nó không định giới, định hướng nơi nào tất cả. Thật ra Đức Chí Tôn đến

lập Thánh Thể của Ngài, tức nhiên lập Hội Thánh thay thế hình ảnh của Ngài nơi mặt thể gian, tức nhiên ở địa cầu 68 này, cốt yếu Ngài tỏ cho nhơn loại đều ngộ thấy rằng: Ngài đến đặng Ngài chia khổ não với con cái của Ngài, Ngài lấy xác phàm của các phần tử tức nhiên các lương sanh nơi mặt thể gian này đặng Ngài tuyển chọn lập Hội Thánh, tức nhiên là Thánh Thể của Ngài và Ngài đem cái luật ấy giao cho Hội Thánh, mà luật ấy không có nhiều, chỉ có một mà thôi, cái luật của Ngài là Luật Thương Yêu, tức nhiên là Luật Từ Bi, còn phép của Ngài cũng có một mà thôi, đó là Phép Công Chánh, Công Bình.

Ở trước Đền Thờ của chúng ta có “Tam Thánh” đã ký kết Hòa Ước cùng Đức Chí Tôn lãnh cái Luật Từ Bi, tức nhiên là Luật Thương Yêu đặng độ rỗi con cái của Ngài trở về cựu vị, còn quyền Đức Chí Tôn chỉ lấy Quyền Công Chánh mà thôi.

Luật và Quyền ấy chúng ta thử để trí phàm tìm hiểu lấy trí não suy tính và suy ngợi coi Ông lấy hai món ấy giao cho ta và biểu ta thay thế cho Ông mà thiết hiện ra căn nguyên ấy là phải do nơi nào. Bản Đạo thường thuyết nơi giảng đài này, Bản Đạo nói: Chúng ta nên lấy cái nhỏ mà luận cái nhỏ ấy chúng ta mới có thể tìm cái lớn được, lấy cái tối thiểu mà tìm ra cái tối đại, nguyên căn đó vậy không có lạ gì hết.

Vả chẳng chúng ta sanh đứng làm người trên cõi tạm này có hai mối nợ:

1/ Mối nợ Thân sinh của ta, tức nhiên là Cha Mẹ của ta.

2/ Mỗi nợ Tào Hóa, tức nhiên là Đức Chí Tôn.

Hai mỗi nợ ấy chúng ta có thể nói là hai Ông Trời, Ông Trời trên và Ông Trời dưới. Tánh đức của họ giống nhau như thế nào, chúng ta dư hiểu.

Có phải cha và mẹ chúng ta tức nhiên thân sinh ta khi sanh ta ra chỉ cầu có một điều là chúng ta phải biết thương yêu mà thôi. Vì sự thương yêu ấy mà cha mẹ ta gìn giữ sự sống còn của ta, nuôi dưỡng ta cho nên người, nên phận. Phải chăng Luật Thương Yêu ấy nó đứng đầu hết các Đạo làm cha mẹ hay chăng? Chúng ta chẳng cần hỏi và cũng đã hiểu rồi.

Bây giờ hỏi thử khi tạo một gia đình có con cái, có dâu cháu, cả Tông Đường họ hiệp lại tinh thần của họ và họ muốn gì chớ? Phải chăng họ cầu nguyện có một điều là toàn cả gia tộc, toàn cả cháu chắt của họ biết thương yêu nhau mà thôi. Mong mỗi có bấy nhiêu đó, phải chăng luật đó là luật thiên nhiên của cha mẹ chúng ta mà Đấng Tào Hóa đã định sẵn. Chúng ta không chối cãi và quả quyết như vậy.

Trong gia nghiêm của chúng ta bao giờ cũng gìn giữ cho con cái thuận hòa hay là chung sống với nhau trong lòng yêu ái. Chúng ta đã biết “Sanh con há dễ sanh lòng” một đứa một tánh đức, một đứa một tinh thần, một đứa một sở hàm, mỗi đứa nó đi mỗi đường, không có đứa nào giống nhau. Nếu như gia đình nào có anh em giống nhau, thì gia đình ấy hạnh phúc lắm.

Chúng ta ngó thấy con cái trong nhà bao giờ cũng có nặng nhẹ nhau, bất đồng tánh đức tình ý với nhau. Nếu

muốn ở trong nhà con cái được thuận hòa, biết yêu ái với nhau, thì trong gia nghiêm phải giữ cho có mực thước, mà muốn cho có mực thước tức nhiên Đạo làm cha mẹ phải lấy quyền công chánh công bình của mình mà xử con, lý do đó chúng ta tức nhiên là Đấng sanh thành dưỡng dục ta, cái khuôn khổ ấy thế nào, thì Đấng Tào Đuan khuôn khổ cũng thế ấy mà thôi.

Luật thiên nhiên Đức Chí Tôn muốn gì? Phải chăng Ngài muốn cho cả nhơn loại biết nhìn nhau là cốt nhục, biết nhìn nhau là con cái của Ngài đã tạo đốn ra. Nếu bây giờ toàn thể con cái Đức Chí Tôn biết rằng: Con người sanh trong mặt thể gian nầy, sanh trong cảnh khổ nầy biết thương yêu nhau, biết giúp đỡ nhau đặng chia cảnh khổ ấy, thì Đức Chí Tôn chẳng đến lập nền Tôn Giáo, nhưng Ngài đến buổi nầy đặng chi? Có phải Ngài đến đặng Ngài gieo hạt giống Thương Yêu ấy, gieo cái tình thương trong tâm não con cái của Ngài hay chăng? Chúng ta thấy hiển nhiên là thế đó. Cái Luật Thương Yêu đó đối với Thiên vị là Thánh Thể của Ngài nơi mặt thể gian nầy, vì chúng ta lãnh sứ mạng nơi Ngài tức nhiên một phần tử của Hội Thánh đó vậy.

Ngộ nghĩnh thay! Chúng ta từng một khuôn Luật Thương Yêu ấy, rồi chúng ta nắm một quyền hành trong tay, ấy là quyền hành công chánh. Phải vậy, trong hết thấy chúng ta không thể chối được. Trái lại nếu trong cửa Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn, trong lòng thương yêu vô tận ấy, quyền năng công bình vô đối ấy không phải là con cái của Ngài, cái lẽ tự nhiên đó vậy.

Bản Đạo đã nói cái Luật Thương Yêu ấy nó không định giới, định hướng đặng, và chúng ta có thể nói, trong một gia đình đương nhiên bây giờ, ta có con trai phải cưới dâu trong Tông Đường khác, ta có con gái phải gã cho Tông Đường khác, thì nó mới sống lụng lại trong gia đình của chúng ta, sự thương yêu nó không định giới định hướng là vậy. Hướng chi là lòng thương yêu vô tận của Đức Chí Tôn.

Bản Đạo chỉ nhắc một điều trọng yếu cho con cái của Ngài nam, nữ cũng vậy, nghe và nhớ để ý cho lắm.

Con người tuổi thơ sanh không có gì, như những người có niên kỷ rồi, nào là ông, bà, cha, mẹ, cô, bác, thân tộc, họ đã qua đời, tức nhiên họ đã qui liễu. Chúng ta ngó thấy giọt nước mắt của chúng ta trong kiếp sanh đã đổ biết bao nhiêu là giọt nước mắt đau thảm. Lòng thương yêu cốt nhục ấy, nó đã làm cho ta hiểu cái giá trị của nó thế nào rồi. Coi chừng nghe, mình đau đớn, mình khổ não, mình thương nhớ, rồi mình cúng quảy lễ tế. Đạo làm con hiếu hạnh phải vậy. Nhưng phải coi chừng, họ tái sanh họ đứng ngay trước mặt mình với đứa con nít kia mà mình không biết không hay, mình lãnh đạm, ghét dờ. Đến khi về nơi cõi Thiêng Liêng mình nhìn thấy mặt họ, rồi mình tự hổ nhục vì cái hổ nhục đó làm cho ta phải tái kiếp luân hồi trở lại.

Dám chắc không có cái đau đớn, cái hổ nhục nào bằng khi trở về cõi Thiêng Liêng Hằng Sống mà gặp cảnh tượng ấy.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày á. 15-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 25-06-1953).*

16—LỄ PHÁT PHẦN THƯỜNG TẠI ĐẠO ĐỨC HỌC ĐƯỜNG

ĐỨC HỘ PHÁP phủ dụ Giáo Chức và học sinh trong cuộc Lễ Phát Phần Thường tại Trường Đạo Đức Học Đường ngày 17 tháng 5 Quý Tỵ (27-6-53)

THƯA CÙNG Chư Chức Sắc Thiên Phong Nam Nữ, Chư Quan Viên, các yếu nhân nam nữ đã đến dự lễ phát phần thưởng này làm cho thêm phần long trọng. Bản Đạo xin kiếu lỗi mấy Ngài, mấy Bà cho Bản Đạo để lời với con cái của Bản Đạo.

Các con Giáo Viên Đạo Đức Học Đường, sự khổ hạnh, sự hy sinh của các con từ khi mở Đạo đến giờ đã ung đúc tinh thần trí não của đoàn em mấy con hôm nay đã kết liễu. Cái nên của Đạo đường này, mỗi công trình vĩ đại của các con, Đạo sử đã ghi chép.

Hôm nay đến đây Thầy không để lời cảm ơn các con, bởi vì lời cảm ơn ấy nó ở đâu môi chót lưỡi không có giá trị gì. Thầy chỉ chúc có một điều là lòng yêu ái của Thầy tương hiệp với các con, vì nó là báu vật để cho Thầy đối với các con đó vậy.

Chúng ta sanh làm người đứng giữa vũ trụ này, đứng trong Hoàng Đố Việt Nam, giờ phút này chẳng qua là một phần tử trong xã hội thôi. Bản Đạo thường nói, chúng ta cũng có một thân thể, một đầu óc. Thân thể ấy,

đầu óc ấy cũng như thân thể đầu óc kia vậy, không hơn, không kém. Nếu chúng ta làm đặng điều gì đặc lực về tương lai, định vận mạng cho xã hội, định vận mạng cho nòi giống, cho Tổ Quốc là đều do chí cương quyết của ta hiệp chung đồng tâm, nhứt trí, đa số tinh thần thống nhứt lại, thì cái hành tàng năng lực mới có thể hoạt bát đặng.

Các con cũng như Thầy, Thầy hồi nhớ lại khi mới mở Đạo, một thân côi quạnh bị cường quyền áp bức. Đạo lúc đó còn đương trong buổi phôi thai như trứng mỏng kia. Đời lại bị lệ thuộc. Dân nghèo đồng bào khổ não, cảnh tượng chết trước mắt, chết lẩn, chết mòn, làm cho tinh thần của Bản Đạo thống khổ biết bao nhiêu. Nhưng Bản Đạo vẫn cương quyết rằng, một thân làm không nổi, mà cái sở vọng của ta quyết đem ra cứu nước, cứu dân thì nó thì nó sẽ đoạt được cái sở vọng ấy. Nếu ngày giờ nào ta có thể nào tạo các thanh niên đoàn hậu tấn của chúng ta họ nhứt tâm nhứt đức, thì ta mới có thể cứu vãn tình thế vận mạng nước nhà và chủng tộc đặng.

Vì cơ cho nên ta phải cố gắng, các con ngó thấy buổi sơ khai Đạo như thế nào? Nước nhà các con thế nào? Vì Thầy cũng có đầu óc như các con chớ có lạ chi đâu. Có lạ chẳng là nhờ huyền diệu Chí Tôn ban cho Thầy để thống hợp cả tinh thần các con lại làm một cho nên hình nên tướng, và Thầy giảng cho các con hiểu thêm rằng: Buổi nọ thiên hạ đã áp bức, chê dè, nhục mạ Bản Đạo biết bao nhiêu, nhưng Bản Đạo có thể an ủi đặng là Bản Đạo tự nói rằng: Một thân ta có thể các người chà đạp đặng, chớ khối hậu thuẫn tương lai chưa hề ai chà đạp đặng.

Vì chí hướng cương quyết và can đảm ấy, nên hôm nay tinh thần Đạo Đức này vẫn tiến triển mãi và thống nhất lụng lại làm một khí cụ vững chắc và mạnh mẽ hơn định vận mạng cho nước nhà đương nhiên bây giờ đó vậy.

Tinh thần các con cũng như tinh thần của Thầy, hết thầy đều đem chí hướng tương lai, nòi giống do đấng thanh niên của mấy con đào tạo thế nào, thì cái hình trạng của Thầy đào tạo các con thế ấy. Rồi đây nó sẽ từ từ tiến tới với vẻ đẹp của chúng ta, chúng ta hãy cố gắng làm cho hiện tượng ra đấng đào tạo cả tương lai kia, thì chúng ta mới có thể định trước một tương lai tốt đẹp cho nòi giống nước nhà đó vậy.

Mấy con học sinh nam nữ, ở thế gian này có hai năng lực tinh thần là:

- 1- Chữ Tài
- 2- Chữ Tâm

Chữ Tài với chữ Tâm mà các nhà triết học chúng ta buổi trước đã trích điểm, họ đã để hình trạng nó như thế nào, họ tỏ ra cái hình trạng của nó vô hình. Nhưng các bậc tiền nhân nòi giống của chúng ta đã có trạng tỏ một cách có thể nói sáng suốt tỏ rõ không có gì gọi là mờ ám.

Chữ Tài, chữ Tâm kia, hai tinh thần đó giờ phút này nó tương đương với nhau, và nó tranh đấu đặng định hướng cho nhơn loại, và định tương lai cho nòi giống hay chăng? Có chớ, nhưng chúng ta cần phải coi lại tình trạng đương nhiên chúng ta thấy rõ rằng: Chữ Tài với chữ Tâm hai tinh thần đó giờ phút này nó đương tranh đấu với nhau, tranh đấu để định vận mạng cho nhơn loại đó vậy.

Ở phương Âu dường như chữ Tài thắng hơn chữ Tâm, chữ Tài ấy nó đã xô nhơn loại đi đến địa điểm nào? Thử hỏi hai trận đại chiến ở Âu Châu nó làm cho nhơn loại giết lẫn nhau phải chăng là một bài học hay ho về chữ Tài ấy hay chăng? Còn chữ Tâm kia vẫn mịch mờ biến mất theo thời gian.

Phải chăng Đức Chí Tôn đến đặng làm cho rõ ràng chữ Tâm nơi Á Đông này hay chăng? Có lẽ Bản Đạo tin quyết như thế đó. Nếu nhơn loại không tin tưởng chữ Tâm, lại chạy theo chữ Tài, thì sẽ đi đến chỗ tiêu diệt. Vì cơ cho nên chúng ta phải nhìn nhận rằng: Chữ Tài, chữ Tâm phải đi đôi với nhau. Nếu chữ Tài mà không có chữ Tâm thì không được. Còn chữ Tâm mà không có chữ Tài cũng không được.

Hai cái tinh thần tâm não ấy của nhơn loại nó phải đi đôi với nhau mới có thể bảo tồn vĩnh viễn mạng sống của nhơn loại trên mặt địa cầu này. Ghê gớm hơn hết là giờ phút này vận mạng tương lai của nhơn loại có thể tiêu diệt đặng trong khi nhơn loại hưởng được chẳng biết một phần thưởng hay một hình phạt về tương lai. Hai khối tinh thần ấy nó có một quyền lực vô biên vô đối, nó có thể cứu vãn sanh mạng nhơn loại nơi mặt địa cầu này là chữ Tâm, mà cũng có thể tiêu diệt cả toàn thể nhơn loại trên mặt địa cầu này là chữ Tài, là năng lực nguyên tử đó vậy.

Phải chăng cái năng lực ấy nó làm mô giới cho chữ Tài và chữ Tâm thí nghiệm với nhau hay chăng? Thầy mong ước cho các con ngó vào chữ Tâm làm chuẩn đích, chữ Tài nó là thừa vì chữ Tâm của nòi giống mấy con đã

4.000 năm lập nghiệp dưới lệ thuộc của các sắc dân mạnh mẽ, đa số dưới hoàng đế nước Tàu đã bảo vệ tinh thần nòi giống cho tới ngày nay còn tồn tại vĩnh viễn. Tâm ấy nó chẳng đâu xa, chỉ tìm kiếm là có hiển nhiên, vì nó ở trong đầu óc của các con, trong năng lực của các con. Các con thâu đoạt cả tương lai của thiên hạ đem làm khí cụ định hướng cho tương lai của mấy con mà thôi.

17—LỄ PHÁT PHẦN THƯỜNG TẠI TRƯỜNG LÊ VĂN TRUNG

ĐỨC HỘ PHÁP phủ dụ Giáo Chức và Học sinh trong cuộc Lễ Phát Phần Thường trường LÊ VĂN TRUNG ngày 18 tháng 5 năm Quý Tỵ

THƯA CHƯ Chức Sắc Thiên Phong nam nữ, Chư Viên Quan nam nữ đã có lòng hạ cố đến dự lễ làm cho càng thêm long trọng cái lễ phát phần thường cho mấy em học sinh. Bản Đạo xin kiêu lỗi quý ngài Bản Đạo để lời cùng Quân Đội có công lập ngôi trường Lê Văn Trung này.

Các con trong Quân Đội, một lần nữa Thầy để lời cảm ở các con và Thầy thú thật rằng: Thầy đã hưởng được cái vui hứng của các con đã làm được. Các con đã thắng được mặt trận ngoài tiền tuyến, mà về mặt tinh thần các con cũng toàn vẹn, cái sự làm của các con từ thử đến giờ bên võ bị của các nước có lẽ ít làm đó vậy. Thầy đã nói chí khí sự làm của các con hôm nay là một điều hi hữu bên võ chức, nó sẽ nêu lên toàn cầu mà chớ.

Thầy đã thường nói và Thầy đã tự nghĩ, nếu như Thầy không có giao nơi tay của các con một cái câu Bảo Sanh Nhơn Nghĩa đặng bảo vệ cho Tổ Quốc, binh vực đoàn em của các con được sống còn và đem vào cửa Đạo, vì cửa Đạo là một cửa Thiêng Liêng Hằng Sống, một cửa

để cứu khổ, một cửa để giải mê cho thiên hạ, thử coi mặt luật ấy nó như thế nào, các con thử nghĩ, cái lẽ bất công của thế gian đương buổi hôm nay, họ đang dùng cái mạnh hiếp yếu, lấy cái khôn chê cái dại, họ đã nương nơi quyền lực nào? Phải chăng họ đã nương cái quyền lực của quân đội mà làm những điều đáng tiếc ấy. Thầy đã nói các con chưa hiểu thấu, vậy Thầy chỉ cho các con hiểu theo lối văn minh Âu Châu đã nói “Bras séculier”. Còn văn minh của Á Đông thì dùng thủ đoạn này. Quân đội của các nước phụng sự cho nhơn loại về chơn lý thì ít, còn về cái áp bức tâm tánh thì nhiều.

Chúng ta thử nghĩ trong xã hội của chúng ta, đâu một cái yến tiệc, hay là đâu một cái cơ thể hội hiệp nào mà rủi cho chúng ta có cử chỉ không đàng kín đáo nó không đúng mực thước giữa cả thầy. Nếu trong lúc đó có kẻ khó tánh họ đã trích điểm và họ cho rằng ta không đáng đứng giữa xã hội với họ.

Một lẽ nữa một kẻ sát nhơn kia nó chỉ giết có một người mà cái luật công chánh của xã hội đã buộc đem nó ra Tòa công lý, buộc nó phải thương mạng. Rồi hỏi lại những kẻ đã giết người nơi mặt trận hằng hà sa số mà được thăng phẩm vị và tôn trọng, đem vào xã hội họ đứng trên đầu thiên hạ, cả ngực của họ đầy những biểu hiệu danh dự. Hỏi vậy cái công chánh, công bình của xã hội đương nhiên ở chỗ nào? Như vậy thì chưa phải xã hội của nhơn loại.

Trái ngược lụng lại xã hội như thế nó là thù nghịch của nhơn loại mà chớ, vì lẽ ấy mà Thầy đã hãnh diện cho

các con, Thầy được vui, được hãnh diện giao cho các con cầm giêng Bảo Sanh Nhơn Nghĩa đem nhơn loại chiến đấu, chiến đấu của các con về mặt tinh thần, chớ không phải về mặt danh, vì lợi và tàn sát một cách vô lý vô nhân đạo cả sanh mạng của loài người đó vậy.

Các con bên Giáo Chúc, các con đã lãnh sứ mạng tạo tinh thần tương lai cho nòi giống của các con. Thầy rất hài lòng về việc đó, các con nên cố gắng thêm lên chút nữa.

Bản Đạo nhớ lại khi mới mở Đạo có một vị Giáo Chúc đến dâng sớ văn nạn Đức Chí Tôn, hỏi Đức Chí Tôn còn xưng là A, Ẫ, Ầ. Đức Chí Tôn cho một bài thi để trả lời:

*Dạy trẻ con toan trước dạy mình,
Cái công giáo hóa cũng đồng sinh,
Đạo Đồi tuy biết Đồi rằng trọng,
Một điểm quang minh một điểm linh.*

Đức Chí Tôn chỉ nói một điểm quang minh mà thôi. Vậy các con hãy dạy cho em các con một điểm quang minh đó. Các con cố gắng tạo điểm quang minh ấy cho cả thiếu sinh là đoàn em của mấy con, và nó sẽ thừa kế vận mạng của Đạo, của Tổ Quốc, của nòi giống, rồi các con sẽ thấy nó không tự kiêu, tự đắc, cái hãnh diện cao thượng đó, đâu cho một kẻ nào khó tánh bao nhiêu cũng phải cúi đầu tôn tặng đó vậy. Chính mình Bản Đạo thấy trước cái hành tàng cao thượng của các con, Thầy cũng phải cúi đầu kính mến và tôn tặng. Thầy để lời cảm ơn các con đã cho Thầy hưởng được hạnh phúc ấy.

Các con học sinh nam nữ, các con ngó đoàn anh

của các con, rồi các con sẽ định vận mạng tương lai của các con như thế nào? Các con đã thấy cái sống của Thầy các con trước mắt là sống eo hẹp, sống vất vả, sống đau khổ không buổi nào mà Thầy thấy cái sống của Thầy các con đặng mãi mãi hạnh phúc. Mấy con muốn trả ân ấy cho xứng đáng Thầy chỉ có một điều là mong cho các con khôn ngoan sáng suốt đặng khi ra trường lập nên thân danh làm cho rạng rỡ danh thể Thầy của các con. Một lời tâm huyết Bản Đạo để trong tâm não của mấy con đặng làm định hướng cho mấy con đó vậy.

Giờ phút này trong đường Đạo của mấy con có hai điều trọng yếu về tinh thần là: Yêu ái và chơn thật. Nếu các con giữ được hai điều ấy. Thầy dám chắc dầu cho gặp khó khăn trở ngại bao nhiêu trên đường tiến bước, Bản Đạo quả quyết nó sẽ cải hóa một cách dễ dàng và êm thấm.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 18-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 28-06-1953).*

18—LỄ ĐĂNG ĐIỆN XÁ LỢI PHẬT TẠI ĐỀN THÁNH

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo trong cuộc Lễ Đăng Điện “XÁ LỢI PHẬT” tại Đền Thánh đêm 18-5 năm Quý Tỵ

HÔM NAY chúng ta thiết Tiểu Đàn an vị Xá Lợi Phật của Đức Phật Thích Ca. Bản Đạo đã để Xá Lợi Phật tại Nghinh Phong Đài ba ngày ba đêm cho con cái Đức Chí Tôn chiêm ngưỡng Đức Phật Thích Ca. Hôm nay đã đủ ba ngày Bản Đạo hành lễ an vị cho Ngài. Chúng ta hân hạnh được Đức Chí Tôn ban cho đặc ân nơi Tòa Thánh, tức nhiên Đức Chí Tôn đem Đức Thích Ca về ở cùng chúng ta. Cái hạnh phúc ấy giá trị thế nào Bản Đạo không cần phải minh tả.

Ngộ nghĩnh là những điều Đức Chí Tôn làm bao giờ cũng dành để cho chúng ta một sự ngạc nhiên, và Xá Lợi Đức Phật Thích Ca là gì? Bản Đạo giải nghĩa cho toàn thể con cái Đức Chí Tôn hiểu: Khi Đức Phật Thích Ca qui vị, thì Ngài để di chúc cho cả Môn đệ của Ngài hỏa táng tức nhiên thiếu cái thi hài đó, thi hài của Ngài đã đốt nhưng chẳng hề khi nào tiêu hết, vẫn còn lại mấy miếng xương của Ngài dư thừa lại không cháy gọi là Xá Lợi.

Buổi sau này nước Anh, tức nhiên Anh Quốc hiệp lại với nước Ấn Độ mới đào lên gặp một cái hộp bọc pha ly, trên nóc có đề chữ rằng “Di hài Xá Lợi Đức

Phật Thích Ca” lúc đó nước Anh mới lấy cả hộp Xá Lợi ấy. Sau này nước Ấn Độ được độc lập mới đòi nước Anh phải trả Xá Lợi Phật cho Ấn Độ. Nhưng Ấn Độ buổi đó cuộc cách mạng tranh chủ quyền độc lập vẫn còn ở trong Liên Hiệp Anh. Mãi đến sau này nước Ấn Độ mới hoàn toàn độc lập, nhưng trong nước tín ngưỡng về Phật Giáo tức nhiên Đức Phật Thích Ca đã giảm suy nhiều. Trong số 3,500 triệu dân, mà Tín đồ chỉ có 10 triệu thôi, thành thử vì cái lộn xộn của nước, chính phủ nghĩ rằng: Để trong nước Xá Lợi có thể bị mất, nên dành để có một mớ, chia cho Tích Lan một mớ, Đức Narada Théra đem hiến cho Tòa Thánh Ngọc Xá Lợi là người Tích Lan đó vậy.

Trước kia Tích Lan dâng Xá Lợi Phật ấy cho Nhật có đi ngang qua Đông Dương (Sài Gòn) cuộc tiếp rước ấy rất nên long trọng. Tín ngưỡng về Phật Giáo của sắc dân Việt Nam rất nồng nàn thế nào thì các vị Đại Đức đã ngộ thấy trước mắt.

May thay: Ông Bửu Chơn là người Việt Nam, nhưng Ngài là Môn Đệ của Đức Narada Théra, Phó Giáo Tông Phật Giáo Tích Lan. Ngài Bửu Chơn muốn xin Ngọc Xá Lợi ấy để trong nước Việt Nam, nên Đại Đức Narada Théra đem cho nước Việt Nam ba hộp Ngọc Xá Lợi Phật, một cho Đại Thừa, một cho Tiểu Thừa, lại còn một hộp để cho Tiểu Thừa Phật Giáo tại Kiềm Biên, tức nhiên là Miên Quốc.

Trong cái tình trạng của các Môn Đệ của Đức Phật Thích Ca nơi nước Việt Nam Phái Tiểu Thừa có hạnh phúc thống nhất lụng lại. Còn Đại Thừa thì còn

phân vân. Thành thử hộp ngọc giao cho Tiểu Thừa đã thọ lãnh, còn Đại Thừa họ đương rắc rối không có định đoạt, họ tính để Ngọc Xá Lợi ấy lại đó, rồi họ chung hợp với nhau cất một cái Tháp đặc biệt để thờ. Thành thử Ngọc Xá Lợi dành để cho Đại Thừa giờ phút này Đức Narada Théra giao cho Đức Hoàng Thái Hậu Từ Cung, do ý Ngài muốn cho nơi nào tùy ý để quyền cho Đức Hoàng Thái Hậu Từ Cung định liệu.

Ba cây Bồ Đề cho Tiểu Thừa một cây, cho Tiểu Thừa Phật Giáo Miên Quốc một cây, còn một cây của Đại Thừa đem về Tòa Thánh. Hộp Ngọc Xá Lợi đem về Tòa Thánh hôm nay là đặc biệt của Đại Đức Narada Théra, Phó Giáo Tông của Đạo Giáo Tích Lan, lấy của tư của Ngài hiến cho Tòa Thánh. Chúng ta thấy cả hành tàng cả sự khó khăn đem Ngọc Xá Lợi về Tòa Thánh đều do nơi công nghiệp vĩ đại của Ngài Bảo Sanh Quân Hiệp Thiên Đài, tức nhiên Phó Thủ Tướng Việt Nam đương giờ này là Ông Bảo Sanh Quân Lê Văn Hoạch, ông đã chịu nhọc nhằn cả thầy con cái Đức Chí Tôn đều ngộ thấy. Ngài hạ mình xin choặng Ngọc Xá Lợi ấy thế nào? Nên hôm Ngài trở về Sài Gòn, Bản Đạo nhân danh toàn thể con cái Đức Chí Tôn và Hội Thánh nam nữ lưỡng phái để lời cảm ơn ông Bảo Sanh Quân rồi, và Bản Đạo sẽ cho các cơ quan Chánh Trị Đạo làm một tờ chúc thơ cảm tạ công nghiệp của Ngài.

Đức Phật Tổ tức nhiên Đức Phật Thích Ca Mâu Ni (Boudda Çakyâmouni) cả thầy con cái Đức Chí Tôn đã nghe Đức Narada Théra thuyết Đạo rồi. Ngài nói Đức

Phật Thích Ca là người cũng như ta, có xác thân như ta, sống chết như ta, chớ không phải là người ở trong thần thoại. Nhưng cái cao siêu về tâm hồn của Ngài, về tiền căn Thiêng Liêng của Ngài đã lên tới Phật vị. Ngài tái kiếp làm người với mãnh thân phàm của Ngài cũng như ai kia vậy.

Cái quý trọng của Đức Phật Thích Ca họ đã nhìn nhận cái cao siêu về linh hồn của Ngài trước khi chưa đầu kiếp. Các Tôn Giáo bao giờ cũng vậy, họ muốn tôn tặng Giáo Chủ của họ lên một địa vị phi phàm, tức nhiên họ đặt ra nhiều lễ dường như ảnh hưởng của thần thoại. Tinh thần con người bao giờ cũng vậy, sợ chết, muốn sống, mà cái sống ấy muốn thế nào cho trường cửu với họ mới được.

Hại thay! Cảnh Hằng Sống không phải ở thế gian này với thi phàm xác tục của ta, mà cảnh Hằng Sống ấy nó ở nơi cõi Thiêng Liêng Vô Hình kia. Cảnh ở thế gian này là cảnh đau khổ, họ muốn cho các vị Giáo Chủ của họ phi phàm họ bày ra nhiều cái thuyết thần thoại, giờ phút này làm cho khoa học phải trợn trạo đánh đổ về cái lý lẽ ấy, đánh đổ rất khoa học không thể gì chối cãi được.

Nào là họ nói Đức Chúa Jésus do một người đồng trinh tự nhiên đẻ ra, chính mình trong Đạo sử của Đức Chúa Jésus, cha của Ngài là Ông Thánh Joseph, mẹ của Ngài là Bà Marie, họ lại nói Đức Phật Thích Ca khi xuất thế ở trong nách của Bà Maya mà ra, Đức Lão Tử cũng thế, họ làm cho giờ phút này cả tín đồ các Tôn Giáo khó giải quyết, họ đem cái lý do thần thoại nêu ra làm một sự chơn thật.

Hại thay! Nếu mọi sự chơn thật nó có thể làm cho

cả đức tin con người phải điên đảo. Chúng ta ngó thấy cơ thể tạo đơan có âm dương tương hóa mới sản xuất hình ảnh tức nhiên cả kiếp sanh và sanh mạng cả toàn thể vạn linh nơi mặt địa cầu này. Đừng có nói chi nhiều, nội điện lực, nếu không âm điện và dương điện thì chúng ta không có ngọn đèn sáng như thế này được.

Lại nói đến hơi thở của ta không có âm khí (Hydrogène) dương khí (Oxygène). Nếu chúng ta không có hơi thở đó chưa chắc gì chúng ta sống đặng, đừng nói chi nhiều cả cơ thể tạo đơan không có hàn nhiệt ôn lương, thì vạn linh nơi mặt địa cầu này chưa chắc họ sống còn và tồn tại được.

Hướng chi cái luật Tạo đơan phải có cha mẹ, có âm dương của cha mẹ mới sản xuất cái nhơn hình của chúng ta. Thành thử Đức Phật Thích Ca cũng sanh như ai kia vậy. Nhưng Tiền căn của Ngài cao siêu hàng phẩm của Ngài tới Phật vị, cho nên sự sáng suốt khôn ngoan của Ngài phi phàm hơn hết nên cả nước Tích Lan (Ceylan) đều gọi Ngài là Mâu Ni tức nhiên một vị Hiền Triết vô đối của họ. Họ tôn tặng chức tước, tôn tặng Đức Thích Ca xứng đáng quá chừng, cũng như Đức Chúa Jésus Christ nhờ thiên căn sáng suốt thành thử người ta gọi Ngài là “Le Saint des Saint” (một vị Thánh trên các Thánh) Đức Lão Tử, Đức Khổng Phu Tử cũng thế, các vị ấy đều do nơi tiền kiếp phi phàm mà thôi, chớ các vị ấy xác tục cũng như ta, người cũng như ta, sống chết cũng như ta, đầu óc trí não cũng như ta, sống trong cảnh khổ não cũng như ta.

Bần Đạo ước mong các con cái Đức Chí Tôn hiểu

đặng các điều chơn thật ấy, đặng tu, cố gắng làm sao cho phi phạm, làm sao dòm tánh đức của Đức Chí Tôn thế nào? học đòi cho đặng huệ quang của Ngài ban cho thì trí não ta mới thông suốt như Ngài đặng.

Trước kia Đức Phật Thích Ca đã thành Phật đặng, thì chúng ta cũng thành Phật đặng, chính Ngài làm bằng chứng lẽ ấy. Bản Đạo mong mỗi cả con cái Đức Chí Tôn cố gắng học đòi như Ngài đặng thành Phật như Ngài vậy.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 11-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 28-06-1953).*

19—TÁNH KHIÊM NHƯỢNG

ĐỨC HỘ PHÁP *Thuyết Đạo tại Đền Thánh (đêm 30 tháng 5 năm Quý Tỵ)*

MẤY EM Thanh niên nam nữ lưỡng phái. Đêm nay Bản Đạo giảng đặc biệt cho mấy em đó. Cái tương lai cơ nghiệp Đạo, tương lai của Thánh Thể Đức Chí Tôn đào tạo cho mấy em, mấy em sẽ nối chí cho chúng Qua, hay là mấy em lập thân danh đặng một ngày kia vào hàng Thánh Thể Đức Chí Tôn tại thế này. Qua còn giảng giải cho mấy em đi trong khuôn khổ của Đức Chí Tôn. Muốn cho mấy em phải đào luyện nên Qua nói phần tu tức nhiên trau dồi tánh đức của mấy em đặng xứng đáng cái phận sự trọng yếu của mấy em tương lai ngày sau kia.

Hôm nay Qua giảng về sự thật và cái hay của tánh đức hạ mình và khiêm nhượng đối lụng lại phần lực của nó là: Tự cao, tự tôn, tự đại.

Chúng ta thử xét đoán tại mặt thế này, ta mang thi phạm xác thịt cũng như ai, ta xét đoán lại coi ta có hơn ai chẳng? Có đặng hơn cái chi mà ta tự cao, tự tôn, tự đại? Cũng ở trong lòng mẹ mà ra, ai cũng sanh trong một khuôn luật như ta. Thân hình cả thiên hạ nơi mặt địa cầu này hai ngàn bảy trăm triệu người, ta thử so sánh có thể hơn hai ngàn bảy trăm triệu người đó hay chẳng? Mà ta

tự tôn, tự đại. Ta cũng như một hạt cát ở bãi sa mạc kia.

Lấy theo tình lý mà luận, đầu ta cũng một đầu, thân ta cũng một thân, ta không phải ba đầu sáu tay hơn ai mà ta tự tôn, tự đại, nếu lấy theo hình thể mà luận thì thân này thế nào, thì thân của bạn đồng sanh ta cũng như ta vậy. Ta không có lý do gì gọi ta hơn kẻ đó, hơn bạn đồng sanh ta mà ta tự tôn tự đại. Nếu như ta luận về mặt tinh thần tại sao ta còn được Đại Từ Phụ ban cho ta khôn ngoan khéo léo, biết nên, hư, phải, quấy, lấy tinh thần định hướng cái cái mạng sống của mình coi có mục đích chuẩn thẳng không? Ôi! Thoảng như bạn đồng sanh ta thiệt thà hơn ta thiếu kém về mặt trí thức tinh thần hơn ta, ta ngó thấy, nếu ta hơn bạn ta là nhờ căn tu của ta dày hơn họ chút thôi, còn căn tu của họ mỏng hơn ta một chút mà thôi, lấy theo lý luận về căn tu ấy, thì ta hơn họ, hơn mấy may mà thôi, hơn một chút xíu thôi, không phải đủ mà ta tự cao, tự tôn, tự đại. Trái ngược lại, nếu người bạn đồng sanh thiếu kém hơn ta, khiếm cảnh tu hơn ta, mạng căn quả kiếp nặng nề hơn ta, thì ta phải thương yêu họ, tội nghiệp dùm họ, chớ ta không có quyền nào thù ghét họ, coi họ là hèn hơn ta, ta cao trọng hơn họ là không có lý do vậy.

Bây giờ trái lại cái phản lực đó, chúng ta thử nghĩ coi, mình phải khiêm nhượng chơn thật hay xảo trá? Nếu kẻ nào tự cao, tự tôn, tự đại, mà giờ phút này không biết hạ mình đặng chiêu chuộng người, thì đời nó không buổi nào thiên hạ thương được, dẫu cho từ buổi nhỏ dĩ chí 100 tuổi già đến chết nó vẫn học mãi thôi, không buổi nào gọi

tự đủ. Đời nó 100 tuổi vẫn tìm tòi học mãi học sách đời, học sách Thánh Hiền để lại học cả hay ho khéo léo của các vị Giáo Chủ đạo đức tinh thần để lại, mà nếu không biết khiêm nhượng thì không ai thêm dạy mà chúng còn ghét là khác, nếu kẻ nào như vậy thì chúng bỏ xó phải chịu cái phận khổ não mà thôi không ai thêm dạy hết, bởi vì người ta ghét, không ai ngó ngang tới đâu có dạy dỗ gì mà nên được, dẫu cho một kẻ thiếu niên kia mà biết khiêm nhượng phục sự một ông già. Tuổi mình đang thanh niên mà đặng ông già giáo hóa mình, khi tuổi mình còn non mà trí đặng già là nhờ biết khiêm nhượng. Còn như những kẻ không biết hạ mình hiu hiu tự đắc, tự cao, tự đại, thành ra cái giá trị của nó đối với thiên hạ vì kiêu một chút mà người ta bất mãn, vì nó tự cao, tự tôn, tự đại, xác xược đối trá không đáng giá gì hết, mà lại chọc cho thiên hạ ghét gớm thân danh mình thì dẫu cho học bao nhiêu người ta cũng vẫn ghét vẫn gớm thôi.

Bây giờ cái tính đức của sự khiêm nhượng, lấy theo hình thể mà luận, mình biết thân mình, mình vẫn kiểm thế học mãi. Mình vẫn hạ mình kiểm thế hiểu lấy mình và biết người, thì sự khiêm nhượng hạ mình có cái hay, dẫu cho cái giá trị của mình không nên gì hết, nhờ sự khiêm nhượng mà người ta thương mình, nâng đỡ mình, dịu dặt mình, đưa mình lên phẩm vị xứng đáng với mình, cũng nhờ sự khiêm nhượng ấy mà người ta tôn tặng. Cái đó nói thiệt là hơn, còn những kẻ tự cao, tự tôn, tự đại, nếu mình đi con đường nguy hiểm tới trước mắt chết cũng thấy kệ mình cũng không ai nói, là vì chúng ghét. Nhưng hại thay! Chúng còn bắt mình làm một sanh vật

để họ thí nghiệm.

Bây giờ lấy tinh thần mà luận, sự khiêm nhường buộc mình phải khiêm nhường, chính mình chưa đủ gì hết.

Đức Khổng Phu Tử kia còn bị một đứa con nít là Hạng Thác dạy Ngài thay! Đến khi gặp Đức Lão Tử Ngài nói, cái thuyết như luân để tạo xã hội cho thế gian. Cái thuyết của Ngài, nếu ta nghĩ Đạo của Ngài thì rộng không biết bao nhiêu, mà Đạo của Ngài đối với Đức Lão Tử nó vẫn thơ sinh, thì chẳng hề khi nào làm thỏa mãn đặng cả nhơn tâm, của thế thái như tình được. Cái thuyết lập xã hội thơ sinh của Ngài đối với Đạo của Đức Lão Tử thì nó già, còn của Đức Khổng Phu Tử còn thiếu niên, còn thơ ấu nên bị Ngài trích điểm.

Thử nghĩ một vị Thánh như Đức Khổng Phu Tử bị một đứa con nít dạy, rồi bị ông già chê mà Ngài cũng khiêm nhường, nên chúng ta nhìn nhận Ngài là một vị Thánh sống hiển hiện tại thế.

Còn những kẻ tự cao, tự tôn, tự đại bất quá làm hề cho một người thiếu trí coi chơi chớ cái giá trị không đáng gì hết, rốt chuyện thiên hạ coi nó là giả không có giá trị chi đâu, mà tự cao, tự tôn, tự đại.

Bản Đạo nói: Những kẻ tự cao, tự tôn, tự đại là giả dối, người đó không còn cái giá trị gì đặng sống cùng thiên hạ xã hội như quần, vì họ mất cả tinh thần cả hình thể đó vậy.

Ấy vậy mỗi kiếp sống của chúng ta đây, Bản Đạo thường giảng là cái kiếp duyên, chỉ sống đây là một kiếp thường mà thôi còn cái tánh đức tự cao, tự tôn, tự đại

không khi nào thiên hạ thương được, nên kiếp sanh ấy xét ra sống chi vô ích không ăn thua gì hết.

Bản Đạo thường giảng, cái sự yêu thương là một của cái Thiêng Liêng, nếu cả toàn thể con cái Đức Chí Tôn tạo nó đặng, thì dầu cho Cửu Phẩm Liên Hoa ở Cực Lạc Thế Giới vô cũng đặng.

Bản Đạo đã nói: Nếu chúng ta làm cho người chí thân ta, trong thân ta, máu thịt ta, thương ta được, giá trị nó là đồng.

Làm cho những kẻ không phải trong thân ta, người ngoại nhân kia, thương ta được giá trị nó là bạc.

Làm cho những kẻ thù địch ta, thương ta được giá trị nó là vàng.

Ba món báu ấy mà tạo đặng, thì cái kiếp sanh này dầu cho Cửu Phẩm Liên Hoa ở Cực Lạc Thế Giới vô cũng đặng.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 30-05-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 10-07-1953).*

20—NĂNG LỰC TINH THẦN ĐỐI VỚI HÌNH THỂ

ĐỨC HỘ PHÁP Giảng Đạo tại Đền Thánh (đêm 14 tháng 6 Quý Tỵ)

ĐÊM NAY Bản Đạo giảng về cái năng lực của tinh thần đối với hình thể, hay nói về năng lực của tâm hồn đối với xác thịt muốn nói rõ ra hơn nữa là quyền năng Thiên Liêng đối với hành vi kiếp sống.

Bản Đạo đọc một tờ báo, luận về Đông Đức đã đứng lên phản kháng cả hành tàng vô nhân đạo của khối Cộng Sản. Tội nghiệp thay! Một nước liệt cường như thế hôm nay đã bị bại trận, nước chia ra làm đôi, dân chịu thống khổ, bị hai quyền năng áp bức.

Một là Đông Minh dân chủ bên Tây Đức. Khối của Nga tức nhiên Cộng Sản bên Đông Đức, cho nên công thợ lúc ấy không còn quyền, nên phải đình công đặng bảo vệ quyền lợi của họ. Nhứt nhứt đấu phương thế trọng hay khinh đều ngó thấy có tay của Chánh Phủ định hết.

Về công thợ cũng thế! Về chủ nhân cũng thế! Chánh sách của Cộng Sản trước, binh vực về quyền lợi của công thợ tức nhiên lấy cái tài sản của chủ nhân đặng họ mua lòng công thợ. Mua lòng công thợ đặng chi? Đặng giục họ làm Cách Mạng cho thành công, khi đã thành công cho họ rồi, họ nắm chủ quyền trong tay thì họ từ từ đi đến địa điểm của họ. Day qua quyền lợi của chủ nhân

họ phứt hủy cả quyền lợi công thợ, làm cho dân thợ sống một cách chật vật, thiếu thốn, nghèo nàn. Nhất là một nước mới bị bại trận, nước nghèo dân khổ, thêm bị chủ quyền chuyên chế chịu không nổi, đến đối dùng hai bàn tay trắng đối thủ với thiết giáp, súng đồng. Họ đã liều hy sinh tánh mạng của họ đã đảo quyền độc đoán của Cộng Sản. Vì thế cho nên Bản Đạo nói: Dầu cho năng lực quyền hành hình thể mạnh bạo thế nào cũng không thể gì đè nén làm cho tinh thần họ lệ thuộc được. Thật vậy, sự thật là vậy.

Chúng ta đã ngó thấy, từ cổ chí kim có cái cường lực hình thể nào làm cho họ khùng khiếp, sợ hãi chẳng? Họ chỉ lấy cái thân hình mà làm cái mạnh bạo của họ. Hễ thuận mạng lệnh của họ thì sống, trái mạng lệnh thì họ giết chết. Cái năng lực hình thể có bao nhiêu quyền năng nường cái chết của thiên hạ là căn bản mà thôi, nên làm cho tinh thần họ càng lừng lẫy coi cái chết là thường, thật vậy, cái chết không nghĩa lý gì hết. Trong khi có kẻ vì tình cảnh thống khổ về hình xác của họ mà tự tử, tức nhiên họ tự vận. Họ chết trong giá trị mảy may mà thôi, chớ không phải chắc chắn, đến khi thiên hạ coi cái chết ấy là rẻ, bởi tinh thần chủ quyền thi hài của người cốt yếu là con vật, nếu không có chủ quyền tinh thần thì phải bị hủy bỏ. Còn như muốn bảo vệ tồn tại thì tinh thần phải định chủ quyền của mình, khi tinh thần đã nhứt định nắm chủ quyền ấy trong tay rồi thì không còn lực lượng nào đè nén nó được.

Chúng ta đã ngó thấy. Trước kia Công Giáo tức

nhiên Đạo Thiên Chúa hay Đạo Gia Tô bị Judas đè nén một cái quyền mạnh mẽ biết bao nhiêu. Nó đã bắt Đạo, giết Đạo hồi Đạo mới phôi thai, tưởng rằng nên Tôn Giáo hôm nay có quyền làm bá chủ của tâm hồn thiên hạ. Cái chết vì Đạo nên cả Đền Thờ sang trọng của Thánh Giáo Gia Tô hôm nay chúng ta thấy trước mắt, nó đã xây dựng bằng xương máu của các Thánh Tử Đạo đó vậy.

Hồi Đạo Phật xuất thế. Đạo Bà La Môn ỷ nắm quyền Đạo trong tay bắt buộc làm cho thống khổ không thể gì tả được, vì dân NaVa, mà hôm nay Đạo Phật đã lan tràn khắp Ngũ Châu, thì cái mạnh của Đạo Phật sẽ còn tồn tại mãi mãi mà chớ!

Còn Đạo Cao Đài chúng ta đã ngó thấy, nên Chơn Giáo của Đức Chí Tôn, hồi buổi phôi thai thế nào, họ đã dụng quyền lực mưu chước, quỷ quyệt xảo trá, cáo gian, cái tâm vô nhơn đạo họ đã đối với ta, tức nhiên họ muốn liệu phương thế nào tiêu diệt Đạo Cao Đài trong buổi mới phôi thai cho rồi.

Ngộ nghĩnh thay! Cũng thế, không có quyền lực nào đè nén lệ thuộc tinh thần của Đạo được, nên hôm nay Đạo Cao Đài vẫn còn tồn tại và Bản Đạo quả quyết rằng: Nó sẽ tiến mãi tiến đến cực điểm danh dự đặng cứu khổ thiên hạ. Trái ngược lại, nếu thiên hạ còn thống khổ đau đớn chưa có cơ quan nào an ủi chia sẻ cho họ. Thực sự ra cái năng lực hình thể mạnh mẽ buộc thiên hạ múa men trước mắt kia không chắc chắn, vì cái quyền năng tinh thần vẫn làm chủ của nó.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 14-06-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 24-07-1953).*

21—LỄ KHAI TRƯỜNG HUẤN LUYỆN TẠI GIANG TÂN

ĐỨC HỘ PHÁP PHỦ DỤ TRONG DỊP LỄ KHAI TRƯỜNG HUẤN LUYỆN TẠI GIANG TÂN ngày 24 tháng 6 Quý Tỵ (03-08-1953)

THẦY ĐỂ LỜI CHÀO các con Thượng Hạ Sĩ Quan Quân Đội.

Thầy đã giao cả số vọng giáo hóa của đoàn em các con định vận mạng tương lai của Quân Đội trong tay, dầu nên hay hư là do sự khéo léo giáo hóa của mấy con dạy đoàn em lập đức, lập công và định vận mạng tương lai Tổ Quốc của nòi giống.

Các con Sinh viên, Thầy hằng nói với các con rằng: Thầy đã chịu biết bao hoàn cảnh, mà từ thử đến giờ dám chắc các nhà đạo đức chưa có chịu khổ đảo nào như Thầy. Thầy nói thật cùng các con cái tương lai của các con. Thầy trọn giao nơi tay các con định trong buổi đương nhiên bây giờ. Thầy đã nói cả cái gia nghiệp tương lai của Tổ Phụ các con để lại đã 4.000 năm. Thầy đem cho các con làm, không cho các con đi trên đường khác, là tại sao? Vì các con là trai, cái phận cung kiếm của các con lập công, Thầy không phương nào để cho các con đào tẩu trước một phận sự tối Thiêng Liêng, mà các con đã hy sinh xương máu để bảo vệ cho nòi giống các con. Thầy đã chịu nhiều khổ não về mặt Đạo. Thầy làm sao cho không

còn quyền năng nào đè nén lệ thuộc các con được. Thầy đã tranh đấu khổ não, thì giờ phút này chính mình Thầy để cho các con thoát vòng nô lệ ấy. Các con biết điều ấy cho Thầy ngay vậy!

Từ ngày Thầy ở Hải Ngoại về, các con đã ngó thấy trước mắt những hành vi của Thầy, như lời của Đại Tá Tham Mưu Trưởng nói với các con khi nãy. Thật vậy. Nếu không có cái tinh thần phi thường không có cái trí não quyết định đặng điều nên lẽ hư. Trong cả hai điều ấy, mà định mạng tương lai chắc chắn của Tổ Quốc các con, thì có lẽ các con thấy sự giáo hóa hy sinh Thầy không phải đứng cùng các con, sự thật đó vậy!

Thầy đã nhẫn nại đối từ mức. Thầy đối cũng vì định vận mạng tương lai Tổ Quốc của các con đó thôi. Chẳng phải nói cho các con biết đặng điều ấy, hay là một kẻ thù các con biết, mà Thầy muốn cho toàn thể nòi giống ở mặt địa cầu này điều biết hết nên Thầy thẳng là thẳng điều đó.

Bảy tám năm nay Thầy đã diu dắt các con đi trên con đường chiến đấu, vô bờ bến, không mục đích. Trên đường chiến đấu các con đã phí biết bao công trình xương máu mà nó kết liễu ngày hôm nay là định vận mạng trong buổi này. Các con phải có năng lực định vận mạng tương lai của các con cho mỗi đứa tức nhiên các phần tử tự định vận mạng của mình, nên Thầy mới dạy Quân Đội mở Trường Huấn Luyện lại đặng đem cả tinh thần Đạo Đức dạy người, dỗ người, năn nỉ i ôi phục lụy người, nhưng cũng không có đủ, phải nhờ phận kiếm cung của các con

có đủ quyền năng định quyết. Thầy nói cái phận kiếm cung của các con phải làm sao cho rõ thiết dưới bóng cờ “TÂN TRUNG BÁO QUỐC”. Nó không phải dùng cái quyền sanh sát và cũng không phải dùng cái quyền bằng gươm đao mà định vận mạng hay buộc người phải tùng phục cái quyền hạn của mình, không đâu! Còn thiếu! Thiếu một cái hồn là: Cái năng lực tinh thần, nếu cái năng lực tinh thần yếu ớt dầu cho các con có một cái đại nghiệp kinh dinh đủ quyền năng giết người, các con cũng không thể nào phục người đặng.

Cổ ngữ có nói: “Giữa mặt trận ta có thể giết Tướng được, chớ cướp chí người không phải dễ”.

Ấy vậy, các con muốn thắng thì trong tay các con, vì nó đã hy sinh xương máu rất nhiều rồi, nên cái quyền năng ấy các con phải xét đoán nghe sợ cho lắm mà định phận của mình.

22—LUẬN VỀ CHƠN GIẢ

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh (Đêm 29 tháng 6 Quý Tỵ)

ĐÊM NAY Bản Đạo luận về hai chữ “Chơn” và “Giả”.

Hễ gọi là Chơn thế nào cũng gọi là Chánh. Nhứt là về Đạo thuyết. Còn Giả gọi là Tà. Hai tiếng biện luận từ thử đến giờ nhứt là phần đồng kể tu hành ra nơi miệng thường khoe mình tâm chơn. Bởi cái chơn ấy chúng ta phải mượn tiếng của người Pháp *Le Vrai est en rapport avec La Réalite* nó phù hợp với chí lý. *Le vrai est en rapport avec le bon Raisonnement*. Giải nghĩa là: Chơn, chơn ấy làm thế nào cho chí chơn, *Le vrai est en rapport*. Cái chơn ấy nó phải ăn hiệp với tánh chất của chơn lý.

Hai chữ Chơn, chữ Giả đã để cho mặt Đời luận biện không biết bao nhiêu mực viết, họ muốn tâm chơn ở bên duy vật: *Matérialisme* tức nhiên là thuyết chí, lấy cái sống làm căn bản cái sống ấy nó hiện ở trong con vật của đương nhiên bấy giờ ở thế gian này, ta sống giờ này đây phải tìm phương pháp nào để bảo tồn được cái sống ấy, dầu cho nó vô nhân đạo tàn ác cả hành vi bất chánh thế nào miễn bảo vệ cái sống còn tồn tại của họ. Họ chỉ bảo vệ sao cho được hơn cái sống của kẻ khác, họ cho là chơn của họ. Phần nhiều cái lý thuyết ấy ở nơi miệng của

kẻ giục tấn ở đường đời của họ hơn hết thảy.

Ở mặt thế gian nơi giữa thế kỷ này cái thuyết ấy nó đã làm cho thiên hạ mù mẫn mê theo. Cái chơn lý của họ gọi là lý thuyết độc đoán, thật vậy!

Sống giữa thế kỷ này một nền văn minh phát triển máy móc nếu sống mà không có trường hợp tranh đấu đặng bảo vệ sanh mạng, thì thấy cái sống của con người ta khó khăn không biết thế nào, vì lẽ khó khăn ấy, trong trường hợp tranh đấu không có đủ năng lực, nên dường như con người bị đào thải ra khỏi xã hội như quân. Vì có cho nên họ tranh đấu đặng sống cho lấy đặng, có khi trong trường hợp tranh đấu họ đắc thế gặp đường chiến đấu đã đa số hơn họ. Họ làm chúa các sanh mạng trong tay họ để đoạt cái sở năng ấy rồi, thì họ gọi là chơn lý, gọi là hay hơn hết, là chơn thật chánh đáng hơn hết. Đó là luận theo cái thói tục của Đời. Còn luận theo Đạo các vị Giáo Chủ trước khi đoạt Pháp đặng, thì họ nói thấy ngoài ra tâm hồn của họ với họ, ngoài ra họ với họ, không có cái nào chơn thật ở tại mặt thế gian này. Bởi có cho nên họ đi kiếm cái ngã tướng của họ, biết lấy họ mà thôi, cái thuyết ấy ở bên Châu Âu ông Pythagore và các nhà Triết Học bên Âu Châu đã tìm được chơn lý ấy, tiếng Pháp gọi là: Conscience, là chỉ người tìm biết lấy ý thức lương tâm người thôi. Họ thử nghĩ cái đường lối sanh sống với bạn đồng sanh của họ là một trường hợp giả dối không có cái gì thiệt trước mắt họ hết. Chính mình cái sống của họ cũng giả với họ, tức nhiên họ biết cái mảnh thân của họ đối gạt họ.

Muốn tìm cho biết cái chơn được thì họ phải tìm cái chơn trong tinh thần với tâm hồn của họ mà thôi, lấy tâm hồn họ đối với tinh thần, lấy ngã tướng chơn thật của họ chớ không phải với ai.

Vì có cho nên cái thuyết của Tiên gia “Lánh tục tầm Tiên” vì lẽ đó.

Ta thử để dấu hỏi (?) Một thuyết duy vật thế đó, còn một thuyết duy tâm thế đó, hỏi chớ cái nào thiệt?

May thay Bản Đạo hỏi ở tại Thủ Đức nhờ Đức Chí Tôn cho Đức Lý Giáo Tông đến giáo hóa thì hai đứa luận biện về lý thuyết ấy rất đáo đẽ. Đức Lý Giáo Tông mới lấy thuyết ấy nói rằng: Sự thật làm thế nào mình biết mình thật mới ra thật, chưa làm gì thật chưa biết mình là thật, mình muốn tìm đặng biết là chữ thật, thì đã ngó thấy cái sống của mình, nó biết mình không có cái gì thật hơn là phải chia cái sống đặng đồng sống.

Trong khi ta đã thọ một điểm tinh của cha, đã thọ một huyết bốn của mẹ đặng tượng hình của ta, thì ta đã thiếu nợ máu thịt thiếu nợ sống của ta rồi đó, nếu ta bỏ cái nợ đó, ta gọi là chơn thì phi lý.

Bây giờ ta sống ta nhờ có xã hội như quân tức nhiên kẻ đồng sống cùng ta, giúp ta sống, họ chia từ hạt cơm, manh quần tấm áo, ta sống ta chia sót với họ phương nào? Không thể cho ta hết, trong khi ta đã nhờ kẻ nào mà ta đã sống, ta bảo kẻ đó không khi nào là chơn thật.

Ấy vậy, theo cái thuyết của Đức Chí Tôn đã nói rằng: “Cái sự chơn thật của các con thì các con phải thù từ mẫn khổ. Giờ phút nào các con thấy trước mắt các con

đây những sự khổ não mà thiên hạ họ không có phương nào giải khổ cứu khổ ấy đặng, các con cũng không an ủi nâng đỡ cho họ bớt khổ, thì các con không khi nào đạt chánh giáo đặng”.

Chúng ta đã ngộ thấy, Đức Chúa Jê-sus đã chia từ miếng bánh mì, chia từ miếng cá cho kẻ nghèo.

Ta ngộ thấy Đức Thích Ca đi hành khát đem về cấp Cô Độc Viện để nuôi kẻ nghèo đói.

Ta ngộ thấy Đức Lão Tử, là một vị quan nhà Châu, mà Ngài còn bỏ quan đi theo dạy một học trò là ông Doãn Hí. Vì lẽ bất công của xã hội nhơn quần, bất công của cả cái sống ở thế gian, nên cái phương an ủi tâm hồn ta ngộ thấy từ trước đến giờ không có vị Giáo Chủ nào không lấy căn bản thù từ mẫn khổ làm chơn thật.

Ấy vậy, nền chơn giáo nào mà không theo thuyết của Đức Chí Tôn và Đức Lý đã dạy, dầu cho cái thuyết họ cao siêu thế nào, nhưng họ chưa có thể chia khổ cùng nhơn loại, tức nhiên chúng ta để dấu hỏi (?) mơ hồ không phải là chánh giáo.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 11. 29-06-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 08-08-1953).*

23—LUẬT THƯƠNG YÊU

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh (đêm 14 tháng 7 năm Quý Tỵ)

ĐÊM BẮN Đạo giảng Luật Thương Yêu, Quyền Công Chánh của Đức Chí Tôn đã đến ký Hòa Ước với chúng ta, để cả chơn truyền trong tâm hồn của ta.

Bắn Đạo giảng về Luật Yêu Thương và Quyền Công Chánh đối với lẽ sống hiện tại của nhơn loại. Chúng ta đã ngộ thấy, cả toàn thể nhơn loại nơi mặt địa cầu này, các dân tộc, các quốc gia liệt cường bị đảo lộn rối loạn, nhơn loại không được hưởng thái bình của Đức Chí Tôn hứa hẹn là do nơi khuôn Luật Thương Yêu và Quyền Công Chánh không có hiện tượng tại thế này.

“Nhơn tâm chi linh” Tâm con người ta bao giờ cũng vọng niệm thay đổi và theo luật định thiên nhiên của họ. Họ muốn dung hòa cả tâm lý nhơn loại, nhứt là hạng thượng lưu trí thức của nhơn loại đã đặt quá nhiều luật pháp, quá nhiều quyền hành, mà hễ càng đào tạo nhiều luật pháp và nhiều quyền hành chừng nào thì nhơn loại càng ly loạn chừng nấy, ở các nước giờ phút này cả nền chánh trị toàn thể nhơn loại bị đảo lộn. Họ muốn tìm cái giải pháp làm cho dung hòa tâm lý đặng đem cái hòa bình thiệt hiện

Hại thay! Họ đã tìm tòi không biết bao nhiêu phương pháp, họ định không biết bao nhiêu luật lệ mà không kết liễu gì hết. Bởi có các luật lệ ấy từng theo luật tương đối nó vẫn mâu thuẫn nhau mà thôi, mặt luật duy nhất là mặt Luật Thương Yêu mà thiên hạ quên lửng thiên hạ đã bỏ nó.

Hại thay! Bỏ nó thì như tâm không có căn bản không có chuẩn thẳng mực thước. Chúng ta thử nghĩ, trong một gia đình nếu không khuôn luật thương yêu ấy không có, thì chồng không thuận vợ, vợ chẳng thuận chồng, con không thuận cha, cha chẳng thuận con, tôi không thuận chúa, chúa chẳng thuận tôi. Hỏi ta lấy cái tối thiểu luận ra cái tối đại kia, trong gia đình ta chỉ dụng cái gia nghiêm mà thôi, gia nghiêm là khuôn luật thương yêu trong gia đình. Nếu ai đi ngoài vòng luật ấy thì không đặng, gia nghiêm buộc họ phải từng theo khuôn luật thương yêu ấy mà thôi.

Chúng ta thử hỏi? Một bằng cơ hiển nhiên con ta không phải lớn hơn ta, mà tới chừng khuôn luật thương yêu bắt buộc ta từng theo khuôn khổ thiên nhiên của nó.

Ngộ nghĩnh thay! Con ta đủ quyền sai khiến ta, vì tình thương yêu lợi dụng ta được mà thôi. Chúng ta thử lấy cái tối thiểu ấy so sánh với cái tối đại cả như loại nếu mất luật thương yêu thì đem chịu sống của như loại đáo đến nước tương tàn tương sát giết hại lẫn nhau, làm cho mặt địa cầu này phải chinh nghiêng, làm cho tâm lý như loại đảo điên.

Chúng ta đã ngó thấy chán chường, thiên hạ đã

nói tìm hòa bình, mà trong hòa bình ấy luật thương yêu không có hiện diện không có kết liễu hình tướng được, thì họ chỉ mò trăng nơi đáy biển mà thôi.

Cái khuôn luật thương yêu nó làm mực thước cho chúng ta đặt định quyền công chánh trong một gia đình, nếu vợ không công chánh với chồng, chồng không công chánh với vợ, thì gia đình không thể gì hòa đặng. Vua không công chánh với tôi, tôi không công chánh với vua, không lấy tâm nào làm mực thước thì trong nước không có hòa đặng. Như loại cả toàn thể không có công chánh đối đãi với nhau, thì như loại ly loạn mãi thôi, chẳng hề khi nào hưởng được cái hạnh phúc hòa bình.

Ấy vậy khuôn luật của Đức Chí Tôn để trong cửa Đạo, là khuôn Luật Thương Yêu và cái quyền hành Công Chánh.

Giờ phút nào như loại biết lợi dụng mặt luật và quyền năng ấy mới đem cái hạnh phúc hòa bình cho như loại tương lai tới đây. Bằng chẳng vậy, thì cái nạn tương tàn, tương sát vẫn tiếp tục mãi mà thôi.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 14-07-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 23-08-1953).*

24—KHÁNH THÀNH VĂN PHÒNG BAN QUẢN TRỊ CHỢ LONG HOA

KHÁNH THÀNH VĂN PHÒNG BAN QUẢN TRỊ CHỢ LONG HOA, ngày 15-7 Quý Tỵ

NẾU NHƠN LOẠI biết trụ cả đức tin lại làm một khối thì không có chuyện gì mà nhơn loại không làm được. Bản Đạo nhận thấy được cái sự nghiệp kinh doanh do tinh thần đoàn kết, cái đời sống an nhàn no ấm do công bình nhân ái của mấy em tức là Bản Đạo đã được hưởng một phần hạnh phúc tại thế đó vậy.

Qua năm tới đây, Bản Đạo rất trông cậy ở lòng nhiệt thành của toàn thể hãy giúp cho Ban Quản Trị và Hội Thánh hoàn thành Chợ Long Hoa thiết (vì hiện giờ chỉ là tạm thời). Khi thiết thọ rồi Bản Đạo dám chắc rằng đời sống của mấy em sẽ tăng thêm không biết bao nhiêu tươi đẹp nữa và ngôi nhà chung của chúng ta là một Tông Đường để đào tạo đám thơ sinh tiếp tục làm Thánh Thể Đức Chí Tôn thừa chí đem hết năng lực, tâm tình dâng cúng khổ chúng sanh.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 15-07-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 24-08-1953).*

25—PHỦ DỤ TRONG LỄ KHÁNH THÀNH VĂN PHÒNG BAN QUẢN TRỊ LONG HOA THỊ

ĐỨC HỘ PHÁP để lời phủ dụ trong cuộc Lễ Khánh Thành Văn phòng Ban Quản Trị Long Hoa Thị ngày 16 tháng 7 Quý Tỵ

TRƯỚC KHI mở lời Bản Đạo xin để lời cảm ơn các Chức Sắc Thiên Phong, các Sĩ Quan, các nhà cầm quyền của cơ quan Chánh Trị Đạo.

Bản Đạo khi nãy tới giờ nghe mấy em tỏ cái tình cảm đối với Bản Đạo. Về mặt công nghiệp còn con phận sự Thiêng Liêng của Bản Đạo phải làm. Nhứt là mấy em nam nữ lưỡng phái, các con cái yêu dấu của Đức Chí Tôn phải hiểu rõ sứ mạng Thiêng Liêng của Bản Đạo là gì? Rồi mấy em mới đủ tinh thần nghị lực định quyết cái phận của Đạo đối với Đời.

Giữa thế kỷ 20 này cả tinh thần toàn thể nhơn loại nơi mặt địa cầu này bị thuyết duy vật đã làm cho họ điên đảo cả tâm hồn, nếu Bản Đạo không nói rằng: Nhơn loại trong buổi này bị thống khổ về tâm hồn thì không buổi nào đã có Đức Chí Tôn đến cũng vì lẽ nhơn loại thống khổ ấy. Ngài đến lấy Quốc Đạo của toàn thể mấy em của Tổ Phụ mấy em để lại tức nhiên là Đạo Nho đó vậy.

Thật, Bản Đạo không có ngờ một văn hiến một phong hóa cổ truyền quý hóa Tổ Phụ mấy em đã để lại

cho mấy em, ngày hôm nay nó trở thành một cái báu vô giá cho nhơn loại. Thật, Qua không có buổi nào tưởng đến, rồi về phần tâm hồn về phần trí thức tức nhiên phần hồn của nhơn loại.

Bần Đạo tưởng Đức Chí Tôn đã đến cho nhơn loại một hườn thuốc phục sinh của họ do nơi kho vô tận Tổ Phụ của mấy em để lại tức nhiên Đức Chí Tôn đến lấy Nho Tông đặng chuyển thế, ngoài ra nữa Đại Từ Phụ lại lập Hội Thánh.

Hôm nay Bần Đạo đứng đây nói rõ Hội Thánh của Ngài là gì? Bần Đạo đã nói rằng: Vì nhơn loại thống khổ nên Đức Chí Tôn đã đến đặng chia khổ cùng con cái của Ngài. Hội Thánh đến thay thế hình ảnh xác thân của Ngài, chung khổ cùng con cái của Ngài lẽ dĩ nhiên là vậy. Biểu sao Ngài không giao Hội Thánh của Ngài. Nhứt là từ ban sơ tới giờ. Bần Đạo là người biết điều ấy hơn hết. Ngài giao cái cơ cứu khổ cho con cái của Ngài thay thế hình ảnh cho Ngài đặng chia khổ cùng con cái của Ngài.

Thầy đã nói: Dưới bóng cờ cứu khổ của Đức Chí Tôn tức nhiên cả Chức Sắc Thiên Phong cả Cơ Quan Chánh Trị Đạo, Bần Đạo đã đào tạo sứ mạng trọng yếu hơn hết là làm thế nào cho mấy em hưởng đặng hạnh phúc giảm khổ, Qua nói thật, có chứng Ngài Trần Khai Pháp ngồi đây: Qua buổi nọ Đạo đương nghèo khổ hèn tiện bị mọi nỗi áp bức khó khăn, biết phận hèn hạ Bần Đạo để cả tiếng nói ngay cùng Chánh Phủ Pháp rằng: Ngày giờ nào toàn thể con cái Đức Chí Tôn đạo còn nghèo khổ thì ngày giờ ấy Bần Đạo không biết tội tình gì khác hơn là

làm cho họ sống với mọi nỗi vinh quang hạnh phúc. Mấy em trong buổi nghèo khổ kia thấy bắt gió nắn hình mà Bần Đạo còn cố làm thay, hưởng chi hôm nay đã chung về ngôi trong lòng của Đức Chí Tôn, tức nhiên ngôi nơi Đền Thánh, chung vào trong lòng yêu ái của Ngài, phận sự của chúng Qua bảo vệ sự sống của mấy em cho đặng hạnh phúc là phận sự trọng yếu của cả Chức Sắc Thiên Phong Lương Đài đó vậy.

Hôm nay Qua đã đặng hạnh phúc, hân hạnh được cả toàn thể Thánh Thể của Đức Chí Tôn giao phó cái sứ mạng trọng đại của Hội Thánh. Qua tạm làm Anh Cả của con cái Đức Chí Tôn hôm nay, thì mấy em thử nghĩ, cái đó làm cho Qua đã lo lắng quá lẽ mà chớ! Qua chỉ sợ cho mấy em, đời của mấy em hèn.

Hôm nay sau chỉ có 2 năm Qua còn nhớ lại, khi Qua ra khỏi nhà Tịnh Trí Huệ Cung, về nơi đây Qua ban phép lành nơi Chợ Long Hoa là ngày mồng 2 tháng 5 năm Tân Mão khởi sự làm Chợ Long Hoa thì tháng 7 năm Tân Mão cho tới tháng 7 này thật ra chỉ có 2 năm mà thôi. Mấy em coi cái đức tin của con người, nếu mà nhơn loại trụ cả đức tin lại làm một khối thì không có gì mấy em làm không làm đặng, Qua vẫn biết cả cái sự nghiệp kinh dinh do tinh thần hoạt bát của mấy em, làm cho Qua được hưởng hạnh phúc trước mắt, cái đền ơn rất trọng hậu của mấy em đối với Qua đó vậy.

Thử nghĩ, mấy em ban thưởng cho Qua có hơn điều ấy chăng? Không, Qua chỉ ước một điều là mỗi nhà của mấy em đều đủ sống hạnh phúc nuôi sắp nhỏ, nuôi

cho ăn học, làm thế nào cho cả gia đình của mấy em được vinh hiển, sang trọng, Qua sở vọng hơn hết là điều đó.

Chợ Ngã Năm mấy em đừng tưởng có phép tắc huyền bí, Qua chỉ thấy chợ Ngã Năm rất sung túc mà lại ảm thum chật chội, Qua chỉ biết rằng: Cái tinh thần của mấy em đi cao tiến triển mạnh, hơn nữa mấy em do vị tổ chức của mấy em mà thôi, đủ thấy chợ Ngã Năm thế nào? Đủ địa thế phương tiện hoạt động vĩ đại hơn nữa.

Vì cơ cho nên Qua mới lấy khu rừng 47 mẫu, từ thử chưa có chợ nào có đặng 47 mẫu, mấy em ngó thấy chừng vài năm nữa đây sẽ chật hết, Qua đã ngó thấy chen chúc với nhau rồi đó, Qua liệu phương làm sao mở mang rộng ra nữa cho mấy em. Nếu Qua nói một điều trọng yếu của Qua hơn hết, trong năm tới đây mấy em giúp Ban Quản Trị; cả toàn thể con cái Đức Chí Tôn nơi Chợ Long Hoa, giúp thuế cho Hội Thánh làm thành tựu cái chợ thiệt, mấy em sẽ ngó thấy một cái hoạt động vĩ đại mà mấy em làm thành chợ Long Hoa thiệt, thiệt thọ rồi cái sự sống của mấy em, Qua dám bảo kê rằng: Nó sẽ tăng thêm không biết bao nhiêu nữa mà chớ, mà hễ cái sống của mấy em mạnh mẽ chừng nào thì tương lai của đoàn hậu tấn Qua giao phó sẽ được bảo đảm chừng nấy. Qua mơ ước sao, mọi nhà của Tông Đường mấy em trẻ thơ sinh sau kia là con cái của mấy em đào tạo nên, đặng một ngày kia nối cho chúng Qua tiếp tục làm Thánh Thể của Đức Chí Tôn thừa chí đem hết năng lực tâm tình của nó, đặng cứu khổ thiên hạ, ấy là điều mơ ước của Qua. Điều Qua mong ước mấy em giúp nó đặng định lương lai cho Đạo.

Mấy em nhớ rằng: Cái vinh quang Tổ Phụ của mấy em đó vậy.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: Ngày 16-07-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 25-08-1953).

26—BỔ CHỨC SẮC BỘ NHẠC ĐI HÀNH ĐẠO

ĐỨC HỘ PHÁP để lời phổ hóa trong cuộc Lễ Phát Thánh Lĩnh cho Chức Sắc Bộ Nhạc đi hành đạo Nam, Trung, Bắc và Kim Biên Tổng Đạo ngày 18 tháng 7 năm Quý Tỵ

THƯA CÙNG Chư Vị cầm quyền các Cơ quan Chánh Trị Đạo.

Hôm nay Bản Đạo đến dự lễ này trọng yếu đặng mừng cho cả Chức Sắc Bộ Nhạc lãnh sứ mạng đặng chính đốn cả Lễ Nhạc y theo chơn truyền của Đạo.

Các em, mấy đứa nhỏ, Thấy lấy làm vui mừng thấy cả tâm Đạo của mấy em biết chọn một con đường lập thân danh khéo léo. Qua thường nói với mấy em rằng: Nếu một nền Tôn Giáo mà không có Lễ không có Nhạc thì cả cái mỹ pháp của nó, dầu Thế Pháp, Bí Pháp cũng vậy, chẳng hề khi nào đặng tốt đẹp hoàn mỹ, Qua có giảng cho mấy em biết, vì cơ nào Nhạc là Lễ, mấy em biết khuôn khổ của Nhạc, do tinh thần xuất hiện, Qua chỉ rõ một bằng chứng, dầu cho cả thầy mấy em trong Nhạc Sĩ cho tới chức lớn của Bộ Nhạc là Tiếp Lễ Nhạc Quân, mấy em cầm một cây đàn mà đàn thì không có đứa nào giống đứa nào hết, bởi cả tinh thần ra trong ngón đàn của mấy em, đó là cá nhân của mấy em đó vậy.

Ấy vậy, nhạc nó sản xuất trong tinh thần, mà tinh

thần là gì? mà tinh thần mới thiết là Đạo, tại sao Nhạc là Lễ? Lễ ngoài Đời mấy em đã ngó thấy một bằng cơ hiển nhiên, là khi mấy em đồn hòa cùng nhau, tuy vân ngón đàn của mấy em mỗi đứa đều khác nhau, hay dở đặc biệt mỗi đứa đều không giống nhau, nhưng mà cái nhịp trường canh mấy em phải theo nó mà thôi, nếu không tùng nó thì mấy em chẳng hề khi nào hòa nhạc cùng kẻ khác được.

Ấy vậy, trong khuôn khổ hòa với nhau, ấy là Lễ. Vì cơ cho nên Qua giảng tiếp cho mấy em hiểu, Lễ và Nhạc do âm thanh đó vậy.

Ngộ nghĩnh thay! Giờ phút này Qua cho mấy em biết, chỉ có dân tộc Việt Nam về văn hóa Nho Tông của chúng ta mới có đặng một cái Nhạc là đều do nơi âm thanh và điệu Qua đương nói với mấy em, cái kinh dinh của các sắc dân trên mặt địa cầu này, cả các quốc dân xã hội đều nhận điệu đó. Nước Trung Hoa hay các sắc dân chịu ảnh hưởng cái văn minh tối cổ của Nho Tông chúng ta mới có Nhạc, âm thanh ấy là Lễ. Bằng cơ hiển nhiên, chính Qua đọc một tờ nghị luận tại nơi Liên Hiệp Quốc, họ luận rằng: Nếu cả thầy các dân tộc nơi mặt địa cầu này mà đặng giữ gìn cho còn Lễ cũng như nước Tàu đã được Lễ tối cổ của họ, cả những điều nghịch hẳn cùng nhau, khởi hẳn cùng nhau giữa hội nghị của Liên Hiệp Quốc chẳng hề khi nào xảy ra, nếu có xảy ra là tại họ vô lễ cùng nhau mà chớ. Do nơi vô lễ ấy mà hơn loại chịu thống khổ hai phen đại chiến hoàn cầu, mấy em nghĩ, họ vô lễ cùng nhau cho đến nước họ đập bàn ghế ra khỏi Hội nghị của Quốc Tế là tại họ thiếu Lễ, mà Lễ là Nhạc. Qua lấy một

bằng cứ rõ ràng, người Pháp đã nói: La musique adoucit les mœurs. Nhạc làm cho phong hóa luân lý tốt đẹp dịu dàng, mà không phải một mình nước Pháp mà thôi, mà cả các liệt quốc Âu Châu đều cũng nói.

Ấy vậy, giờ phút này Qua ký Thánh Lịnh cho mấy em đi các nơi, cốt yếu đặng mấy em đen cái ngôn ngữ điều hòa, lấy một ống tiêu mà Trương Lương đã làm cho tan vỡ một đạo binh hùng tráng của Hạng Võ, đánh tan nát cơ nghiệp của Sở, thâu đạt cơ nghiệp ấy đem lại cho nhà Hớn, duy có ống tiêu Trương Lương mà thôi.

Giờ phút này, Qua giao cho mấy em một sứ mạng làm sao cho thiên hạ nghe ống tiêu Thiêng Liêng của mấy em đặng tinh thần nòi giống mấy em đứng dậy định tương lai vinh quang cho mình, với cái giọng ngọt dịu của mấy em, làm cho thiên hạ thức tỉnh, diệt tiêu bớt hung hăng bạo ngược, trái lại đem đến một con đường hòa hườn, cao quý, tốt đẹp, êm dịu đem lại cái đạo đức tinh thần chiến thắng để cứu vãn sanh mạng loài người. Bởi giờ phút này họ đang đi đến con đường diệt vong mà chớ.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 18-07-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 27-08-1953).*

27—THUYẾT VỀ ĐẠI ĐOÀN KẾT

ĐỨC HỘ PHÁP *Thuyết Đạo tại Đền Thánh (đêm 30 tháng 7 năm Quý Tỵ)*

THƯA CÙNG chư Chức Sắc Thiên Phong và chư Đạo Hữu Nam Nữ Lương Phái.

Khi Bản Đạo đến Sài Gòn đặng mở cuộc Hội nghị thì hay tin rằng: Trong các Tôn Giáo, nhứt là bên Công Giáo đã ra lịnh cho toàn Tín Đồ của họ đều làm lễ cầu nguyện, đặng cho các lực lượng Quốc Gia tinh thần cũng như thể chất, hiệp nhứt cùng nhau, để tổ chức cho thành vấn đề “Đại Đoàn Kết” của toàn thể Quốc dân Việt Nam, hầu làm hậu thuẫn cho Đức Quốc Trưởng Bảo Đại thương thuyết cùng Pháp đặng đem địa vị của mình đứng trong Liên Hiệp các Quốc Gia.

Còn vấn đề thiết hiện độc lập của chúng ta nó không còn là vấn đề nữa, dầu muốn, dầu không quyền độc lập chúng ta phải thâu hoạch tự giành lại mà thôi.

Thật sự cái hại nhứt trong nước từ cổ trào tới bây giờ chỉ có nhiều mưu chước, trước kia nhà Vua cũng thế, mà sau này quyền lực của Pháp cũng thế. Họ dùng cái phương pháp chia rẽ phận sự, nhứt là sắc dân Việt Nam chủng tộc của chúng ta hay bị cái nền móng chia rẽ hơn hết, đừng nói chi ngoài xã hội nhưn quần, nơi trong gia đình kia cũng có tinh thần chia rẽ nữa, rồi Bản Đạo nghĩ

chẳng khác gì một cây cổ thụ kia với niên cao trong bao nhiêu năm, mà bị cái tay huyền bí của thiên hạ áp bức thân thể nó để làm cây kiến họ chơi.

May thay! Đức Chí Tôn đem lại trường hợp ấy nó không thể còn tồn tại được nữa. Chính mình Bản Đạo lãnh cái sứ mạng đem cây kiến của thiên hạ áp bức trồng xuống một miếng đất phì nhiêu, để thành hình cây cổ thụ, đặng chi? Đặng cho toàn thể nhơn loại hùn núp dưới cái bóng mát của nó.

Thật sự ra, kỳ Bản Đạo đi đây vì lẽ đến mở cuộc Hội nghị “Đại Đoàn Kết” mà thôi, chớ chưa có Liên Hiệp Quốc Gia thống nhất đại đoàn kết được. Cái tay bí mật đủ quyền hành, đủ năng lực đã tìm những mưu mô bí mật để phá hoại. Nhưng Bản Đạo cho con cái Chí Tôn hay rằng: Đã có thiên mạng nơi mình, Bản Đạo quả quyết không có tà mưu nào làm trở ngại đường tiến triển và giải thoát Quốc Dân Việt Nam của Đức Chí Tôn đã phó thác cho Bản Đạo. Không có cái quyền năng nào làm trở ngại đường tiến triển của nó đặng, và Bản Đạo quả quyết thế nào cũng thắng mà thôi.

Cái phương pháp đầu tiên của Bản Đạo là Bản Đạo kêu gọi tất cả các Đảng phái Quốc Dân Pháp và Việt, đừng xảo mị mưu chước cùng nhau, phải lấy thuyết tâm chánh đặng cư xử với nhau thì mới có thể giải hòa và đem quyền lợi hạnh phúc cho hai sắc dân được. Nhứt là dân Việt Nam đã đòi nền độc lập và thân hồi cái đại nghiệp tinh thần của chúng ta đã 4.000 năm văn hiến, phong hóa chánh trị đường lối mà từ Thượng Cổ đến giờ

các quốc dân của toàn thể nhơn loại đã chịu biết bao ách nước, nạn dân, cũng lắm khi muốn thâm hoạch cho kỳ được nền độc lập ấy.

Hại thay! Có một điều rất mắc mớ là họ hy sinh không biết bao nhiêu xương máu, trước kia cũng thế mà nay cũng thế, giờ phút nầy chúng ta quyết hy sinh để đạt cho kỳ đặng hoàng đồ của Tổ Phụ ta đã truyền lại.

Hội nghị sơ khởi “Đại Đoàn Kết” Bản Đạo đã định quyết theo đuổi hai năm nay mới thiết hiện đặng, dầu cho những trở lực nào mạnh mẽ bao nhiêu bất quá là làm cái vị trí mà thôi, chớ không khi nào ngăn cản được cái năng lực tranh đấu của chúng ta được.

Bản Đạo mở cuộc Hội nghị “Đại Đoàn Kết” đặng tổ chức các Ủy Ban liên lạc đi từ Nam chí Bắc, đặng thống hiệp các lực lượng Quốc Gia lại làm một và y theo lệnh của Đức Hoàng Đế Bảo Đại đã phó thác cho Bản Đạo, lại lập một Ủy Ban đặng đem ra ký hòa ước cùng Pháp chớ Chánh Phủ không còn quyền ký hòa ước nữa mà lại là để cho quyền của Dân định liệu.

Đức Quốc Trưởng muốn vậy đặng một ngày kia Quốc Dân Việt Nam không thể nói, ký hòa ước với Pháp do một mình Ngài hay Chánh Phủ của Ngài. Ấy là Ngài muốn thiết hiện ba chữ “Dân Vi Quí” của Ngài, kể từ hôm nay đã gọi dân quyền, nên Bản Đạo sợ ngày sóc vọng ở nơi Thánh Địa con cái của Đức Chí Tôn trông ngóng. Bản Đạo lật đật về cúng sóc vọng đặng tỏ cái hành trình buổi hội cho con cái Đức Chí Tôn biết, rồi Bản Đạo còn phải trở xuống tiếp tục hội nữa, để đem cái mục đích tới

yếu, tối trọng đặng lập thành Quốc Gia thống nhất và cả toàn thể Quốc Dân thống nhất, Bản Đạo sẽ tiếp tục đi Hội Nghị Quốc Dân toàn quốc.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996:

Tháng 07 âm lịch năm Quý Tỵ (tháng thiếu) không có ngày 30.

Ngày 1. 29-07-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 07-09-1953).

28—VÍA ĐỨC LÝ GIÁO TÔNG

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo đêm 17-8 Quý Tỵ tại Đền Thánh (Vía ĐỨC LÝ ĐẠI TIÊN)

ĐÊM NAY là ngày vía của Nhứt Trấn Oai Nghiêm, kiêm Giáo Tông Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.

Đức Lý Giáo Tông chúng ta lấy làm hân hạnh nhờ ơn Đức Chí Tôn ban cho chúng ta một người Anh Cả Thiêng Liêng hiển linh quyền năng vô đối. Bản Đạo nhớ lại hồi buổi ban sơ mới Khai Đạo, thật ra Bản Đạo không có đức tin gì hết, không có đức tin đến nước Đại Từ Phụ tức cười. Ngài đến nhà Bản Đạo năm Sứ dạy cả mấy Anh Lớn ngày nay là Chức Sắc của Đạo, đi đến mọi nhà, thật ra Đức Chí Tôn đến thăm, đến viếng mọi con cái của Ngài, Bản Đạo không đức tin gì hết nghe nói Tiên giáng đi theo nghe Thi chơi, làm cho Đại Từ Phụ phải tức cười. Ngài cho Bài Thi ai nấy cũng tốt, duy có Bài Thi của Bản Đạo rất dị hợm như vậy:

THI

Ngao ngán không phân lẽ thiệt không,

Thấy thằng áp út quá buồn lòng.

Muốn giàu Thầy hứa đem cho của,

Cái của cái công phải trả đồng.

Đại Từ Phụ còn thêm hai chữ “Nghe con” cho đến bảy tháng lúc xuống ở Thủ Đức, năm thiên hạ bị bệnh chướng, khi không khởi phù mình rồi chết, nhứt là ở tại Thủ Đức, lăm bệnh hơn quá chừng. Đức Chí Tôn biểu xuống ở Thủ Đức cứu bệnh cho họ trong bảy tháng xuống ở Thánh Thất của Đạo, nhờ Đức Lý giảng dạy với ngòi bút, trọn bảy tháng trường mới biết Đạo. Có cái hay hơn hết là những điều gì Ngài dạy trong Cơ Bút là những sở hành trong kiếp sanh của Bản Đạo.

Bản Đạo làm chứng một Đấng mà Đức Chí Tôn đã lựa làm Anh Cả của chúng ta linh hiển lạ lùng, không cần lập đi lập lại, đối với Chức Sắc tức nhiên cả Thánh Thể của Đức Chí Tôn Bản Đạo cốt yếu nói cho toàn con cái của Ngài nam, nữ lưỡng phái phải định tâm và kiên cố đức tin của mình, các việc Đức Chí Tôn tiên tri, Bản Đạo vừa nói từ từ, nói đủ hết, Bản Đạo thú thật nhờ cái linh hiển của Ngài, nhờ Ngài giáo hóa nên Bản Đạo hôm nay được khởi đức tin mạnh mẽ to tác. Nếu không có nhờ Anh Cả vô biên linh hiển ấy chắc là phận sự yếu trọng của Bản Đạo hôm nay chỉ mơ hồ, đức tin yếu ớt, thiếu đức tin, thiếu cương quyết, thiếu tâm Đạo vững chắc. Bản Đạo tưởng nếu ba điều ấy thiếu thì nên chơn giáo không được nên hình như thế này, cả thầy con cái Đức Chí Tôn đều biết không có nên chơn giáo nào chỉ có hai mươi mấy năm mà đặng bành trướng, danh thể của nó cao trọng truyền bá một cách mau chóng, như nền Đạo Cao Đài của Đức Chí Tôn. Hôm nay Bản Đạo chứng chắc quả nhiên như vậy, cái năng lực của Đạo hôm nay được như thế này là nhờ Đức Lý Đại Tiên cầm quyền Thiêng

Liêng vô đối, nhờ người Anh Cả của ta là Đức Lý Giáo Tông điều khiển quyền năng vô hình của Ngài. Bản Đạo hôm nay mới đặng cái quyền và năng lực bành trướng như thế này. Có một điều Bản Đạo dặn trước. Những kẻ tưởng Ngài vô hình coi chừng Ngài, những kẻ thiếu đức tin dám khi rẻ quyền lệnh của Đạo, oai quyền của Ngài coi chừng Ngài trừng trị, những kẻ nào phạm nhảm Thiên Điều Bản Đạo dám quả quyết khó tránh nơi tay của Ngài. Các con cái Đức Chí Tôn coi Ngài rất công bình. Ngài dạy: Phải lập Công, lập Đức, lập Ngôn tức nhiên là “Tam Lập” Ngài rất công bình, rất oai quyền, thiên vị chúng ta nhờ Ngài bảo vệ không thể gì sơ sót. Đức Chí Tôn coi Ngài cũng như một Tướng Soái, oai quyền của Ngài lớn lắm. ở nơi Ngọc Hư Cung quyền của Ngài yếu trọng vĩ đại to tác lắm. Cả con cái của Ngài cũng nên tin nơi Ngài, mong mỏi nơi Ngài để cả ước vọng và đức tin nơi Ngài. Bản Đạo xin khuyên một điều, lớn, nhỏ phải yên tâm giữ Đạo, đừng sơ sót, nhứt là đừng có ý công khi lệnh coi chừng Ngài, Ngài trừng trị một cách oai quyền, trước mắt Bản Đạo đã thấy, hai mươi mấy năm lập Đạo cùng Ngài, Bản Đạo quả quyết như vậy. Chúng ta hãy để trọn đức tin nơi Ngài một Đấng công chánh oai quyền, nhưng rất yêu ái. Chúng ta được Ngài bảo vệ cho thật là một sự an ủi vĩ đại trong kiếp sanh của chúng ta đó vậy.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 17-08-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 24-09-1953).*

29—ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO SAU KHI Ở SAIGON VỀ

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh đêm 14 tháng 9 năm Quý Tỵ

ĐÊM NAY đi cúng đông đủ, Bản Đạo đoán biết rằng, tại sao đi cúng đông, thật sự nếu được thường như vậy thì không có gì hạnh phúc cho cửa Đạo hơn.

Thì lẽ dĩ nhiên luật tự nhiên vẫn vậy hễ khi một ông cha vắng mặt có người anh thì mỗi hành vi của anh cả thầy đoàn em đều góp đến chú ý từ chút từ điều. Đại gia đình Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn đã tạo dựng cho toàn thể con cái của Ngài cũng thế. Phải, cả con cái Đức Chí Tôn muốn nghe Bản Đạo thuật lại trong 17 ngày đã Hội Nghị Toàn Quốc chắc chắn như vậy. Vì lẽ ấy nên đi cúng đông là phải.

Thật có một điều làm cho Bản Đạo từ thử đến giờ lấy làm lo lắng ái ngại hơn hết. Đã lãnh sứ mạng Thiêng Liêng của Đức Chí Tôn giao phó đem cái khối thiên lương để nơi mặt thế này, chỉ mong một điều làm thế nào cho toàn thể con cái Đức Chí Tôn tức nhiên toàn thể nhưn loại, đặng hòa nhã yêu ái với nhau, biết nhìn với nhau là bạn đồng sinh, nghĩa là anh em cốt nhục với nhau vậy.^(*1)

Chẳng phải khác nước da sắc tóc, khác chủng,

khác nòi, mà nhưn loại phải chia rẽ nhau, tương tàn, tương sát nhau cái thảm trạng trước mắt ai có lòng ái truat thương sanh cũng phải đau đớn, huống chi Bản Đạo đã lãnh sứ mạng Thiêng Liêng nơi Đức Chí Tôn làm cho toàn thể con cái của Ngài cộng yêu hòa ái đem nền Chơn Giáo để phổ hóa chúng sanh đặng dìu dắt họ đi đến cảnh Đại Đồng Thế Giới, chỉ còn nước Việt Nam và Pháp hai bạn yêu ái với nhau, đã chung sống với nhau có trên 80 năm mà không đem lại một tình yêu ái nồng nàn dung hòa với nhau một nước cộng hưởng hòa bình hạnh phúc.

Kỳ hội này Bản Đạo chỉ có mục đích tìm phương dung hòa làm cho hai nòi giống hiểu biết với nhau đặng giải quyết một vấn đề rất nên đau khổ tâm hồn, là vì không hiểu với nhau mà đã sát phạt tương tranh cùng nhau.

Hại nỗi Đức Quốc Trưởng đã phú thác cho Bản Đạo cái sứ mạng Hội Nghị Toàn Quốc ấy. Thật từ thử đến giờ không có kỳ nào lo lắng cho Bản Đạo hơn 17 ngày nay.

Hại nỗi Quốc Dân Việt nam họ đã mất cả tinh thần không có tài nào dìu đường cho họ đi trên con đường nhưn nghĩa công bình đem cả hai vấn đề của Đức Quốc Trưởng đã định.

1-Là phải định thế nào cho nước Việt Nam được độc lập, về phương diện này thì lẽ tự nhiên.

2- Là phải định phương thế liên kết cùng Pháp.

Điều thứ nhứt vấn đề giải quyết, chính mình Pháp đã định, vì Pháp Quốc kêu gọi nước Việt Nam do tờ hiệu triệu ngày 3-7, nước Pháp đã định giao quyền độc lập hoàn toàn cho Việt Nam, điều ấy có nói đi nói lại cũng

chán, Nước Pháp có giao kiến nghị cho Việt Nam được độc lập. Độc lập ấy dễ giải quyết. Bởi nước Pháp đã trả hoàn toàn độc lập cho Việt Nam. Một điều thắc mắc hơn hết là phương pháp liên kết cùng nước Pháp. Bản Đạo chỉ sợ có bao nhiêu đó mà thôi. Bởi vì chính mình Bản Đạo biết Liên Hiệp Pháp chưa hoàn toàn, thế nào tinh thần của toàn dân Việt Nam cũng có thể trích điểm nên Bản Đạo lo ngại chỉ có đề xướng một điều để cho họ lấy độc lập trước, chừng nào độc lập xong, thành lập Quốc Hội rồi mới định phương bang giao với Pháp, tránh một điều mà Bản Đạo đã biết trước một điều quá khích cũng như vừa xảy ra họ đã đề nghị nước Việt Nam độc lập không trong Liên Hiệp Pháp, thành thử làm cho cả hai quốc gia náo động không biết lối phải đi đường nào, một đảng đã 80 năm chung sống là nước Pháp chỉ sợ có một điều Việt Nam chưa có thể lực bảo vệ độc lập của mình.

Còn nước Việt Nam lo có một điều, Việt Minh lại nghĩ rằng: Không thấu lại được hoàn toàn thì cứ khởi giặc mãi mà thôi. Chỉ có đoạt đảng hoàn toàn độc lập. Độc lập là Việt Nam đã đề xướng. Họ lấy độc lập làm thành lũy, làm binh khí đảng dấy loạn.

Cả toàn sắc dân Việt Nam muốn dành lại hoàn toàn độc lập ấy đảng cho cả Việt Minh hết lý do gì tiếp chiến nữa, hai chí hướng nó đều hữu lý cả, nhưng chỉ có một điều là không ai hiểu rõ tâm tình với nhau, nên chưa quyết định. Bản Đạo lấy làm đau đớn một việc giải quyết rất dễ dàng mà chưa có phương pháp nào làm cho cả hai được hiểu biết nhau, đảng đem lại hòa bình cho nước Việt

Nam và Pháp. Bản Đạo chỉ có cầu nguyện cùng Đức Chí Tôn, nếu sứ mạng Thiêng Liêng giao phó cho Bản Đạo thiết hiện được giúp đỡ cho hai sắc dân hiểu biết nhau, đảng thương yêu nhau, tính toán giàn xếp việc nhà của mình, đừng để cho ngoại bang dòm ngó, lại nữa Bản Đạo chỉ mong một điều là nếu như Đạo Cao Đài có sứ mạng dung hòa cả toàn thiên hạ, về tín ngưỡng, về xã hội ít nữa quyền Thiêng Liêng giúp cho Bản Đạo thiết thi nhơn nghĩa, thật hành phương pháp đem hòa bình hạnh phúc cho toàn nhơn loại.^(*2)

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thúc biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: Ngày 14-09-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 21-10-1953).

(*1) Nơi đoạn thứ 3: Thật có một điều làm cho Bản Đạo từ thử đến giờ lấy làm lo lắng ái ngại hơn hết. chỉ mong một điều làm thế nào cho toàn thể con cái Đức Chí Tôn tức nhiên toàn thể nhơn loại, đảng hòa nhã yêu ái với nhau, biết nhìn với nhau là bạn đồng sinh,... ..

Nguyên bản chánh in là: Thật có một điều làm cho Bản Đạo từ thử đến giờ lấy làm lo lắng ái ngại hơn hết. chỉ mong một điều làm thế nào cho toàn thể con cái Đức Chí Tôn tức nhiên toàn thể nhơn loại, đảng hòa nhã yêu ái với nhau, biết nhìn với nhau là bạn đồng sinh,... ..

(*2) Nơi đoạn thứ 12: Cả toàn sắc dân Việt Nam muốn dành lại hoàn toàn độc lập ấy đảng cho cả Việt Minh hết lý do gì tiếp chiến nữa,... .. nếu sứ mạng Thiêng Liêng giao phó cho Bản Đạo thiết hiện được giúp đỡ cho hai sắc dân hiểu biết nhau, đảng thương yêu nhau, tính toán giàn xếp việc nhà của mình,... ..

Nguyên bản chánh in là: Cả toàn sắc dân Việt Nam muốn dành lại hoàn toàn độc lập ấy đảng cho cả Việt Minh hết lý do gì tiếp

chiến nữa,... .. nếu sứ mạng Thiêng Liêng giao phó cho Bản Đạo thiết hiện được giúp đỡ cho hai sắc dân hiểu biết nhau, đang thương yêu nhau, tính toán giàn xếp việc nhà của mình,... .. Chúng tôi mạn phép trình bày như trên cho rõ nghĩa hơn. Kính cáo.

30—HẠ NGƯỜN

ĐỨC HỘ PHÁP Thuyết Đạo tại Đền Thánh đêm 14 tháng 10 năm Quý Tỵ

HÔM NAY cửa Đạo thêm một tuổi nữa. Thật ra, nếu không phải cái huyền linh vô đối của Đức Chí Tôn đến đặng chuyển Quốc Đạo thì trong một thời gian ngắn ngủi nên Đạo chưa rõ đến địa vị cao trọng và quý hóa như thế này.

Đạo Cao Đài tức Đạo Tổ Phụ của chúng ta chỉ mới có hai mươi mấy năm thôi, nếu chúng ta kể từ ngày chuyển thế của nó. Nhưng Thánh Thể Đức Chí Tôn và toàn thể con cái Nam, Nữ của Ngài nên nhớ rằng: Đạo Tổ Phụ mấy người đã 2.500 tuổi. Phải nhớ điều đó.

Đêm nay Bản Đạo giữ lời hứa buổi hôm kia. Bản Đạo nói rõ Thánh Ý của Đức Chí Tôn đến mức nào và Ngài muốn gì? Giờ phút này cả toàn con cái của Ngài chắc có lẽ thắc mắc vì vậy. Nội tình của Đạo gặp nhiều nỗi khó khăn, nếu chúng ta không nói rằng nó đã chịu một khó khăn về mọi phương diện.

Nhưng đối với Bản Đạo, Bản Đạo thấy mỗi phen Đạo chịu khổ nhục chịu khó khăn hay bị chê rẻ khinh khi thì Bản Đạo lại vui mừng mới chướng chớ! Bởi mỗi phen như thế là mỗi phen Đức Chí Tôn muốn rửa ráy nó, tô điểm nó đến một địa vị cao trọng thêm nữa chớ chẳng

chi khác. Cả con cái Đức Chí Tôn đều tin nơi Bản Đạo để con mắt quan sát coi có quả như vậy hay không?

Cái khó đảm đương-nhiên bây giờ làm cho thêm nhục cơ thể Đạo là sửa soạn tô điểm đặng một đài vinh diệu vô đối. Trong thời gian ngắn ngủi tới đây, nếu cả con cái Đức Chí Tôn có đức tin thì hiểu rõ điều ấy.

Trái ngược lại hễ mỗi phen đã gặp khổ hạnh khó khăn chi trong cửa Đạo thì nhớ lời của Bản Đạo vui đi! Mừng đi! Bởi chẳng hề khi nào trật điều đó. Để quan sát lại coi, rồi sẽ thấy cái vinh diệu của Đạo Cao Đài sẽ đến mức nào trong thời gian sau đây.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 14-10-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 20-11-1953).*

31—THÁNH THỂ ĐỨC CHÍ TÔN LÀ GÌ?

ĐỨC HỘ PHÁP *Thuyết Đạo tại Đền Thánh, đêm 29 tháng 10 năm Quý Tỵ*

ĐÊM NAY Bản Đạo giảng: Thánh Thể Đức Chí Tôn là gì? Quyền siêu thoát của cả con cái của Ngài nơi đây.

Cái luật Thiên nhiên của Tạo Doan vẫn có một khuôn khổ mà thôi. Khuôn vàng thước ngọc Đức Chí Tôn đã để nơi mặt Càn Khôn Vũ Trụ vẫn một khuôn với nhau hết, nếu chúng ta có chủ tâm tìm hiểu, thì luật Thiên nhiên nó ở trong tối thiểu thế nào, thì tối đại của nó cũng thế ấy.

Chúng ta đã ngộ thấy làm người sanh trưởng từ khi mới lọt lòng mẹ cho đến lớn khôn, chúng ta nhắc lại kể từ ngày sơ sanh dĩ chí tới 30 tuổi khi mới sanh chúng ta vẫn còn khờ khạo ngu dốt.

Trong xác thân chúng ta có ba món báu; Đức Chí Tôn để cho ta là: “Tinh, Khí, Thần”.

Tinh là thi hài xác phàm của chúng ta, lấy hình vật thú của ta nó là Tinh.

Trí não khôn ngoan của ta nó là Khí.

Ngươn linh của chúng ta nó là Thần (gọi là Linh Hồn).

Ba món báu ấy nó không có điều hòa, thì con người của ta không nên gì hết! Nghĩa là con người ba báu không hiệp một cùng nhau, không đủ cả ba hiện tượng ra, thì không nên hình gì hết.

Nhờ vậy nên trong linh tánh khôn ngoan ta biết hiểu cả cái sống chết tinh thần đạo đức của chúng ta Thánh Thể Đức Chí Tôn cũng thế, mấy em Nam, Nữ Lương Phái rán để ý nghe Qua giảng. Thánh Thể Đức Chí Tôn chẳng phải trong Hội Thánh mà thôi, mà cả toàn con cái của Ngài Nam, Nữ, nếu Qua không nói đến mấy em mới sơ sanh, nó cũng là đám Thánh Thể của Ngài, là buổi may duyên của chúng nó ngộ Đạo “Bá Thiên vạn kiếp nan tao ngộ”. Bởi cái may duyên ấy do nơi mấy em đào tạo nó một phần tử buổi sơ sinh tức nhiên, kể từ hạng sơ sinh Đức Chí Tôn đã đến lựa từ khi mấy em đã có trí khôn ngoan cho nhập Thánh Thể của Ngài đứng vào hàng Chức Sắc Thiên Phong gọi là Chư Thánh, mấy em mới nên người “Tam thập nhi lập”.

Cái phẩm vị Thiêng Liêng của mấy em nơi mặt thế, Phó Trị Sự, Thông Sự đối với Ngôi Giáo Tông, Hộ Pháp, trong khi tuổi của mấy em đã tri thiên mạng rồi, rất ngộ nghĩnh thay Đức Chí Tôn lấy công bình ấy đặt lập Thánh Thể của Ngài, Ngài để một kiểu vở, một khuôn luật Tạo đoan hay là một gia đình kia không khác gì hết. Mấy em đã ngộ thấy trong Đạo Đức Chí Tôn đã để hàng Tín Đồ đối với Đại Từ Phụ, Phó Trị Sự và Thông Sự đối với Phẩm Giáo Tông và Hộ Pháp, Chánh Trị Sự đối với Phẩm Đầu Sư, thì mấy em thử nghĩ coi khuôn khổ Thánh

Thể của Ngài không có một cái gì sơ sót hết.

Tỉ như một hạt kia chúng ta gieo xuống, nó hạt xoài thì sanh xoài, mít thì sanh ra mít, khi mấy em gieo hạt mít xuống rồi mấy em quả quyết nó sẽ có cây mít, thì cây mít có ngay, khuôn luật vẫn có một mà thôi. Qua nghĩ cái độc tâm của người có những quỷ quyền tưởng đâu sẽ tiêu diệt Thánh Thể của Đức Chí Tôn. Qua nói thiệt, nếu dưới mặt thế gian này tiêu diệt cả Thánh Thể của Đức Chí Tôn được, thì không còn ai nữa. Từ Tín Đồ đến Hội Thánh chẳng hề khi nào tiêu diệt nó được, kẻ nào muốn tiêu diệt Đạo Cao Đài tốt hơn đừng sanh ra bởi chẳng hề khi nào muốn tiêu diệt Đạo đặng, khuôn luật vẫn vậy.

Hôm nay Qua giảng một điều thiết yếu cho mấy em nghe, quyền siêu thoát. Mấy em xét coi nơi mình mấy em từ chân, tay trong xác thân cho tới cả tinh thần đầu óc mấy em nó đều có linh cảm cả.

Khốn nạn thay! Con người không biết thương nhau mà lại ghét lẫn nhau, mà hề ghét lẫn nhau tức nhiên ghét Thánh Thể Đức Chí Tôn, nếu ghét Thánh Thể Đức Chí Tôn rồi, thì ngày Qua về cảnh Thiêng Liêng đứng trước Cục Lạc Thế Giới, mấy em chẳng hề khi nào chối tội đặng. Nếu mấy em thương nhau không được thì không được phép ghét nhau.

Phụ ghi:

Lịch Việt Nam. Ấn bản 1-3. Nguyễn Duy Thức biên soạn, Holly Ngô cập nhật dựa theo công thức của Fung F. Lee và Ricky Yeung. Hội Chuyên Gia Việt Nam 1995-1996: *Ngày 11-29-10-Quý Tỵ nhằm ngày (dl. 05-12-1953).*

32—TRONG CUỘC LỄ THĂNG QUYÊN TTL/QĐCĐ CHO THIẾU TƯỚNG NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG

*ĐỨC HỘ PHÁP Huấn Dụ trong cuộc Lễ Thăng Quyên T.T.L.Q.Đ.C.Đ.
cho Thiếu Tướng Nguyễn Thành Phương ngày 1 tháng 11 Quý Tỵ (06-12-1953)*

THƯA CÙNG Chư Chức Sắc Thiên Phong Nam, Nữ Lương Phái. Cùng các Quan Khách, Các đại diện Chánh Phủ Pháp, Nam.

Bản Đạo để lời cảm ơn các Ngài đã có mặt hôm nay làm cho cuộc lễ thêm phần long trọng. Bản Đạo xin kiểu lồi các Ngài cho Bản Đạo tỏ nỗi tâm tình của Đạo đối với các Sĩ Quan và Chiến Sĩ Cao Đài.

Các con! Nên văn minh tối cổ của Tổ Phụ các con để lại là Đạo Nho, mà chính mình Thầy là người Đức Chí Tôn tuyển chọn lãnh trách nhiệm Thiêng Liêng bảo vệ nền văn minh ấy. Thầy nhớ lại khi Đức Khổng Phu Tử hỏi môn đệ của Ngài, nhưt là trong Thất Thập Nhị Hiên. Ngài tìm hiểu đức tánh của mỗi môn đệ, Ngài hỏi:

- Nếu như nước Tề đem binh đánh nước Triêu, hay là nước Yên đánh nước Tề. Các người phải nghĩ sao?

Các Môn Đệ đều nói: Như vậy phải hiệp lại làm một lực lượng, để đủ năng lực quyết chiến diệt Tề. Ngài nói: Cái kế đó chỉ để bảo vệ vận mạng nước mình mà thôi, chứ

chưa phải đại đồng. Duy có một người môn đệ đứng đầu của Đức Khổng Phu Tử là Thầy Nhan Hôi, tức là Nhan Uyên, Thầy nói: Nếu thoản như đệ tử đã gặp trường hợp như thế, thì chính mình các con sẽ chọn một lập trường bình đẳng, để khỏi đao binh đổ máu tàn sát lẫn nhau.

Khi Thầy ở hải ngoại về đối với Quân Đội Cao Đài, Thầy thú thật cùng các con. Thầy quyết định cho các con phải hy sinh làm con tế vật để đứng giữa vòng binh. Một bên là Cộng Sản, một bên là Quốc Gia để tránh cái nạn tương tàn, tương sát của họ.

Ấy vậy, trên ngọn cờ “Bảo Sanh Nhơn Nghĩa Đại Đồng” của các con, lại thêm 4 chữ “Tận Trung Báo Quốc” nó có nghĩa lý Thầy nhưt định hy sinh sanh mạng của các con đặng cứu toàn thể sanh mạng nòi giống các con.

Hôm nay con đường của các con đã đi xa nó sẽ kết liễu nhờ nước bạn của chúng ta là nước Pháp hiểu nỗi khổ não khó khăn để giúp sức cho chúng ta có phương thế liên hiệp cả các Đảng Phái trong nước, rồi chúng ta mới có phương thế hiệp tác cùng Pháp đặng tạo dựng một nền hòa bình trong khuôn khổ tự do bình đẳng. Với ý Thầy đã định từ trước sự kết liễu nay được thành tựu các con cố gắng tới một đoạn đường nữa ở trước mắt kia, nếu nhờ ơn Thiêng Liêng Đức Chí Tôn và Đức Phật Mẫu định kết liễu sớm ngày nào thì sự hy sinh của các con càng nhẹ chùng nấy.

Các con ôi! Cái hy sinh ấy nó đã hao tổn sanh mạng và xương máu các con rất nhiều, thật ra giọt huyết lệ Thầy đã chảy nhiều lắm rồi. Thầy muốn thế nào mau

chấm dứt nạn chiến tranh đặng đem lại hạnh phúc hòa bình cho Tổ Quốc và chủng tộc các con và Thầy giao vận mạng tương lai ấy với cái năng lực của các con trước kia thế nào ngày giờ này cũng thế ấy.

Nhứt là Tân Tổng Tư Lệnh Thiếu Tướng Nguyễn Thành Phương, Phó Tổng Tư Lệnh Đại Tá Lê Văn Tấn, Tham Mưu Trưởng Trung Tá Lê Quang Thế, Thầy giao cái hạnh phúc tương lai của Tổ Quốc nòi giống mình nơi tay các con. Thành tựu hay chẳng đều do nơi sự khôn ngoan đạo đức tâm tình ái chủng ái quân vô đối của các con do đó mà thành tựu được.

Thầy trông cậy nơi các con.

XEM TIẾP:

- ▶ **NĂM GIÁP NGỌ (1954)**
- ▶ **ẤT MÙI (1955)**

LỜI THUYẾT ĐẠO của Đức HỘ PHÁP

năm Quý Ty - Giáp Ngọ - Ất Mùi (1953 - 1954 - 1955).
Tài liệu do Ban Túc Ký Tòa Thánh Tây Ninh Sưu Khảo

LỜI THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP

Hội Thánh Giữ Bản Quyền.